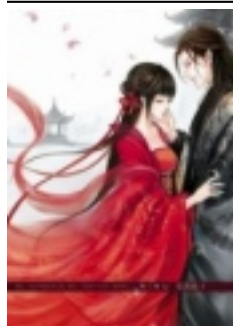

Nha Hoàn Hảo Khó Chơi

Contents

Nha Hoàn Hảo Khó Chơi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	35
8. Chương 8	40
9. Chương 9	46
10. Chương 10	52
11. Chương 11	58
12. Chương 12	62
13. Chương 13	65
14. Chương 14	69
15. Chương 15	73
16. Chương 16	76
17. Chương 17	80
18. Chương 18	83
19. Chương 19	87
20. Chương 20	91
21. Chương 21	94
22. Chương 22	98
23. Chương 23: End	101

Nha Hoàn Hảo Khó Chơi

Giới thiệu

Vườn trái cây um tùm, đủ loại cây ăn quả bốn mùa , từng mùa đều thơm mùi thơm ngào ngạt, chỉ cần

1. Chương 1

Vườn trái cây um tùm, đủ loại cây ăn quả bốn mùa , từng mùa đều thơm mùi thơm ngào ngạt, chỉ cần có gió phất qua, có thể ngửi được hương quả thảo nhiên, nhẹ nhàng khoan khoái hợp lòng người.

Đã trải qua trận hôn lễ vợ vắn kia xong, Nguyệt Nhi hoàn toàn lưu lạc làm tạp vụ, rất nhanh liền phát hiện ra vườn quả rừng này.

Hơn mười ngày, ngoại trừ ngẫu nhiên người làm vườn đến, xem qua không có những người khác ra vào vườn quả này.

Điều này làm cho nàng đã tránh được lời nói ác độc của bọn hạ nhân, cũng tìm ình được một cái không gian sống riêng.

Nguyệt Nhi leo lên một gốc đại thụ, lo lắng đầu ngón chân giẫm tại miệng chén to trên nhánh cây, một cánh tay nhỏ bé nắm chặt đầu cành, thân mình tận lực nghiêng tới trước, một cánh tay nhỏ bé khác hướng trên ngọn cây quả táo đỏ lớn nhất đang câu dẫn.

Tay vừa mới chạm được đến quả táo thì dưới tàng cây truyền đến thanh âm nhỏ của lá rụng bị giẫm vụn.

Cúi đầu xuống xem, động tác nho nhỏ này đã làm cho thân thể mất đi cân bằng, đầu ngón chân trơn nhẵn đã hướng dưới tàng cây rơi xuống.

“Tránh ra.” Mắt thấy thân thể của chính mình sẽ rơi xuống đỉnh đầu của người dưới tàng cây, cuống quýt kêu to.

Mọi việc tới quá nhanh, đối phương chính là hơi ngẩng đầu, còn chưa kịp phản ứng, đã bị nàng tạp ngã xuống đất.

Bốn mắt tròn tròn nhìn nhau kinh ngạc, một lát sau, đồng thời đem tầm mắt dời xuống, dừng ở trên môi đang kề sát lấy nhau.

“A!” Nguyệt Nhi như bị rắn cắn vội vàng nhảy dựng lên, đứng ở một bên, nhổ một bãi nước miếng, vẫn đang cảm thấy trên môi còn sót lại hương vị Long Tiên Hương , lại tiếp tục lai miệng, tinh tế mà vô ích dùng ngón tay gần như trong suốt kéo vạt áo ra sức chà xát cánh môi kiểu diêm.

Nàng chỉ lo muốn trừ đi hương vị bên môi. Lại không lưu ý người bên cạnh xem ra mặt càng ngày càng âm trầm.

Qua vô số lần ảo tưởng nụ hôn đầu tiên tốt đẹp lại không có như vậy. Có chút chán ghét trừng mắt với người trên mặt đất vẫn còn nằm ngay đơ.

Muốn hỏi hắn một chút xem có bị thương tổn không. Nhưng thấy quần áo vải dệt đẹp đẽ quý giá. Có thể ra vào chỗ ở của Sở Hạm. Tất nhiên là người có quan hệ. Nếu là hoàng thân quốc thích của Sở Hạm. Khiến cho nàng cũng không có hảo cảm. Ngược lại hối hận mình tại sao không nặng thêm một chút đè chết hắn.

Chống lại tầm mắt không tốt của hắn. Trái lại khơi dậy ngạo khí nội tâm. Ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn. Quay thân chạy về.

“Sở Vương...” Quản gia Quyền Quý vội vàng chạy tới. Nâng Sở Hạm Trên mặt đất dậy.

Sở Hạm từ sau thất lưng chỗ lấy ra một khối đá nhỏ. Đau đến nhe răng trợn mắt. Hòn đá này thiếu chút nữa chọi đứt thất lưng hắn. Mà cái người kia gây ra họa lại có thể không có một chút xin lỗi. Ngược lại một phần nào đó vì cùng hắn môi nhẹ nhàng đụng một cái. Liền giống như ăn phải con ruồi vừa phun vừa lau.

Nàng lại có thể dám đối với hắn như thế.

Hắn là quân chủ trên vạn người, bất kỳ nữ nhân nào thấy hắn, không phải sợ hãi, liền mọi cách hầu hạ.

Đồ khốn nữ nhân đó lại dám phỉ nhổ hắn.

Gương mặt cực kì anh tuấn trở nên dị thường lãnh liệt, con ngươi đen hẹp dài toát ra ngọn lửa phẫn nộ, thiêu đốt lên thân ảnh nhỏ xinh đang chạy xa, vật áo tinh tế tỉ mỉ lay động theo nàng chạy, theo gió phiêu khởi, “Tiểu nha đầu kia là ai?”

“Là... . Là Vương Phi của ngài... .” Quyền quý cẩn thận đáp lên, cũng là vì Nguyệt Nhi mà toát mồ hôi, chuyện vừa rồi hẳn ở phía xa thấy rất rõ ràng, người đối với Sở Vương bất kính như thế đến nay chỉ có một mình nàng.

“Tuyên Nguyệt Nhi?” Sở Hạm hơi sững sờ, khóa chặt mày, đồng tử trong sáng nhảy mắt chìm vào u ám, hận ý chợt lóe lên, nữ nhân chết tiết này, đến Sở quốc là vì tiếp cận hẳn tỏ vẻ thần phục, lại lại có thể dám đối với hắn như vậy.

“Là... Vương Phi cũng chưa thấy qua Sở Vương...” Quyền Quý giọng vo ve như muỗi, mười mấy ngày nay cùng Nguyệt Nhi ở chung, phát hiện ra nàng là nữ tử cực đáng yêu, chính là vận mệnh trên cột người, nàng lại sanh ở Tuyên gia.

Sở Hạm bừng thắt lưng đứng lên, đau đến hắn phải hít khí lạnh vào miệng, “Nữ nhân chết tiết này.” Nhưng trong đầu lại liên tục hiện ra dung nhan tuyệt mỹ của nàng khi té từ trên cây xuống, trên môi nhẹ nhàng vừa chạm vào, lại làm cho hắn cảm thấy cảm giác không có tốt đẹp kèm theo, môi của nàng thật sự rất mềm mại.

Mấy năm gần đây, nàng chính là rơi vào hàng xuất sắc. Đáng tiếc nữ tử tốt đẹp như vậy, lại là Tuyên Nguyệt Nhi, là nữ cừu nhân của hắn .

Bên khóe miệng cong lên hồ như thoáng hiện một tia cười khổ.

Nguyệt Nhi đem khôn mặt đỏ bừng chôn trong gối đầu lông ngỗng.

Lúc sau khi mất đi nụ hôn đầu tiên đã hết giận, trước mắt liền hiện ra con người thâm thúy kia, nàng cho tới bây giờ chưa có nhìn thấy một nam tử tốt như vậy, cứ như vậy ngấm lại, tâm cũng nổ lớn nhảy loạn, nụ hôn đầu tiên mà nàng chán ghét cũng trở nên ngọt ngào.

Ý thức dần dần mờ lung.

Trong ánh trăng mờ, nàng lại giống như thấy được con người đen của hắn phát sáng như sao.

Cửa “Chi nha” một tiếng mở, Sở Hạm lắc lư đầu muốn nứt ra, ngày nay khao khát tướng sĩ, uống quá nhiều rượu, hắn chỉ muốn trở về phòng nghỉ ngơi, lại chẳng biết tại sao đi đến nơi này.

Đang muốn xoay người rời đi, trên giường thân thể nhỏ nhỏ ngủ say giống như mèo con như mộng yếm thu hút hắn đi đến trước giường.

Bởi vì thời tiết nóng ẩm, nàng chỉ mặc tấm sam cực mỏng rộng thùng thình , ống tay áo rộng thùng thình trượt lên, lộ ra cánh tay trắng nõn, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đặt lên trên chân mỏng, cuốn cong chân lộ ra chân nhỏ thon dài tinh tế tỉ mỉ.

Trong lúc ngủ mơ hoàn toàn thả lỏng khuôn mặt nhỏ nhắn, lại càng xinh đẹp làm cho người ta thương tiếc.

Sở Hạm xoa nhẹ đầu trán lơ mơ, nếu nàng không phải Tuyên Nguyệt Nhi, hắn có thể yêu thương sủng ái nàng hay không, khi nàng lớn lên?

Cảm giác say dâng lên, trước mắt hình ảnh xinh đẹp chậm rãi mơ hồ... .

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ hiện lên một phòng kim quang nhàn nhạt, trên ngọn cây tiếng chim đua nhau vui mừng hót lên.

Nguyệt Nhi chuyển người lại, lại cảm thấy bên hông áp lực trầm trọng , hé mở mắt ra, trong mơ hồ nhìn thấy một nam nhân nằm bên người, cánh tay hắn trắng kiết đang khoát lên bên hông nàng .

Cả kinh hoa dung thất sắc, không kịp nghĩ nhiều, nắm chặt nắm tay nhỏ, hướng tới trên mặt nam nhân còn đang ngủ say giáng xuống, cùng lúc đó, chân vừa nhấc, đá tới.

Nam tử kêu lên một tiếng đau đớn ngã nhào xuống giường, đột nhiên bị đau đớn tới bực tỉnh, bưng nơi riêng tư [=))] nói không ra lời.

Nguyệt Nhi cũng không biết chính mình đã tới bộ vị hắc, cực kỳ nhanh nhảy xuống giường, nhào tới cửa, hướng về phía cửa mở ra lớn tiếng kêu: “Cứu mạng a, có sắc lang.” (đọc đoạn này chết cười)

“Câm miệng.” Người đứng phía sau nhin đau, quát lạnh một tiếng.

Nguyệt Nhi nghe hắc ngữ khí không tốt, trong lòng còn có sợ hãi, kêu càng lớn tiếng, “Cứu mạng... ”

Tuy rằng Sở Vương sau khi đại hôn chưa từng bước qua tẩm cung Vương Phi, nhưng nếu Vương Phi xảy ra sự cố, Sở Vương còn mặt mũi nào? Thế nên chỉ một lát, đã có một đồng vệ sĩ tràn vào.

Nguyệt Nhi thấy người đến đây, khẩu khí càng lớn: “Có sắc lang.”

Quay đầu lại, cùng người đầu đang nứt ra vừa bị đánh ngời dậy đối mặt, tức thời ngây ngẩn cả người, “Là người?” Sắc lang lại là nam tử đã gặp tại rừng quả hôm qua.

“Là ta.” Sở Hạm trước mặt gắt gao lạnh cứng, con ngươi đen bên trong có lửa giận làm cho người ta sợ hãi, nữ nhân chết tiết này lại có thể dám đánh mặt của hắn, đá hắn... .

Còn lại có thể dám có dũng khí trước mặt vệ binh, nói hắn là sắc lang... . Hoàn toàn không để ý thể diện của hắn... .

Ngay lúc Nguyệt Nhi còn đang sững sờ, vệ binh tới bắt gian nháy mắt quỳ đầy mặt đất, “Sở Vương.”

“Sở Vương?” Nguyệt Nhi mê hoặc đem tầm mắt theo đỉnh đầu vệ binh chuyển tới người tuần mý trong phòng kia cổ vể đang soi xét, mặt lãnh liệt tới cực điểm. Điều này sao có thể, trong lòng nàng Sở Vương là bậc cha chú trưởng giả, như thế nào có thể... (chị nghĩ anh già lắm ý > < >

Có thể là người nam tử trẻ tuổi trước mắt này...

Sở Hạm hừ lạnh một tiếng: “Người chính là đến tỏ vẻ thần phục của người như vậy sao? Người cũng biết đánh quân vương là cái tội gì?”

Nguyệt Nhi phục hồi lại tinh thần, thừa nhận chính mình quá khứ phỏng đoán sai lầm, như vậy người trước mắt nàng này, chính là kẻ diệt quốc gia nàng, giết cha của nàng, dùng hôn lễ vớ vẩn để nhục nhã nàng, Sở Hạm, cũng chính là phu quân của nàng.

Ánh mắt mê hoặc chuyển sang lãnh ngạo, thẳng tắp ngẩng đầu lên trừng mắt với hắn, trời sinh ngạo cốt, không có một tia hèn mọn, ánh mắt trong suốt không cách nào che dấu cừu hận.

Biểu hiện của nàng khiến cho hắn ngoài ý muốn, đồng thời càng khiến hắn vừa áp chế tức giận lại nổi lên một trận đại hỏa, giống như mang theo oán hận tức giận nhìn thẳng đáp trả lại.

Nếu ánh mắt có thể giết người, đối phương sớm đã thịt nát xương tan.

Sở Hạm thâm con ngươi đen không ngừng hiện lên cảm xúc phức tạp.

Bỗng nhiên, trong mắt tức giận thối lui, đổi thành một tia trào phúng, “Xem ra phụ thân người không dạy cho người cái gì gọi là thần phục, người muốn ta đến nói cho người biết, thần phục là như thế nào sao?” Nói xong, giơ tay lên cao.

Đội vệ binh cực nhanh lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa.

Nhắc tới phụ thân, Nguyệt Nhi nhú mày, ánh mắt phần nộ híp thành một đường, nhưng một loại hơi thở nguy hiểm, làm nàng bản năng lui về phía sau.

Chân mới vừa thay đổi vị trí, cổ tay căng thẳng, thân thể bị kéo ngã về phía trước, tiếp theo trên lưng sinh ra áp lực cực lớn, đã bị cánh tay cường tráng của đối phương gắt gao bóp chặt.

Nguyệt Nhi bị hắn đặt ở trước ngực mới phát hiện, nguyên lai hắn cao lớn như thế, thân ảnh cao lớn sinh ra cảm giác áp bức cường đại như một bóng ma.

Muốn tránh khỏi trói buộc của hắn. Lại bị cánh tay giống như vòng sắt cố định càng chặt trước ngực hắn.

Sở Hạm đưa tay giữ lấy cằm nàng nâng lên. Khóe miệng gợi lên một nét thoáng cười lạnh.”Xem ra người còn không biết nên phụng dưỡng phu quân như thế nào.”

Nguyệt Nhi rất muốn nói. Nàng căn bản không giả qua hấn. Nàng giả ột người chồng chỉ là hình thức. Nhưng nàng không có nói ra. Biết nói ra chẳng qua tự chuốc thêm nhục nhã. Ngoan cường không thêm nhìn vào mắt hấn.

“Nữ nhân. Nhìn ta.” Thanh âm của hấn lãnh đến mức làm cho nàng rung mình một cái.

Nguyệt Nhi cảm đau xót. Hung hăng trừng mắt nhìn hấn. Bất khuất cùng con người thâm sâu không thấy của hấn đối diện. Một giây sau. Nàng thấy như bên trong con người thâm trầm của hấn, thấy được sự thống khổ sâu đậm dấy lên. Tuy rằng chỉ trong nháy mắt qua đi.

Nhưng nàng vẫn đang thấy được người nam nhân này. Ngoài lạnh như băng cùng cừu hận. Cùng nàng giống nhau ở sự thống khổ.

Nàng mất đi quốc gia, mất đi phụ thân, mà hấn lại mất đi cái gì?

Hấn đẹp đến làm cho nàng gia tăng ngạt thở trong nháy mắt, trong mắt của hấn rõ ràng hiện lên hàn băng ngàn năm, môi lại áp hướng môi của nàng.

Không, đây không phải nàng muốn, “Không... Buông! Buông ra...” Nhưng sự giãy giụa của nàng không có chút tác dụng, môi của hấn vẫn đang chạm trên môi mềm mại của nàng không sai tí nào, bá đạo mà dã man cần xé.

Nàng cảm nhận được chính mình ở trước mặt hấn thật là nhỏ yếu biết bao, nàng sợ, trong mắt lộ ra sợ hãi.

Mặc dù tại thời điểm hấn lựa chọn cưới nàng, chỉ biết ngày này không cách nào tránh khỏi, nhưng chân chính đối mặt thì vẫn là không thể chịu đựng được. Thấy hấn liền giống như nhìn thấy phụ thân máu tươi chảy đầm đìa. Gắt gao ngậm miệng, không tiếng động chống cự lại hấn.

Sở Hạm dùng chính mình che chắn hơi thở của nàng, ở nàng há mồm thở thì thừa cơ đem lưỡi nhấn mịn thăm dò vào trong miệng nàng .

Nguyệt Nhi một trận chói mắt, bị hấn xâm nhập sợ ngây người, thậm chí đã quên thở.

Lúc này sở Hạm trong lòng nảy lên một tia vui sướng chính hấn cũng không rõ , sự ngốc nghếch của nàng làm cho hấn biết mình là người nam nhân đầu tiên thân cận nàng. Có lẽ là nam nhân chiếm hữu được, hay hoặc giả là những cái khác...

Mang theo nàng đi lên phía trước hai bước, đem hai chân nàng rời mặt đất đặt lên khung cửa, kiên quyết đem...(cái mà ai cũng biết là cái gì đấy) cách trở quần áo để ở giữa hai đùi nàng.

Trên đầu lưỡi truyền đến cảm giác ngứa tê dại cùng dưới thân dị vật xâm phạm làm Nguyệt Nhi càng thêm sợ hãi, kinh sợ quá độ khiến bản năng nàng rối dấy hướng tới kẻ xâm nhập tàn sát bữa bãi trong miệng nàng cắn một cái.

“Đáng chết.” Sở Hạm thâm nguyên rửa lên đem nàng vứt trên mặt đất, dùng ngón cái lau đi vết máu ở khóe miệng, “Xem ra vương phi của ta vô cùng không vui khi hầu hạ bốn vương?”

Nguyệt Nhi ngã ngồi dưới đất, nhìn thấy vết máu ở khóe miệng hấn, có một tia khoái cảm báo thù , đối với câu hỏi của hấn cũng hồ hững.

Sở Hạm trong mắt lóe ra lửa giận cơ hồ thiêu sống nàng, qua thật lâu sau, nhẹ phẩy cổ tay áo, mặt âm trầm dứt khoát rời đi khỏi gian tẩm cung này.

Lần dời đi này, chính là ba năm...

Ba năm qua, Tuyên Sở hai nước nhân dân đã hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ, ử lại kết hôn lẫn nhau, trong thành phần vinh trước nay chưa từng có.

Nguyệt Nhi dạo bước trên đường phố phồn hoa, mang theo vui cười trên mặt, nàng không thể không thừa nhận sở Hạm là một vị vua tốt, vô tư mà có phương pháp trị quốc. Hấn thực hiện lời hứa của mình, đối xử tử tế với thành dân Tuyên Quốc.

Nhân dân trong thành cuộc sống yên ổn, phụ thân tâm nguyện cũng đạt được, sứ mạng của nàng cũng đã xong. Là nên tìm thời điểm thoát ly lao tù kia.

Ý cười này lau đi lại có ý chưa sót không muốn người khác biết.

Mười bảy tuổi nàng đã không còn là tiểu nha đầu ngây ngô ba năm trước, xinh đẹp thanh nhã thoát tục, đôi mi thanh tú như thanh đại [ai hiểu thanh đại là gì bảo giùm em với :)] , lông mi thật dài hạ lưu động cuống tỏa sáng như sao, da thị trắng như sứ mặc dù hơi thiếu chút huyết sắc, nhưng thiếu ba phần diễm lệ, lại hơn bảy phần làm dung động lòng người, mặc cho ai thấy đều cũng nhin không được muốn cẩn thận che chở cho nàng, dưới sống mũi cao cao là cái miệng nhỏ nhắn mê người, chung quy hiện ra nhân nhạ màu phần hồng như châu quang, nhếch nhẹ khoe miệng lộ ra bản thân lãnh ngạo.

Sở Hạm ba năm trước đây phẩy tay áo bỏ đi sau cũng không còn bước vào đại môn biệt viện , cho dù ở nơi này, cũng là con gái đã xuất giá mà không gia nhập.

Nàng thường xuyên hội tướng tới khuôn mặt lãnh liệt tuấn mỹ, nàng chung quy đối với hắn là hận. Tuy rằng hắn cam đoan với nàng sẽ làm thành dân yên ổn, nhưng mối thù giết cha không thể phai mờ.

Ba năm này, hắn đối với nàng chẳng quan tâm, cũng chứng minh hắn đối với nàng chán ghét, nếu thế tại sao lại không sớm giải thoát nàng. Nàng không cam lòng cô đơn cả đời tại nơi đại viện đó.

Sở Vương phủ... Thư phòng...

Sở Hạm đang ngồi ngay ngắn ở án thư chăm chú nhìn tấu chương.

Gương mặt tuấn mỹ bởi vì thời gian dài phê duyệt tấu chương mà có vẻ mệt mỏi, con ngươi đen thui thâm trầm vẫn lãnh liệt cao ngạo, nhếch cánh môi hiện ra một cái khí phách quân vương cùng cứng cỏi.

Quyền Quý lo lắng ở cửa thư phòng lưỡng lự, thỉnh thoảng thăm dò nhìn xung quanh, cũng không dám quấy rầy Sở Vương.

Thẳng đến khi Sở Hạm buông tấu chương, xoa cái trán đau nhức, mới nhìn đến Quyền Quý đang thò đầu ra: “Vào đi.”

Quyền Quý vội vội vàng vàng chạy chậm đến trước thư án, đem một phong thơ đẩy tới.

“Chỗ nào đưa thư tới?”

“Là Nam Quận đưa tới.”

Sở Hạm hơi sững sờ, “Ai gửi?”

“Là Vương Phi.”

Sở Hạm cực nhanh đen thư đoạt đến tay.

Ba năm này tiểu nữ nhân kia cũng không phải người đến tìm hiểu bất cứ tin tức gì của hắn, lại càng không cùng hắn có chút liên hệ, lúc này đột nhiên gửi thư, tất nhiên có việc.

Trông mong nàng hướng hắn thần phục, phái người đến liên hệ cùng hắn, hướng hắn thỉnh cầu tha thứ, nhưng tiểu nữ nhân này cái gì cũng không thêm làm.

Hắn mỗi khi đi đến trước cổng lớn, ba năm trước đây nàng ánh mắt hận thù ngạo mạn hiện rõ trước mắt, khiến cho hắn tới cánh cửa thì dừng lại.

Tuy rằng hắn cũng hận gia tộc của nàng, cũng hận nàng vô tình, nhưng hắn đối với thành dân của nàng không chậm trễ chút nào, cũng như thành dân thông thường của mình.

Làm như vậy rốt cuộc là vì quốc thái dân an, cũng vì nàng, hắn cũng không thể nói được lên lời.

Mở thư bằng tốc độ nhanh nhất, khắc sâu vào mi mắt giấy trắng mực đen, làm hắn sắc mặt đại biến, hai tròng mắt bởi vì phần nộ mà híp chặt lại.

Bàn tay đột nhiên chém xuống trên thư án, phát ra thanh âm cực vang.

Quyền Quý bị tiếng nổ kia, tới mức sợ run cả người.

Sở Hạm đem thư tín trong tay xé nát, hung hăng ném trên mặt đất, theo trong kẽ răng dè ra vài từ, “Đồ khốn nữ nhân này, lại có thể dám hù ta? Quả nhiên là vô pháp vô thiên.” (đọc đến đây không hiểu sao ta mắc cười quá =)))

Quyền Quý vội cúi thấp đầu, mơ hồ có thể chứng kiến trên tờ giấy trắng bị xé nát hai chữ viết “Hư thư “. Càng sợ tới mức chờ người ra, chuyện Vương phi hù Quân vương, đến bây giờ mới lần đầu nghe nói.

“Chuẩn bị ngựa.” Hắn muốn đến xem nữ nhân này muốn chơi cái dạng gì, không thể tiếp tục khoan dung nằng giẫm đạp lên tôn nghiêm của hắn.

2. Chương 2

Nguyệt Nhi sau khi phải người đưa thư đi ngay hôm sau trời còn chưa sáng, thu thập xong cái bọc nhỏ, chỉ mang theo một ít trang sức hồi môn cùng bạc vụn, lén trốn ra khỏi Sở Vương biệt viện.

Quay đầu lại nhìn chỗ ở ba năm của mình, cảm giác vui sướng khi thoát khỏi lao tù xuất hiện bao trùm lấy nàng, từ nay về sau nàng là người tự do.

Gió nhẹ mang theo một tia mát lạnh lướt nhẹ qua, tâm tình thật tốt, cước bộ cũng dễ dàng hơn, từng bước chạy chậm hướng cửa thành đi đến, vội vàng tới thời gian mở cửa thành, theo nhóm người đầu tiên ra khỏi thành.

Ra khỏi cửa thành lại càng như cá gặp nước, nàng tuy rằng đội mũ trùm khăn, nhưng vẫn sợ thuê xe ngựa bại lộ hành tung, quyết định chọn dùng phương thức... không dễ để người khác chú ý nhất-đi bộ.

Dù sao nàng có rất nhiều thời gian.

Chờ hắn nhận được kia phong hư thư thì nàng sớm đi xa.

Có thể tưởng tượng ra khi hắn chứng kiến kia phong hư thư thì sẽ bức tức phần nộ tới nhường nào, khóe miệng liền nổi lên một chút tiểu ý. Hắn đem nàng một mình để tại biệt viện ba năm, chẳng quan tâm. Nàng tặng hắn một phần hư thư, mọi người cũng coi như huê nhau.

Bốn ngày sau...

Vừa mệt vừa khát, Nguyệt Nhi dừng chân tại một quán trà nhỏ rất ư nào nhiệt ở bên đường, muốn uống một chén trà, ngồi vào bên cạnh bàn. Liền vừa uống nước trà vừa ăn lương khô, chờ chân mình thoải mái một chút, liền vội vã rời đi.

Hiện tại tuy rằng đã rời xa Nam Quận, nhưng chung quy vẫn là trong vòng quản hạt của Nam Quận, không dám coi thường.

Chỉ cần đi thêm một ngày đường là rời khỏi Nam Quận, ra khỏi Nam Quận sẽ không còn ai nhận ra nàng là Vương Phi bị cầm tù của Sở Vương, nàng giống như đã thấy được tự do, bước chân nặng nề lại bỗng tiến nhanh hơn, tìm đường nhỏ vội vàng hướng đến.

Vui quá hóa buồn. Chỉ lo sớm rời xa nam quận. Lại không để ý mặt trời đã lặn về đằng tây, bỏ lỡ không tìm chỗ dừng chân.

Ầm vang. Ầm vang... .

Một trận tiếng sấm. Mây đen quay cuồng cắn nuốt bầu trời. Vài đạo tia chớp xanh trắng xuyên qua đám mây đen dày. Trên mặt đất mưa đã thưa thớt rơi xuống.

May mắn tìm được một cái sơn động rộng rãi, cuối cùng thoát khỏi nỗi khổ ướt hết quần áo.

Nhặt vài nhánh cây, gác lên đống lửa, ánh lửa làm sơn động âm u tăng thêm ấm áp.

Lại nhặt ít củ khô leo trên vách đá lót xuống dưới làm chăn đệm cho nàng. Đêm nay chỉ có thể ăn ngủ ở trong sơn động này.

Cùng với hột hoi tiếng bước chân, một người khoác áo tơ, đội nón nam tử dắt ngựa đi vào sơn động, nhìn Nguyệt Nhi liếc mắt một cái, trực tiếp thẳng tiến ngồi bên cạnh đồng lửa, cởi chiếc áo tơ ướt ra.

Nón ép tới rất thấp, thấy không rõ tướng mạo, nhưng giơ tay nhắc chân tự nhiên toát ra khí chất hào sảng, không hề giống kẻ xấu.

Nguyệt Nhi lễ phép hướng về phía hắn gật gật đầu, liền đem tầm mắt rơi vào trên ngọn lửa thiêu đốt, suy nghĩ bay xa. Nàng chỉ muốn phải rời đi, lại chưa nghĩ ra, rốt cuộc sẽ đi về đâu.

Nam tử sau khi ngồi xuống, tầm mắt luôn không rời khỏi Nguyệt Nhi, dưới nón bắn ra hàn quang, giống như muốn thông thường xuyên thấu màn cách (tấm vải màn trùm lên mũ) của nàng.

Nguyệt Nhi cau chặt mày, người này thật vô lễ, mặc dù đối phương trừ bỏ nhìn bên ngoài nàng chăm chăm, cũng không có động tác khác, nhưng vẫn làm trong lòng nàng không yên, suy tính ngay khi mưa tạnh liền rời đi ngay.

Nàng không tự giác cấp bách rơi vào trong mắt nam tử, “Người rất sợ ta?” mưa sa gió dạt này, cũng một nam tử không quen biết, ở một mình trong sơn động. nói không sợ chính là gạt người.

Thanh âm này, thanh âm này...

Nguyệt Nhi chấn động toàn thân, sẽ không trùng hợp như thế, không phải là hắn. Cho dù là hắn, mình đang đội màn cách., hắn cũng không thể nào nhận ra bản thân được.

Nam tử một tiếng cười khê, nhưng tiếng cười kia lại làm cho nàng cảm thấy rùng cả mình, thanh âm cũng người kia hoàn toàn giống nhau.

Nguyệt Nhi tuy rằng muốn cố sức làm ình trấn định cũng thả lỏng, nhưng tầm mắt đối phương đã thấy tay nàng vì khẩn trương mà đang nắm chặt cổ khô dưới thân.

Lại là một tiếng cười khê, nam tử chậm rãi bỏ nón xuống, lộ ra tuấn nhan hoàn mỹ tựa như được điêu khắc không chê vào đâu được, con ngươi đen sâu không thấy đáy ẩn chứa lạnh lẽo không thể bỏ qua, tựa như có thể nhìn thấu lòng người.

Trong nháy mắt, Nguyệt Nhi cả kinh thiếu chút nữa kêu ra tiếng, cũng may màn cách che khôn mặt đã muốn trắng bệch của nàng. Quả nhiên là hắn, quả nhiên người nàng không muốn nhìn thấy nhất-Sở Hạm.

“Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.” Hắn híp lại con ngươi, thanh âm mang theo một luồng hương vị nguy hiểm.

“Thực xin lỗi, ta không thích cùng người lạ nói chuyện.” Nguyệt Nhi tuy rằng bối rối muốn lập tức chạy trốn, nhưng lời nói, vẫn rất thản nhiên.

Không một tiếng động đứng lên, tới gần cửa động, vừa có cử động dị thường liền... Trốn...

Sở Hạm thân hình vừa động, đã ngăn cản đường đi của nàng, thân hình cao lớn mang đến cho nàng cảm giác áp bách đã lâu.

“Cho ta xem xem dung mạo cô nương, xem chúng ta cũng không tính là người lạ.” Âm điệu trêu chọc mang theo trào phúng.

“Mời người phóng tôn trọng ta.” Thanh âm của Nguyệt Nhi lạnh như băng, không làm cho đối phương lui về phía sau, ngược lại đưa tay đến kéo màn cách của nàng.

Nàng rốt cuộc chú ý bên ngoài sơn động mưa to như trút nước, hắn nhất định nhận ra nàng. Nhưng nàng không rõ hắn vì sao lại nhận ra nàng.

Nàng làm sao có thể chạy trốn khỏi tay một vị đại tướng đã có bao kinh nghiệm chinh chiến sa trường.

Cánh tay căng thẳng, đã bị nắm lấy chặt chẽ, màn cách đã ở trong một tay khác của Sở Hạm.

Nguyệt Nhi vội quay đầu, tận lực không cho hắn thấy mặt mình, “Người cần rõ...”

Một giây sau, đối phương cánh tay thu trở về, nàng nhất thời bị một lực cường đại kéo đến đụng vào trong ngực hắn.

Hắn ném rớt màn cách trong tay, nắm người của nàng, bức nàng nhìn thẳng vào chính mình.

Ở một khắc này, hắn mới nhìn rõ bộ dáng của nàng, tuy rằng nàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng đối với trên khuôn mặt này vẫn ngây ngẩn cả người.

Ba năm trước đây hắn bởi vì nàng tâm động, nhưng ba năm này sau chứng kiến, liền càng thêm không thể dời tầm mắt, ánh lửa toát ra trên khuôn mặt hắn lóe ánh hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng điểm lệ phi thường.

Thân của nàng so với quá khứ càng thêm mềm mại không xương, trong nháy mắt hắn đột nhiên xúc động muốn có nàng.

Thật là đáng chết, mặc kệ hắn đối gia tộc của nàng cừu hận như thế nào, nhưng vẫn không cách nào khiến cho hắn phủ nhận, nàng lại hấp dẫn với hắn như vậy.

“Người còn có lời gì nói? Vương phi của ta.” Mấy chữ Vương phi, hắn không cố ý tăng thêm khẩu khí.

Hắn tới nam quận sau khi nàng đã trốn đi, hận không thể bắt được tay nàng, đem nàng vò nát trong bàn tay hắn.

Phái người đi đến các dịch trạm lớn nhỏ nghe ngóng, cũng không ai nói phát hiện ra nữ tử như vậy.

Nữ nhân giao hoạt này, hắn thấp giọng mắng. Đã phải ra rất nhiều người đồng thời đi tìm, chính mình cười ngựa một đường truy đuổi.

Nàng so với ba năm trước đây đã cao thêm, thân thái cũng càng thêm tuyệt đẹp, nếu không phải ở quán trà nhỏ nghe được thanh âm của nàng, hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ đến cái nữ tử phong trần mệt mỏi đang đi bộ này là Tuyên Nguyệt Nhi.

Nguyệt Nhi đẩy bộ ngực của hắn, ý đồ thoát ly khỏi trói buộc của hắn, nhưng hắn giống như tường đồng vách sắt hiển nhiên không chút sứt mẻ.

“Ta không phải Vương Phi của ngươi.” Nàng hiểu được tuy rằng qua ba năm, nàng ở trước mặt hắn vẫn là nhỏ yếu không đáng kể gì.

“Không phải?” Sở Hạm con người đen không lường được đẩy lên lửa giận, nữ nhân chết tiệt này lại dám cả gan ở trước mặt hắn nói ra những lời đại nghịch bất đạo này.

“Được rồi, ta nghĩ ngươi cũng đã nhận được thư của ta.” Nguyệt Nhi hít một hơi thật sâu, tận lực làm im giữ bình tĩnh.

“Chính là cái gọi là hưu thư?” Sở Hạm nguyên bản khuôn mặt đã lãnh liệt, càng thêm âm trầm.

Nàng lãnh đạm nhìn thẳng hắn, nếu đã bị hắn bắt được, cũng chỉ có thể cùng hắn nói rõ ràng.

“Ta là vua của một nước, ngươi lại có thể dám hưu ta? Vớ vẩn.” Bởi vì tức giận, trên tay lực đạo hơi lớn, cơ hồ muốn bóp nát người của nàng.

Nàng cố nén đau, không lộ ra chút yếu thế, “Vậy ngươi bỏ ta đi.”

“Đừng hòng, ngươi trên danh nghĩa là vương phi, trên thực tế là tù nô, ta làm sao có thể cho ngươi rời đi?” Hắn bắt đầu hối hận ba năm trước đây không nên nghĩ rằng nàng nhỏ tuổi mà rời đi. Nếu khi đó chiếm hữu nàng, nàng sẽ không làm ra chuyện vớ vẩn như vậy.

“Nếu ngươi đã nói lời không lên nói như vậy, ta cũng có thể nói cho ngươi biết, ta căn bản không gả cho ngươi.” Nàng bề ngoài xinh đẹp tuyệt trần nhưng bên trong lại mang dòng máu cuồng ngạo như thế.

“Cái gì?” Sở Hạm hoài nghi lỗ tai của mình.

“Cùng ta báai đường là một bộ hỷ phục, mà không phải ngươi. Hơn nữa tù nô quốc gia thua trận, cũng không nhất định phải làm thê thiếp của ngươi.” Nguyệt Nhi một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm nói ra những lời mà trước kia không dám nói.

Sở Hạm híp lại ánh mắt, nữ nhân chết tiệt này lại để tôn nghiêm của một quân vương như hắn dẫm nát dưới chân, uất ức từ ngực lan dần toàn thân, cánh tay thắt chặt, cơ hồ siết chặt đoạn eo của nàng, “Người dám nói lại lần nữa xem.”

“Ta cần bản không gả cho người.” Nguyệt Nhi giơ mi lên, trong con ngươi trong suốt tươi sáng không có một tia khiếp đảm, “Ta cùng người cần bản hôn lễ không có ý nghĩa, bá đường là hỉ phục, khăn che đầu là chính mình bỏ xuống.”

Sở Hạm hừ lạnh một tiếng, thật là một nữ nhân không sợ chết, “Người muốn thế nào?” Hắn cũng không lui bước, chỉ muốn nhìn xem nữ nhân này còn có thể làm những trò gì.

“Nếu người không chịu thả ta đi, như vậy để cho ta một lần nữa lựa chọn.” Nguyệt Nhi ngữ khí cũng ngoài động gió vô tình thổi mạnh, càng làm cho hắn giận không kềm được.

“Lựa chọn như thế nào?” Trong con mắt to xinh đẹp của nàng không khuất phục phân rõ giới tuyến của hai người.

“Ta quay về Nam Quận lần nữa hoàn trong nhà người tổ ý thần phục.” Nàng biết trốn không thoát lòng bàn tay của hắn. (a cuối cùng cũng hiểu tiêu đề truyện như thế nào, bây giờ mới là bắt đầu a)

“Nha hoàn?” Sở Hạm không thể không thấy rằng người trong ngực xinh đẹp khiến cho người ta không thể tỉnh táo đầu óc, hận ý bỗng dâng lên. Nàng đối với hắn cả đầu của nàng cũng chẳng thêm gì tới. Cha của nàng cũng từng là người thắng, ngay trước mặt phụ thân và hắn năm mười tuổi vũ nhục mẹ hắn, khiến ấu thân mang nhục tự sát. Phụ thân dùng tính mạng mình để kéo dài thời gian, giúp hắn trốn thoát ra ngoài.

Qua nhiều năm như vậy, hắn nang cừu hận trong cơn ác mộng to lớn, cuối cùng bào được thù. Nàng là nữ cừu nhân của hắn, còn dám khiêu chiến với tình nhân của hắn, vũ nhục tôn nghiêm của hắn.

“Hảo, người muốn làm nô tài, ta sẽ thỏa mãn yêu cầu của người.” Hẹp chặt con ngươi dài trong mắt toát lên ngọn lửa tàn khốc, môi mím chặt càng lạnh hơn.

Bỗng nhiên, buông cách tay đang siết ở bên hông nàng, hung hăng đẩy nàng ra. Ngồi trở lại cạnh đồng lửa, không hề xem nàng, hắn sợ chính mình sẽ bị lạc ở trong đôi mắt đẹp như nước của nàng.

Nguyệt Nhi thân thể có thể tự do, mới nhẹ nhàng thở ra, tận lực rúc vào một góc cách xa hắn, không dám lại trêu chọc hắn, để tránh hắn thay đổi chủ ý.

Mưa nhỏ dần, Sở Hạm nắm áo tới đi đến trước ngựa, nơi bạc môi lạnh như băng nhẹ nhàng khẽ đựng, “Lại đây.”

Thanh âm kia lãnh tới cực điểm khiến nàng muốn chạy trốn, nhưng nàng khẽ thở dài, nhẹ nhàng đi tới chỗ hắn.

Nàng vừa phát ra một tiếng hét kinh hãi. Thấy nàng với hàng hóa giống nhau bị vắt ngang nhét vào trên lưng ngựa. (ặc ặc)

Hắn vừa nhắc chân. Tư thế thập phần tiêu sái lên ngựa. Vọt vào trong bóng tối.

Nguyệt Nhi mặc dù không trông mong hắn đổi tính đối xử với nàng thật tốt. Nhưng nằm ngang trên lưng ngựa như vậy, dạ dày nhiều lần xóc nảy đè ép. Đến to như voi cũng bị vò nát khó chịu.

Ngay lúc nàng sắp nhịn không được muốn nôn mửa, Lại bị nhắc tới, Ngoài ý muốn giạng chân ở trước người hắn.

Còn chưa kịp cảm động. Thanh âm lạnh như băng vang lên.”Đừng làm bản bảo mã của ta.”

Nguyệt Nhi lại nháy mắt bị lửa giận dâng lên. Cứng ngắt gồng thân mình. Tận lực nghiêng tới trước. Không đụng tới mình đồng da sắt phía sau.

Tư thế giằng co như vậy ba bốn ngày bốn ba mệt mỏi, ử rừ quay ngược lại, rất nhanh liền ngủ thật say, nhắm mắt khi nàng sắp sửa té ngựa, Sở Hạm một tay đưa ra đem nàng giữ tại trong ngực.

Nguyệt Nhi trong lúc ngủ mơ tựa vào trên bộ ngực rộng lớn của hắn, giống như trở về lúc nhỏ, thời điểm cùng phụ thân cưỡi ngựa, cảm thấy an lòng, chìa hai tay ôm lấy hông của hắn, liền nghĩ tới giống như đang ở trong lòng ngực phụ thân.

Sở Hạm thân thể cứng đờ, muốn ngăn đôi tay đang gắt gao ôm lấy bên hông hắn, nhưng trên cánh tay nàng trong nháy mắt nhiệt độ cơ thể truyền tới, hắn lại không đành lòng.

Vừa rồi xóc nảy, giật tung nút thắt của nàng, trường bào đen ự nhiên trượt xuống, phủ ở bên bả vai, trên hai gò má vẫn còn lộ vẻ khó chịu vừa rồi lại chảy mồ hôi, một nét thoáng làm tâm hồn hắn kinh ngạc là mùi thơm bay vào hơi thở của hắn, cùng nàng vừa mùi thơm ngát lại có chỗ bất đồng, dễ nghĩ khiến cho hắn nhận không được hít khí hai cái thật sâu, Sở Hạm ngạc nhiên phát hiện, nguyên lai mồ hôi của nàng lại kì dị mang theo mùi thơm của cơ thể.

Nhìn thấy nàng tổ nhan an tĩnh nhu thuận, dính đầy phong trần, trong mắt lại hiện lên một nét thoáng đau lòng.

Nguyệt Nhi tỉnh, mặt áp trên bộ ngực hắn, nghe thấy tiếng tim đập cường tráng, thật buồn bực phát hiện, tay mình lại ôm quanh hông hắn. Vội vàng bỏ tay ra nhìn giống như gặp phải quỷ, động tác quá nhanh, nếu như không phải hắn giữ cánh tay ở bên hông, chỉ sợ đã ngã nhào xuống ngựa.

Lo lắng bất an ngẩng đầu, nhìn về phía hắn mặt kiên nghị.

Hắn cũng không liếc nhìn nàng một cái, mắt cứ nhìn thẳng phía trước. Tuấn dung cương nghị khiến nàng thất thần trong giây lát, hắn thực là một nam nhân dễ nhìn vô cùng.

“Người đang mang ta đi chỗ nào?” Nguyệt Nhi cũng không nhìn phong cảnh đang lui lại phía sau, bọn hắn căn bản không đi về Nam Quận. Trong lòng là bất an lại thêm sợ hãi.

“Đương nhiên là theo ta trở về làm nha hoàn.” Mới vừa ở trong lòng ngực của hắn thoải mái mà thức dậy, liền đối với hắn hô to gọi nhỏ khiến cho hắn bất mãn hết sức.

“Không phải quay về Nam Quận sao?” Nguyệt Nhi đánh giá chung quanh, cố gắng nhận biết xem mình đang ở đâu.

“Nam quận có chủ tử cho người hầu hạ sao?” Sở Hạm bạc môi thoáng hiện ra một tia châm chọc cười lạnh.

Nam quận biệt viện có một chủ nhân, chính là Sở Vương phi đang ở trong ngực hắn.

“Hầu hạ?” Nguyệt Nhi hơi ngạc nhiên, thân là công chúa thật sự nàng không có liên hệ tới những người hầu hạ nàng, nàng suy nghĩ nha hoàn chính là làm những việc nặng nhọc trong cuộc sống.

Sở Hạm cúi đầu, con ngươi đen dừng lại trên dung nhan mỹ mạo của nàng, hừ lạnh một tiếng, khóe mắt lộ vẻ khinh thường: “Xem ra người còn chưa hiểu chức trách của nha hoàn này, bất quá, không cần lo lắng, ta rất nhanh sẽ làm người có biết.”

Trong mắt của hắn hiện ra tia tàn nhẫn, khiến nàng rung mình một cái, chặt vật tránh khỏi tầm mắt của hắn hướng nhìn phía trước. Trực giác nói cho nàng biết, hắn sẽ không dễ dàng buông tha nàng.

Hắn ngày đêm không ngừng phi ngựa không ngừng, trừ bỏ lớn nhỏ cho ngựa ăn thì sẽ ngán ngủ dừng lại. Thời gian khác tất cả trên lưng ngựa, đói bụng liền cắn vài ngụm lương khô, khát liền cầm túi nước lên uống hai hớp.

Nguyệt Nhi hoài nghi hắn đến cùng có phải là người hay không, làm sao có thể có tinh lực đến như thế, nàng nào biết đâu rằng thời gian hắn nam chinh bắc chiến, ngày đêm không ngủ nhiều lắm, đã sớm luyện thành thân thể khác với những người bình thường.

Hắn cưỡi ngựa không ngừng nghỉ, nàng cũng không chịu nhận thua không nói ra bất cứ lời muốn nghỉ ngơi nào. Quật cường cắn răng chịu đựng, cũng không tiếng kêu khổ.

Biểu hiện của nàng lại làm cho hắn có chút ngoài ý muốn, đối với tiểu nữ nhân này lại nhìn bằng con mắt khác.

Chính là nàng mỗi lần tỉnh lại, đều phát hiện mình tựa vào trong lòng ngực của hắn.

Nghi hoặc không khỏi tản ra, nàng rõ ràng hận hấn, vì sao mỗi lần tỉnh lại phát hiện mình tựa vào trước ngực hấn đều có tí ti ngọt ý, thời điểm rời khỏi hấn, lại không muốn.

Lại vì sao, hấn rõ ràng chán ghét nàng, nhìn nàng hấn thù, lại không đem nàng đẩy ra.

Hai người cuối cùng dừng lại ở trước một cái cổng xa hoa.

Không có phòng bị Nguyệt Nhi bị hấn vô tình bỏ xuống ngựa, kinh hãi trừng to mắt, quay cuồng trên mặt đất hai bận, mới có thể giữ vững thân hình. Toàn bộ sức lực trong khoảnh khắc hóa thành lửa giận, ngẩng đầu lên, hung hăng trừng mắt tới ác ma đang xoay người xuống ngựa, vỗ nhẹ con ngựa, ôn nhu nói “Khổ cho người.” Thanh âm thân mật giống như đôi đũa thê tử của chính mình.

Trên đường nhỏ Quyền quý đang chạy tới nhìn thấy mặt Nguyệt Nhi hơi sững sờ, Sở Vương cuối cùng cũng tìm thấy được nàng rồi.

“Đây là nha hoàn mới tới, người đem nàng dẫn đi, chuẩn bị sạch sẽ an bài tới Dực Khôn điện hầu hạ.” Sở Hạm đem cương ngựa ném cho quyền quý, lập tức rời đi, ngay cả khỏe mắt đều chưa từng quét Nguyệt Nhi liếc mắt một cái.

Nguyệt Nhi nắm chặt nắm tay nhỏ, cảm tức tách khỏi bóng lưng.

“Vương Phi, người có khỏe không?” Quyền Quý cho tới bây giờ chưa có thấy Sở Vương đối với một nữ nhân tồi tệ như thế, không khỏi thay nàng lo lắng.

“À, rất khỏe, ta không phải Vương Phi.” Nàng hừ hấn, khoe miệng gợi lên một tia khoái ý. Mặc dù không biết Dực Khôn điện là nơi nào, người nàng cần hầu hạ là ai, nhưng cuối cùng thoát khỏi điều khiển àng thấy sỉ nhục thân phận.

“Ai, bắt tất phải khổ như vậy? Người ở biệt viện làm chủ nhân, không tốt sao?” Hấn vốn là tùy tùng của tiên vương Sở Quốc, từ ở ngoài thành Tuyên Quốc tiếp ứng khi Sở Vương mười hai tuổi, mười mấy năm qua, luôn luôn đi theo bên người Sở Vương, biết hấn trải qua những ngày như thế nào, biết hấn đối với Tuyên vương hận sâu đậm. Mà phong lưu thư của nàng kia làm cho hấn càng phần nộ, chỉ sợ Vương phi trẻ tuổi này chỉ có khổ thôi.

“Cám ơn người Quyền Quý, người thật sự là người tốt.” Từ khi tới Sở quốc, cho tới bây giờ không ai quan tâm qua nàng, quần gia này một lời nói ra, lại làm nàng cảm thấy ấm lòng.”Nhưng ta thà rằng làm nô tì, cũng không nguyện làm Vương phi của hấn.” Tuy rằng chỉ là Vương Phi trên danh nghĩa, cũng làm cho nàng cảm thấy hổ thẹn với phụ thân.

Quyền Quý đem cương ngựa giao cho hạ nhân, khom lưng đỡ Nguyệt Nhi, “Có thương tổn chỗ nào hay không? Còn có thể đứng lên sao?” Hấn thấy Sở Vương không chút lưu tình đem nàng bỏ xuống từ trên lưng ngựa.

Kỳ thật Sở Hạm lúc đem bỏ nàng xuống, vốn không phải mặc ệ nặng nhẹ, mà là thực có chừng mực chỉ khiến nàng đau đớn, chứ không tổn thương gân cốt.

“Ta không sao.” Chính là khuỷu tay cùng chỗ đầu gối xước xát, có giọt máu chảy ra, cũng không thương tổn những chỗ khác.

Theo đường đi của Quyền Quý, bị an bài bên trong một gian phòng nhỏ ở Dực Khôn điện.

3. Chương 3

Quyền Quý đem một khối khăn lông lớn đưa cho Sở Hạm đang từ trong hồ tắm lớn bước ra, cẩn thận hỏi, “Sở Vương thật sự muốn Vương Phi làm nha hoàn?”

Sở Hạm tiếp nhận khăn lông lớn lau chùi lên thân mình, “Nếu nàng muốn làm nha hoàn như vậy, ta sẽ giúp nàng đạt được mục đích.” Khoe miệng hơi phớt lên, vừa nghĩ tới nữ nhân...chết tiết nọ, liền nhin không được nộ khí xung thiên, giận tái mặt, trong mắt hiện lên hàn quang, “Hừ, dám hừ ta.”

Quyền quý hít vào trong miệng một ngụm khí lạnh, Sở Vương quả nhiên sẽ không dễ dàng buông tha Vương Phi.

“Đi đem nàng gọi tới cho ta.” Sở Hạm mặc quần ngủ, tùy tiện choàng một tấm áo dài, đi hướng tấm cung.

“Vương Phi...”

“Sau này không được kêu nàng là Vương Phi.”

“Vâng... Vương... Khụ... Nguyệt Nhi nhìn qua rất mệt mỏi... Có nên để nàng nghỉ ngơi thêm một ngày rồi gọi tới hầu hạ Sở Vương ngài?”

Sở Hạm trừng mắt, lạnh lùng nói: “Bảo người đi kêu, phải đi kêu tới.”

Quyền quý nhanh như chớp đã đi, Sở Vương tuy rằng cao ngạo lãnh khốc, nhưng đối với cấp dưới cùng hạ nhân cũng vô cùng tốt. Từ ba năm trước đây sau khi hấn cưới Vương phi, chỉ cần nhắc tới chuyện Tuyên Nguyệt Nhi, hấn liền thay đổi trở thành một người không giống nhau, tính tình tệ hại muốn chết.

Nguyệt Nhi tắm sạch những tro bụi cùng mồ hôi lưu lại trên người sau nhiều ngày bôn ba, thoải mái nằm ở trên giường nhỏ.

Gian phòng này nhỏ nhỏ ngậm trong lòng đất. Mặc dù trước kia không có bài trí xa hoa. Trên giường cũng không có chăn tơ lụa xa xỉ. Nhưng đối với nàng hiện tại toàn thân đau nhức đến nhức tay cũng không nổi thì không sao cả.

Lại nói, ban ân cũng tốt nha.

Mới vừa mới thiêu thiêu ngủ. Đã bị tiếng đập cửa làm bừng tỉnh.

Mắt nhắm mắt mở mông lung mở cửa. Nhìn về hướng Quyền Quý con người không đành lòng: “Sở Vương muốn người đi hầu hạ.”

Nguyệt Nhi đã sớm dự đoán được hấn sẽ không bỏ qua nàng. Nhưng không nghĩ tới lại nhanh như vậy. Không do dự. Cũng không có oán thán. Mang lên vẻ thanh tú cứng rắn. Hướng Quyền Quý mỉm cười. Hấn đối với nàng quan tâm. Nàng xin ghi trong lòng.”Đi thôi.”

Quyền Quý đem nàng dẫn tới một gian phòng trên nhà lớn mang phong cách cổ xưa khí khái xa hoa.”Ồ bên trong. Người hầu hạ cẩn thận một chút. Ta lui xuống trước đây.”

Nguyệt Nhi nhẹ gật gật đầu.

Quyền Quý quay đầu bắt an thoáng nhìn, rồi đi.

Nguyệt Nhi bước qua cánh cửa, trong lòng lo lắng, không biết người Sở Hạm bắt nàng hầu hạ là ai đây. Lấy từ việc hấn căm giận đối với nàng, phải chăng là tìm một người khó hầu hạ để làm nàng lo lắng.

Chuyển qua dưới màn che, cảnh tượng trước mắt lại làm cho nàng dừng bước, vội cúi đầu lui về phía sau hai bước.

Sở Hạm lười nhác nằm nghiêng ở trên giường êm, trong tay vốn đang cầm tấu chương đọc kĩ, trường bào lụa tơ tằm rộng màu đen tùy ý choàng ở trên người, mở rộng ra trước ngực, vẫn chưa buộc lên, lộ ra bên trong bộ ngực rắn chắc màu mạch ngà. Cũng như trường bào là chiếc quần ngủ, nới lỏng suy sụp buộc ở dưới lưng, phía dưới rốn lõm sâu là một chút lông tinh tế (ặc ặc :|) , quần luôn luôn kéo dài đến phía dưới lưng, làm cho người ta lo lắng, chỉ cần hấn nhúc nhích thêm chút, cái quần dài kia liền lập tức chảy xuống. (dịch đoạn này ta thấy biến thái quá >”<>

Cùng tồn tại trên giường êm còn có một nữ nhân vô cùng dễ thương đang nằm sấp trên đôi vai rộng lớn của hấn, trên người một kiện áo ngực cùng váy dài nhìn gần như xuyên thấu, bả vai tuyết trắng cùng cánh tay lộ ra, cánh tay mềm mại không đang quần lấy trước ngực hấn, một bàn tay đang tham tiền đến lay động quần áo trước ngực hấn.

Nguyệt Nhi cho tới bây giờ chưa có nhìn thấy nam tử mặc quần áo như vậy, càng chưa có nhìn nam nữ đều như thế dính cùng lấy nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng hồng nóng lên, xoay người liền muốn rời khỏi.

Chẳng biết tại sao, trong lúc nàng chứng kiến những hình ảnh như vậy thì trong lòng lại nổi lên một trận đau đớn. Trên giường chính là quân phu ba năm hũ danh vô thực của nàng, tuy rằng hiện tại không còn là như vậy, nhưng vẫn khiến nàng cảm thấy nhục nhã.

“Như thế nào? Muốn rút lui là có thể rút lui sao?” Thanh âm trầm thấp mang theo châm chọc, lạnh như băng khiến cho bây giờ đang là đầu mùa hạ vẫn khiến người ta cảm thấy một tia hàn ý.

Nguyệt Nhi hít sâu một hơi, quay người lại, đi lên trước, cách xa giường êm hai thước thì dừng lại, đem mắt quay qua một bên, không nhìn nam nữ trên giường, lẳng lặng chờ sở Hạm phân phó.

Sở Hạm liếc lên nàng, mặc dù thay đổi quần áo nô tì hạ đẳng thông thường, vẫn không thể che hết của nàng quốc sắc thiên hương, vẫn như ba năm trước đây quật cường, cao ngạo như vậy. Phần quật cường và cao ngạo này làm cho hắn nhớ tới Tuyên Vương phụ hoàng của nàng, trong đôi mắt lạnh liệt thâm nổi lên hận ý.

“Nhã phu nhân, đây là nha hoàn mới tới, sau này liền giao cho người dạy dỗ.” Hắn đem tầm mắt quay trở về tấu chương, giống như bất kể là người đẹp bên cạnh hay Nguyệt Nhi cũng không có quan hệ gì.

“Ta thấy hôm nay Sở Vương đối với Tiểu Nhã không có hứng thú gì, nguyên lai là có một tiểu mỹ nhân như vậy.” Nhã phu nhân Nhã Mị phượng nhân quét về phía Nguyệt Nhi trong mắt hiện lên rất nhiều hàn ý, khinh thường nhưng không thể che hết một tia ghen tị.

“Sở Vương muốn hắn dạy dỗ thánh nha hoàn như thế nào? Hoặc là có thể cho nàng ở lại chỗ này hầu hạ chúng ta, cũng có thể thuận tiện học một chút?” thân mình như rần rần lắc lắc bò lên trên người Sở Hạm. (ọc mình sợ rần :-&)

Nguyệt Nhi âm thầm thở sâu, cắn chặt môi dưới, hi vọng đem đem những cay đắng không tên trong lòng ném ra ngoài cơ thể, bắt đầu hồi hận rời khỏi Nam quận, hắn sao có thể dùng phương thức nhục nhã nàng đến như thế? Chẳng biết lúc nào môi đã bị cắn nát, mùi máu tươi tanh ngòm chảy vào trong miệng.

Sở Hạm đẩy ra bàn tay đang không thành thật thăm dò tới quần của hắn, “Người lui ra.” Ngực khí lạnh nhạt mà không dung chút nghi ngờ.

Ngực khí lạnh băng kia dừng lại trong tai Nguyệt Nhi, bắt đầu hoài nghi người nam nhân này rốt cuộc có tình cảm hay không? Có lẽ căn bản không có, hắn đối với nữ nhân đang hầu hạ hắn cũng có thể lạnh nhạt như thế.

Nhã phu nhân đôi mắt đẹp mỉm cười mờ ám, rời khỏi thân thể Sở Hạm, kéo qua một món đồ lụa mỏng, choàng ở trên người, cười duyên vừa hướng trên mặt Sở Hạm hôn một cái, mới tao nhã xoay người rời đi, đang nhìn Nguyệt Nhi bên người xê dịch thì trong mắt bắn ra oán độc khiến Nguyệt Nhi sửng sốt.

“Lại đây.” Sở Hạm không nhìn bóng lưng Nhã phu nhân rời đi, lạnh lùng nhìn Nguyệt Nhi.

“Người kêu ta tới làm cái gì?” Nguyệt Nhi không quay đầu lại, lãnh đạm đang hỏi, vừa rồi một màn khiến nàng ngực đau đớn hóa thành tức giận, thậm chí muốn xoay người phẩy tay áo bỏ đi. Chẳng lẽ hắn gọi mình đến là muốn để nàng thay thế vị trí của Nhã phu nhân? Nếu thật là như vậy, vậy hắn đừng hòng.

Sở Hạm mày căng thẳng, âm điệu đề cao, “Lại đây.”

“Sở Vương có cái gì phân phó, cứ việc nói cũng được, nô tỳ ở chỗ này, có thể nghe được.”

Hừ lạnh một tiếng, thân hình cao lớn vô thanh vô tức rời khỏi giường êm, đi tới trước mặt nàng, bàn tay to mạnh mẽ chế trụ bên ngoài nàng, không có tí tẹo nhỏ nào là thương hoa tiếc ngọc.

Nguyệt Nhi đau đến cơ hồ gần kêu ra tiếng, nhưng nàng cố nén không thốt dù chỉ nửa âm, nàng không muốn hắn nhìn thấy nàng yếu đuối. Nhìn thẳng quan sát đôi mắt lạnh lẽo thấu xương trước mắt.

“Người luôn mồm nô tì, chính là người nhìn lại người xem, một chút bộ dạng nô tì cũng không có? Người là muốn ta đến nói cho người biết, nên làm nô tì như thế nào sao?” Sở Hạm từng bước từng bước tự nói xong, trong con ngươi hàn ý càng ngày càng lạnh khốc vô tình. Khi tầm mắt của hắn dừng ở trên cảnh môi nàng bị cắn nát thì giữa lãnh khốc lại hiện lên một tia phức tạp đau lòng, nhưng chính là chợt lóe lên, đổi thành hận ý càng đậm.

Bỗng nhiên, hần buông tay ra, xoay tròn thân lại nằm trở về giường êm, “Lại đây.”

Nguyệt Nhi không muốn tiếp tục chọc giận hần, nàng ba năm trước đây chỉ biết, chọc giận hần có thể nhận lấy những trừng phạt đáng sợ như thế nào, lấy lại bình tĩnh, đi đến bên giường.

“Đắm chân.” Sở Hạm lại cầm tấu chương vừa rồi bị bỏ xuống, gối tựa gập lại, một cái chân dài cong lên.

Nguyệt Nhi hạ mí mắt xuống, quỳ nửa thân mình, cầm nắm tay nhỏ, do dự mà nhẹ nhàng đắm khi hần duỗi thẳng đùi. Nàng muốn...chân hần như vậy đắm thật mạnh, đắm cho tới khi gãy chân thì thôi, nhưng dưới tay chân hần rắn chắc nàng mới hiểu được hần nguy hiểm tới mức độ nào.

“Vừa rồi nữ nhân kia kêu Nhã phu nhân, là người có sở trường về cách giao thiệp của nữ nhân, có thủ đoạn có thể làm cho nam nhân được thoải mái hưởng thụ nhất.” Sở Hạm tầm mắt rời khỏi trên tấu chương, híp nửa mắt, liếc nhìn đôi môi nàng bị thương.”Người nếu chỉ muốn thoát khỏi ta, hãy cùng nàng hảo hảo học một ít làm nữ nhân phải như thế nào, nếu tướng sĩ của ta vừa lòng với biểu hiện của người, người là có thể thoát thoát khỏi ta.” Hần nói rất chậm rãi, không biểu hiện trên mặt hần một tia biến hóa gì.

Nguyệt Nhi cách tay dừng ở giữa không trung, ngẩng đầu, ngẩng đầu nhìn lên nam nhân phía trên giống như thấy ma quỷ, khuôn mặt dễ nhìn lại như rắn rết ác độc thông thường, lửa giận thiêu đốt lên trong lòng của nàng, “Người nói cái gì? Người muốn tặng ta cho tướng sĩ của người? Cùng bọn hần tiêu khiển?”

Hần nhìn thấy nàng bộ dạng không kiềm chế được giận dữ, ngược lại thoải mái, hần thà rằng xem nàng giận, cũng không nguyện xem nàng đối với hần bộ dáng coi thường, ảm đạm cười, “Việc này có gì là không thể? Tặng nô tì khao tướng sĩ có công vốn là chuyện rất bình thường, dù sao người chỉ muốn thoát khỏi ta, ta cũng sẽ thanh toán...”

Lời vừa hạ xuống, “Bá” một tiếng vang giòn, theo trên mặt đau bỏng rát, trong mắt châm biếm, biến thành kinh ngạc, tiếp tục chuyển sang lửa giận. Lấy thân thủ của hần, vốn có thể dễ dàng tránh đi một tát này, nhưng hần không nghĩ tới nàng dám đánh hần, cũng không biết tại sao rõ ràng đã nhìn thấy nàng dương tay, lại không nghĩ cần phải tránh, thật sự đã trúng bàn tay này của nàng.

Ngồi thẳng người, cảm tức nhìn Nguyệt Nhi, âm u hỏi: “Người dám đánh ta?”

Nguyệt Nhi nhìn cánh tay mình đang ở giữa không trung, cũng ngây ngẩn cả người, nàng có thể đánh hần, hơn nữa lại có thể đánh trúng hần. Bị hần găm lên một tiếng tinh thần phục hồi lại, áp chế sợ hãi trong lòng, thu tay về, khăng khăng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, thản nhiên nhìn vào trong mắt hần biến ảo, giờ khắc này nàng hận hần cực kì, “Ta ở lại Sở quốc, là vì thành dân, không phải vì để người vũ nhục. Người có thể cho ta đi làm những việc nặng nhọc, mặc kệ có mệt như thế nào, ta cũng đều cam tâm tình nguyện, nhưng người không thể để cho người khác tới lăng nhục ta.”

Sở Hạm bối vì phần nộ nên mắt hẹp chặt, sát lên trước, “Người có tư cách gì cùng ta nói điều kiện? Người hiện tại bất quá chỉ là một nô tì của ta, việc nô tì phải làm chỉ có thể là thuận theo.”

“Nô tì cũng là người, cũng có tôn nghiêm.” Nguyệt Nhi cắn chặt răng, hần cho dù là giết nàng, nàng cũng muốn cho hần biết nàng không phải có thể để hần muốn làm gì thì làm.

“Xem ra người thật sự là thiếu dạy dỗ, ta hiện tại muốn người cần phải biết làm nô tì trong nhà để vương là như thế nào.” Sở Hạm duỗi cánh tay, kéo Nguyệt Nhi nửa người đang quỳ trên mặt đất, để tại trên giường êm, “Đem quần áo cởi.”

Nguyệt Nhi lời nói muốn phản bác, tới đầu lưỡi lại thấy hần đang lạnh lùng nhìn gần, nuốt trở vào, theo bản năng bảo vệ vật áo trước ngực, đứng dậy chậm rãi lùi về phía sau hai bước

“Muốn ta giúp người?”

Thanh âm theo hơi thở lạnh lẽo, kích thích ngạo khí của Nguyệt Nhi. Ưỡn ngực, nhìn thẳng lên tên nam nhân kiêu ngạo phía đối diện.

Dưới ánh nến, da thịt trơn bóng nổi lên như phái ra ánh sáng, thần thánh mà không có thể xâm phạm, lại xinh đẹp đến mức không người nào có thể dời tầm mắt khỏi trên người nàng.

Đáng chết, Sở Hạm nhăn chặt mày, chưa bao giờ hắn đối với nữ nhân động tâm, từ ba năm trước đây gặp qua nàng, lại không thể tiêu tan, ba năm này, không có lúc nào là không nhớ tới nàng, nhưng vừa nghĩ tới cha mẹ chết thảm, phần tưởng niệm này liền hóa thành hận ý, hận nàng cũng hận chính mình.

Đã tựa như này. Hắn đối mặt nàng trong khi vẫn không có phương pháp đem nàng đặt ở ngoài tâm. Giữa con người đen bất khuất của nàng lại càng khắc sâu vào giới hạn cảm xúc của hắn.

Để cho hắn nhớ tới ánh mắt bất khuất của mẫu thân khi bị khinh nhờn kia. Hai tay nắm chặt. Thật lâu mới tiếp tục buông ra.

Nguyệt Nhi ngây dại. Thẳng trong con người kia nhìn nàng đầy hận ý. Khiến nàng đột nhiên sợ hãi. Nên hận là chính mình. Vì sao hắn nhìn nàng ánh mắt sẽ giống như vậy.

Sở Hạm thu lại những kí ức không chịu nổi. Trong lòng lửa giận càng không cách nào tắt. Đột nhiên tới gần nàng. Hơi thở nóng rực cấp bách phun trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.”Người sẽ thay mặt phụ thân người trả nợ máu còn thiếu cho ta.”

Chưa đợi nàng lấy lại tinh thần thì trong nháy mắt. Hai tay đã nắm chặt vòng eo nàng. Tầm mắt dừng ở trên cảnh môi nàng vẫn đang rỉ máu tươi. Bỗng cúi đầu. Khẽ mút trên miệng vết thương của nàng.

Trên môi truyền đến đau. Khiến Nguyệt Nhi nháy mắt thanh tỉnh. Chuyển vội đầu tránh đi đôi môi của hắn.

Môi dính máu của nàng đặc biệt đỏ tươi, tôn lên khuôn mặt cực kì tuấn dật của hắn, có vẻ cực kỳ tà mị.

“Người giết cha của ta, chiếm thành trì của chúng ta, người thiếu nợ máu là người.”

“Phụ thân người một mạng bồi thường những tội ác đã gây ra của hắn.” Hắn hận nàng lại khơi dậy những kí ức quá khứ hắn không mong muốn, một người bị giết chỉ là cha nàng, mà hắn cả phụ mẫu, gia tộc đây? Vậy mà cha của nàng chỉ một mạng người là có thể bồi hoàn. Hai tay buộc chặt, cơ hồ muốn siết chặt đoạn eo của nàng, không nhìn đến trong mắt nàng chứa cả tức giận lẫn mê hoặc, lại cúi đầu, ngậm chặt cánh môi mềm mại của nàng.

“Người... . Buông ra... . . Dừng tay...” Nguyệt Nhi xấu hổ tới cực điểm, cố gắng dùng khí lực toàn thân, muốn đẩy ra hắn, nhưng nàng càng giấy dựa, hắn càng là dùng sức giữ chặt lấy nàng, động tác thô bạo, hoàn toàn không có dịu dàng.

“Người tên súc sinh này... . Buông tay...” Nguyệt Nhi trong nháy mắt tránh được môi của hắn, quát mắng.

“Súc sinh? Người đã quên thân phận của người!” Trong mắt của hắn tức giận càng sâu, song chưởng thu về, đem nàng đẩy ngã vào giường êm, dùng sức xé mở vạt áo trước ngực nàng.

Nguyệt Nhi sợ hãi tới cực điểm, liều mạng tay chân vùng lên đấm đá, tuy nhiên chỉ một chút cũng không ngăn cản được bàn tay to của hắn, quần áo trên người trong khoảnh khắc đã hóa thành những mảnh nhỏ.

“Không...” Nàng khàn giọng kêu, “Người không thể, ta chỉ là làm một nha hoàn! Người không thể...”

“Ta cần chính là sự phản phục của người.” Tầm mắt của hắn dừng ở trên cơ thể nàng, hạ hạ thể thì trở nên cực nóng, thân thể này so với trong tưởng tượng của hắn còn xinh đẹp hơn, đây vốn là thân thể của vợ hắn, lại cùng với hắn trọn mắt nhìn.

Nguyệt Nhi bị hắn nhìn kĩ soi mói, xấu hổ vô cùng, tiếp tục cũng không có cách nào chịu được, khom gối hướng hắn đẩy ra, lại bị hắn nhẹ nhàng ngăn chặn, tiếp tục cũng không thể nào nhúc nhích.”Sở Hạm!” Giận dữ của nàng mang theo toàn bộ hận ý, hô to tên của hắn.

Không ngờ thanh âm này, lại càng khiến cho hắn kích thích sâu sắc, thân thể cường tráng như núi áp chế, “Nếu người còn là Vương Phi của ta, ta rất thích ý người gọi ta như vậy, nhưng người hiện tại chính là nô tì.”

Nguyệt Nhi một khắc này mới chính thức cảm thấy nam nhân này mạnh mẽ, kiên cường làm cho nàng không có lực phản kích... . Giờ khắc này mới biết được cái gì là bất lực, nhanh nhắm mắt lại, không cho hắn chứng kiến lệ đã chảy lên trong hốc mắt.

Nhưng không tìm được lông mi rung động chợt hiện nước mắt , lại bán rẻ nàng.

Tim của hắn đau xót, hôn lên mắt của nàng, hắn không thể lừa mình dối người, tuy rằng nàng là kẻ thù của hắn, nhưng hắn vẫn yêu nàng, hắn hận chính mình như vậy, cũng hận để cho hắn không thể từ bỏ nàng.

Nàng cảm thấy nhiệt độ trên lòng bàn tay hắn, nóng đến như muốn bỏng da thịt của nàng, cũng cảm thấy bộ ngực của hắn ở trên nàng ** bộ ngực truyền đến nhiệt độ, hết thấy đều trở nên kỳ quái, làm lòng của nàng điên cuồng không thể khống chế.

Nàng tuy rằng hận của hắn, nhưng ba năm này, hắn chưa từng đến xem qua nàng liếc mắt một cái, nàng thật sự không oán hận sao? Nàng có, từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, không biết hắn là Sở Vương thì trong lòng liền có hắn, sau này tuy rằng hận hắn, nhưng vẫn nhớ hắn, chính là nàng không biết nên cũng không thừa nhận yêu hắn. Nàng thà rằng tin tưởng bởi vì hận hắn, mới có thể nhớ tới hắn.

Sự trầm mặc của nàng làm nụ hôn của hắn trở nên ôn nhu, ngay khi đầu lưỡi của hắn trong nháy mắt tham lam tiến vào trong miệng nàng, toàn thân run lên, không thể như vậy. Dùng sức cắn mạnh.

Sở Hạm không dự đoán được rõ ràng nàng đã khuất phục lại đột nhiên như thế, thỉnh linh đúng lúc lại bị cắn, kêu lên một tiếng đau đớn, “Nữ nhân chết tiệt!” Giữ chặt cằm của nàng, cái lưỡi sắp bị nàng cắn đứt đem toàn bộ máu tươi rót vào trong miệng nàng (๑...๑ muốn ới >”<), tàn=“” sát=“” bừa=“” bãi=“” lên=“” môi=“” lên=“” lưỡi=“” của=“” nàng.=“” mũi=“” máu=“” tươi=“” nồng=“” đậm=“” tỏa=“” ra,=“” phân=“” không=“” rõ=“” chỗ=“” nào=“” là=“” của=“” hắn,=“” lại=“” chỗ=“” nào=“” là=“” của=“” nàng.=“” có=“” chính=“” là=“” nồng=“” đậm=“” ngà=“” ngà=“”>

Kiên cường mạnh mẽ căng chân nàng đang liều mạng khép chặt hai đầu gối lại, chen đến giữa hai đùi nàng.

Da thịt nàng trắng mịn khiến cho hắn cảm thấy bị kích thích mãnh liệt trước nay chưa từng có, hô hấp dồn dập, bất kể là hận cũng tốt, yêu cũng thế, hắn không muốn tiếp tục buông nữ nhân dưới thân này ra.

Người.

Ngay tại thời điểm hắn bắt buộc được nữ nhân dưới thân là lúc,ngoài cửa truyền tới thanh âm bấm báo, “Sở Vương, Cô Quân có việc gấp cầu kiến.”

Sở Hạm mày hơi nhíu, trong mắt hiện lên một nét thoáng buồn bực, vội ngừng đầu, không cam lòng nhìn thấy nữ nhân trong lòng, vội vàng đứng dậy, tùy tay kéo áo choàng trên bình phong che lại người nàng, “Thỉnh.”

Nguyệt Nhi luống cuống tay chân mặc trường bào, thả ra tất cả những hơi thở riêng biệt của nam nhân kia, mới vừa bao lấy kiều khu (là ... ấy ấy :|), liền thấy một nam tử khí khái hiên nang đang tiến vào, đứng ở tầm mắt cách đó không xa, tuần mắt đảo qua mặt của nàng, lộ ra một tia kinh ngạc.

“Đi ra ngoài.” Sở Hạm mắt lạnh liếc lên nàng.

Nguyệt Nhi cực kỳ nhanh nhẩy xuống giường, chân trần trượt, không một lời bước nhanh chạy vội ra ngoài. Trường bào đen thui khoác vội phật vào hai má Sở Hạm, mang theo mùi thơm cơ thể duy nhất chỉ mình nàng có, thấm vào hơi thở của hắn, không khỏi khiến hắn rung động.

Nam tử hơi nghiêng một bên, dung nhan tuyệt mỹ thanh thuần đập vào trong mắt, hơi sững sờ, là nàng...

Quay đầu thì phía trên là ánh mắt sắc bén của Sở Hạm, hàm chứa một tia hờn giận không dễ nhận ra, vội thu liễm tâm tư.

Nguyệt Nhi ngón tay mảnh khảnh gắt gao nắm chặt cổ áo, từng bước không dám dừng lại thoát ra khỏi tầm cung ngạt thở này, trở lại phòng nhỏ của chính mình, cài chặt cửa phòng. Cho đến lúc này mới đưa nhanh thân thể mềm nhũn tựa vào trên cửa gỗ, che kín hai má hồng đang từ từ tái nhợt.

Vừa rồi lúc hắn làm nhục nàng, nàng hận hắn, nhưng khi rời khỏi hắn lại có một tia không muốn.

4. Chương 4

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Nguyệt Nhi đã bị một Đại cung nữ dẫn tới cửa một tòa tiểu lâu, đứng hai canh giờ, lắng nghe bên trong một thanh âm mềm mại đáng yêu truyền đến: “Để cho nàng vào đi.”

Nguyệt Nhi nghe được cái thanh âm này đã biết là ai, trước mắt hiện lên ánh mắt oán độc ngày hôm qua chứng kiến.

Nhã phu nhân vẫn mặc thanh sam sa mỏng, đi qua đi lại, tinh tế đánh giá Nguyệt Nhi.

Nguyệt Nhi bình tĩnh nhìn phía trước, toàn bộ không có tư thế hèn mọn.

“Quỳ xuống.” Nàng khí chất cao nhã làm cho Nhã phu nhân có chút chật vật, một nô tì lại có thể trời sinh quý khí như vậy, khiến nàng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nguyệt Nhi cầm khê nâng, khoe miệng lộ ra một nét thoáng cười lạnh, bắt nàng quỳ xuống trước một nữ nhân chuyên đi mua vui cho đàn ông, nằm mơ.

“Người đây là có thái độ gì?” Nhã phu nhân không dự đoán được nô tì nhỏ nhỏ này dám chống lại nàng, “Ta muốn người quỳ xuống.”

Nguyệt Nhi cầm nâng rất cao, không thêm nói.

“Cần rõ, có ai không, dùng roi quất nô tì không biết điều này cho ta.” Nhã phu nhân trừng mắt lạnh lùng nhìn, nàng sáng sớm đã phái người đi hỏi thăm, Sở Vương tối hôm qua cũng không cần.

Cái nha hoàn thị tẩm này, nói như vậy, cái nha hoàn này cũng không được sủng ái. Hắn muốn nàng dạy dỗ nàng ta, xem ra cũng chỉ là cũng đưa tới những nữ nhân giống như trước kia, chỉ vì muốn các nàng học thuật hầu hạ nam nhân, sao có thể làm cho hắn vui vẻ, nàng cũng không kiêng nể gì.

Sở Vương một khi hỏi tới, cũng có thể đổ lỗi cho nàng ta không phối hợp dạy dỗ, mới trách phạt.

Nguyệt Nhi bị cởi áo khoác, trói chặt lên cây trụ to, roi được ngâm trong nước muối trước hết hung hăng giã ở phía sau lưng nàng nhỏ bé yếu ớt. Con đau từ sống lưng truyền khắp toàn thân, một tiếng hét thảm vang vọng trong tiểu lâu yên tĩnh. Áo lót màu trắng hiện ra những vết máu, nàng lại cắn chặt hàm răng, không có một câu cầu xin tha thứ.

Một chậu nước lạnh gội tỉnh Nguyệt Nhi đang ngất.

Nhã phu nhân sai người tìm đến một đồng xiêm y bẩn. Để trước mặt nàng.”Đi giặt sạch sẽ. Có một chỗ không tẩy sạch. Liên phạt người đầu tiên.”

Nguyệt Nhi nhịn đau mặc áo ngoài vào. Ôm lấy cái chậu gỗ lớn bên trong chứa một núi quần áo. Tập tễnh đi ra ngoài.

Chỉ cần có thể rời xa tầm mắt Sở Hạm. Bị đánh, bị phạt, nặng hơn nữa, đối với nàng mà nói cũng không sao cả. Khẽ lại gần hắn, tâm liền không hề nghe theo lệnh của chính mình. Rồi sau đó sẽ càng hổ thẹn với phụ thân đang an nghỉ cùng Tuyên quốc.

Nhã phu nhân đến bên giòng suối. Nhìn thấy Nguyệt Nhi đang dùng lực chà xát giặt quần áo. Khoe miệng nổi lên một nét thoáng cười tàn khốc. Muốn cùng nàng tranh giành tình cảm. Đùng hòng.

Khom người nhắc lên một đồng sam y đã được giặt sạch. Nhẹ buông tay. Quần áo rơi xuống dòng suối. Theo dòng chảy trôi đi.

Nguyệt Nhi đang muốn nhảy xuống nước đuổi theo lấy quần áo Nhã phu nhân bị rơi xuống nước về, bên cạnh có một tiếng quát lớn.

“Tiện tỳ lớn mật, dám vứt bỏ quần áo của ta.” Nhã phu nhân kéo Nguyệt Nhi, dương tay liền hướng trên mặt Nguyệt Nhi đánh tới.

Nguyệt Nhi cực nhanh cầm cổ tay của nàng, lạnh nhạt nói: “Người muốn đánh ta, không cần kiếm cố. Hơn nữa người có thể đánh ta tại chỗ khác, nhưng mặt thì không được.” Nàng là công chúa Tuyên Quốc, khuôn mặt này tượng trưng cho thể diện của Tuyên Quốc.

Nhã phu nhân bị nàng cầm cổ tay, một tát này liền không đánh xuống được, lửa giận bốc lên, “Tiện tỳ, người dám làm trái ý ta, muốn chết.”

Roi ngựa vung lên, diên cuồng hướng Nguyệt Nhi.

Roi ngựa dừng lại ở giữa không trung, phía sau truyền đến một tiếng cười, “Nhã phu nhân xinh đẹp, vì sao cái tiểu nha hoàn này lại làm nàng tức giận đến như vậy?”

Lộ qua một khuôn mặt đang mỉm cười, tuần dung ôn nhu vẫn nhã đứng trước mặt, trong tay đang nắm roi của Nhã phu nhân.

Nhã phu nhân thấy người này, mặt lập tức tỏa xuân quang (như kiểu mặt đưa tình ấy), thu hồi roi ngựa: “Là Cô Quân công tử a. Sai tiện tỳ này giặt vài món quần áo, nàng lại có thể hận thù trong lòng, cố ý vứt bỏ quần áo của ta.”

Vừa rồi hết thấy, Cô quân đều nhìn thấy hết, liếc hướng Nguyệt Nhi, nàng chỉ thẳng tấp bả vai đơn bạc, nhìn về phía khác, miệng mím chặt môi cũng không tranh luận.

“Chỉ là cuốn trôi một vài món quần áo, chuyện nào có đáng gì.” Cô Quân mỉm cười, đầu ngón chân điểm nhẹ, thân mình khinh phiêu xẹt qua thuận tay vớt lên đồng đồ đang trôi theo dòng nước, vừa nhìn thấy ở bờ bên kia, đã trở lại trước mặt các nàng, đem quần áo đưa cho Nguyệt Nhi, ôn nhu nói: “Cẩn thận chút.”

Nguyệt Nhi tiếp nhận quần áo, thần nhiên nói tiếng cảm ơn, rõ ràng nhìn thấy hấn, rồi lại coi như hấn không có tồn tại, lại ngồi xuống chà xát giặt quần áo.

Cô Quân buồn bực nhìn chính mình một chút, vô luận thế nào khí chất bên ngoài cũng là đứng hàng đầu, nàng như thế nào mà lại có thể đối với mình nhìn như không thấy?

Nhã phu nhân cười quyến rũ nói: “Cô Quân công tử sẽ không phải nhìn trúng tiểu nha hoàn này chứ?”

Cô Quân ho khan lên che dấu xấu hổ, “Nhã phu nhân thật sự biết nói đùa.”

Nhã phu nhân bàn tay mềm khê đẩy đẩy hấn, “Đàn ông các người a... Chính là khẩu thị tâm phi, vừa vặn Sở Vương muốn ta dạy dỗ nàng, buổi tối đem nàng đưa đến chỗ của người, cũng coi như cho nàng biết hầu hạ nam nhân là như thế nào.” Trong lòng nàng tính toán, chỉ cần đem nàng ta đưa đến trên giường Cô Quân, Sở Vương liền không bao giờ ... còn đụng vào nàng nữa, coi như Sở Vương đối nha hoàn kia có ý, mà Cô Quân là tâm phúc bên người Sở Vương, cần nữ nhân, Sở Vương cũng sẽ không thể không cho.

Nguyệt Nhi nghe thế rốt cuộc không thể nhịn được nữa, nàng bị đánh bị mắng, sẽ không oán giận, nhưng tuyệt không thể để cho nam nhân đến vũ nhục thân mình thanh bạch của nàng. Bưng lên chậu gỗ xoay người muốn đi. Nhưng chậu gỗ rất nặng, mà trên lưng vết thương lại đau đớn khó nhịn, vừa không thể bưng giữ được chậu gỗ, chậu gỗ nghiêng, mang theo nàng hướng ngã vào trong nước.

Đột nhiên một bàn tay, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, giúp nàng ổn định thân hình.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy lộ ra khuôn mặt tuần mỹ, chủ nhân khuôn mặt đang hướng nàng tao nhã cười: “Cẩn thận.”

Lông mi chớp động lộ ra con ngươi đen trong suốt sáng ngời nói: “Cảm ơn.”

Cô Quân chỉ cảm thấy trái tim của mình nhảy sai đi nửa nhịp, càng nhìn càng ngây ngốc.

Nguyệt Nhi mí mắt hạ xuống, mỉm cười nói tránh, giây khỏi tay hấn đang vòng bên hông nàng. Nàng nơi khóe mắt đã thấy Nhã phu nhân nhe răng cười không có ý tốt.

“Đáng chết, các người đang làm cái gì?” Một tiếng gầm giận giữ làm ba người giật mình, lập tức một cái trường tiên màu đen đảo tới, trên không trung xuất hiện tiếng vang. Đầu tiên cuốn lại, buộc chặt lấy eo của nàng.

Theo lực đạo trường tiên, thân hình nhỏ xinh bay ra ngoài, chậu gỗ rời khỏi tay, quần áo tán loạn mỗi nơi một chiếc.

Nguyệt Nhi chưa kịp phản ứng đã nhanh chóng dừng trên người con tuần mã, một cánh tay mạnh mẽ trong nháy mắt quấn chặt lấy nàng, hơi thở trong không trung truyền đến hương vị quen thuộc.

Trên lưng ngựa thân ảnh cao lớn, tỏa ra âm lãnh hàn khí, khiến cho ai thấy cũng không khỏi rùng mình một cái.

Sở Hạm mắt liếc lên cô độc quân, “Xem ra người rất rảnh rỗi sao?”

Cô Quân đánh cái ha ha, “Ta chỉ là đi qua, xin cáo từ.” Nói xong lắc mình rời đi.

“Sở Vương... .” Nhã phu nhân vội vàng đi lên, nũng nịu khẽ gọi.

Sở Hạm ngay cả khóe mắt đều chưa từng nhìn nàng, liếc thấy phía sau lưng Nguyệt Nhi vết màu dính trên quần áo, hai tay bắt lấy hai bên cổ áo nàng, dùng sức hướng hai bên xé một nhát, theo thanh âm của tiếng vải bị xé rách, lộ ra vết thương đang chảy máu đầm đìa phía sau lưng do bị tiên làm tổn thương.

Miệng vết thương dính vào trên quần áo, Nguyệt Nhi kiên cường tự mình chịu đựng, vẫn không kêu lên một tiếng đau đớn, cơ hồ đau đã muốn bất tỉnh.

Sở Hạm nhìn thấy miệng vết thương ghê người như vậy, lông mày nháy mắt nín chặt, giống như roi quất đau đớn lên người hắn, mày rậm dựng lên, lạnh lùng trừng mắt hướng Nhã phu nhân, “Đây là có chuyện gì?”

Nhã phu nhân sắc mặt khẽ biến, lập tức miễn cưỡng cười nói: “Nha hoàn kia không nghe dạy dỗ, cho nên trừng phạt nho nhỏ với nàng.”

“Đây là trừng phạt nho nhỏ?” Thanh âm của Sở Hạm càng lạnh hơn ba phần, “Người đâu, kéo xuống, quất hai mươi, đuổi ra cửa cung.”

Nói xong đem Nguyệt Nhi dựa nằm vào trong lồng ngực hắn, phóng ngựa rời đi, bỏ lại Nhã phu nhân ở sau gào khóc thảm thiết, quất roi hai mươi, cơ hồ là muốn lấy nửa cái mạng của nàng.

Nguyệt Nhi chăm chú nhìn khuôn mặt hắn lạnh lùng, hắn không phải hận ta sao của nàng? Thấy nàng bị thương không phải hắn rất sung sướng sao? tại sao lại như thế?

Sở Hạm dọc theo đường đi cũng không nói chỉ nửa câu, thẳng đến trước Dục Khôn Điện mới ôm Nguyệt Nhi xuống ngựa.

Nguyệt Nhi khẽ tránh đi, muốn thoát khỏi trói buộc của hắn trở lại phòng nhỏ của mình. Lại bị hắn khiêng lên trên vai lập tức đi vào tẩm cung của hắn.

Một màn tối hôm qua nháy mắt hiện lên trong đầu Nguyệt Nhi, hoảng sợ đập phía sau lưng của hắn, thét chói tai khuỵu loạn lên đối đi xuống, không chịu theo hắn đi vào.

“Im miệng.” Sở Hạm buồn bực đem nàng để tại trên giường.

Nguyệt Nhi ngã nhào trên giường, che đi nửa khuôn mặt, miệng vết thương lại bị lôi kéo, đau đến mức nàng phải hít một hơi thật sâu. Lửa giận nháy mắt bốc lên, ngẩng đầu lên, hung hăng trừng mắt hắn, dùng ánh mắt lăng trì hắn, “Sở Hạm!” Mặc dù không biết hắn vì sao hận nàng như vậy, nhưng nếu hận, vì cái gì không cho nàng được thống khoái chết đi?

Chống lại đôi mắt thâm trầm của hắn, con mắt tràn ngập hận ý chăm chú nhìn lên.

Tầm mắt của hắn theo mặt hắn dời xuống, lạnh như băng ở giữa mang theo âm u.

Nàng lúc này mới phát hiện bị hắn xé mở quần áo, ở giữa quay cuồng, bởi vì đau đớn mà chảy mồ hôi, chảy trên da thịt trắng nõn trước ngực, tỏa ra mâu quang hấp dẫn.

“Người nên gọi ta là Vương.” Sở Hạm nhìn theo xuống một tấm thân trắng nõn, ám mâu nhìn xuống, môi mỏng tạo thành một đường khôu gợi thẳng tắp, thanh âm khàn khàn.

Nguyệt Nhi bối rối chỉnh lại xiên y, lại khiến phía sau lưng mang đến một trận đau đớn hơn.

“Ta đối với nữ nhân máu chảy đầm đìa không có hứng thú.” Hắn trái lương tâm hừ lạnh một tiếng, âm thầm hít một hơi thật sâu, kiểm chế trong hạ thể nảy mầm, khóa nhanh mày, ngậm bực bội chính mình đối với nàng không thể hoàn toàn miễn dịch.

Đi lên trước đem nạng ghé vào trên giường, làm nạng không thể động dậy, lần thứ hai nạng mặc nhanh quần áo.

“Người muốn làm gì?” Nguyệt Nhi khàn giọng quát to, “Sở Hạm, người dừng tay.”

“Người đã gặp qua nô tì nào mà dám cả gan kêu cả tên họ của chủ nhân ra chưa?” Sở Hạm từ trong lòng lấy ra kim sang được luôn mang theo bên mình, cẩn thận bôi lên vết thương xen kẽ nhau ở trên lưng nạng. Được vật trân quý này sẽ giúp trên lưng không để lại sẹo, khôi phục trắng muốt như lúc ban đầu.

Hắn mặc dù hận nữ nhân này, nhưng tuyệt không cho phép ngoại trừ hắn ra người nào được thương tổn đến nạng.

Nguyệt Nhi ngậy ngấn cả người, hắn lại có thể lại vì nạng trị thương. Nhục nhã vì trần trường trước mặt hắn rất nhanh bị những động tác ôn nhu của hắn san bằng, khó hiểu, hắn làm sao lại như thế, muốn hỏi, cũng không dám hỏi, sợ vừa hỏi, những ám áp ngấn ngừ này sẽ lại hóa thành tra tấn.

Hắn động tác tuy rằng mềm nhẹ, nhưng thuốc rắc lên vết thương lại có tác dụng đau rát, nắm chặt nắm tay cố nén đau đớn, không phát ra một chút thanh âm. Mồ hôi lại tuôn ra che kín toàn thân, hương thơm mị hoặc tràn ngập nồng đậm cực kì.

Hắn không biết bao nhiêu lần bị thương ở trên chiến trường, biết thuốc này có bao nhiêu công hiệu, nhưng cũng biết đủ rằng trên vết thương phải chịu biết bao đau đớn. Sự chịu đựng của nạng làm cho hắn đối với nữ tử này càng thêm hứng thú, vì cái gì nạng cố tình trở thành một nữ tử ngang ngạnh, thất thường như vậy? Nếu nạng dịu dàng, hướng hắn khuất phục, hắn có phải sẽ không tiếp tục truy cứu gia tộc của nạng, đem nạng ôm vào trong lòng yêu thương vô cùng?

Nguyệt Nhi phía sau lưng mặc dù đau đến không thể thở, nhưng lúc này trong tâm trí ba năm nay mới vui vẻ một khắc, mặc dù biết không nên như thế, nhưng vẫn không ngăn được vui vẻ. Chậm rãi nhắm mắt lại, hy vọng có thể đem giờ khắc này lưu lại. Nạng có thể cảm giác được ánh mắt cực nóng đang nhìn quét ở phía sau lưng nạng, khuôn mặt tái nhợt bỗng trở nên ửng đỏ.

Đột nhiên cảm thấy môi hắn co giãn tràn đầy nóng bỏng bao phủ trên miệng vết thương của nạng tiến tới toàn vẹn trên da thịt. Tinh tế khe khẽ hôn, hôn tới khi nội tâm như bị đánh thật đau.

Sở Hạm trước khi ở trong người manh nha lên dứt khoát đứng dậy, không hề nhìn qua khối thân thể vô hạn lực hấp dẫn này, ngồi xuống trước thư án, cầm lấy tấu chương nhỏ phê bình chú giải kĩ lưỡng. Nhưng mi siết chặt có thể thấy rằng hắn khó mà tập trung được.

Nguyệt Nhi trộm nhìn thấy hắn ngồi ngay ngắn sau thư án cao, vẫn như ba năm trước đây nhìn thấy anh tuấn vô cùng như vậy, năm tháng hình như không có chút gì lưu lại dấu vết trên người hắn, cảm giác ngón tay hắn ôn nhu chạm lên miệng vết thương của nạng như vẫn còn đây. Nếu hắn không phải Sở Vương, chính mình có thể chờ đợi hắn hay không? Có thể cùng hắn lưu lạc chân trời hay không?

“Người nhìn lên ta đã lâu rồi.” Sở Hạm ánh mắt vẫn nhìn tấu chương, nhìn không chớp mắt, nhưng thật ra lại để tại nạng ở trên giường.

Bị người khác nói trúng tim đen khiến Nguyệt Nhi lúng túng che giấu thân mình không được tự nhiên. Quay mặt sang một bên, mặt đỏ dần lên. Đối với việc nhìn lên hắn mà nói, một cảm giác khó chịu biểu hiện trên mặt.

Hắn khó tập trung được nhìn về phía nạng. Trên mặt lại vô cùng dịu dàng. Táo xuống lớp băng lạnh trên mặt. Lại làm cho người ta như chìm trong gió xuân: “Nói đi. Đang suy nghĩ gì?”

“Ta suy nghĩ...” Nguyệt Nhi cố gắng bình ổn nội tâm bất an. Bài xích hấp dẫn của hắn đối với nạng. Cố gắng làm cho ngữ khí bình thản. “Một ngày nào có thể rút gân người, lột da người.” (đã man quá chị ơi >”)

“Cái gì?” Sở Hạm hai hàng lông mày khẽ nhếch, trên khóe miệng móm lên, nhìn về phía thân thể nhỏ xinh đang tiến vào trong giường lấy trường bào khoác lên mình. Trong lòng không khỏi vui vẻ cười rộ lên. Nếu hắn có tâm xâm phạm nạng. Một món y phục hơi mỏng như vậy có thể có tác dụng gì được. Đồng thời một cảm giác khô nóng thoáng hiện từ trong cơ thể dâng lên. Trong mắt hiện lên một tia ngoài ý muốn. Hắn biết nạng hận hắn. Nhưng không nghĩ tới nạng dám nói trắng ra như vậy. “Người liền hận ta như vậy?”

Nguyệt Nhi không ngờ hần không có giận. Nơi khoe mắt còn cho nàng sinh ra ảo giác trong nháy mắt. Ảo giác trong mắt chợt hiện hần đang cười.”Sớm muộn gì ta sẽ bắt ngươi nợ máu trả bằng máu. Trả lại thành dân cho ta.”

Hần không cho là đúng. Dem tầm mắt lại nhìn vào tấu chương.”Thánh dân của ngươi trong tay ta, so với ở dưới tay phụ thân ngươi hạnh phúc gấp trăm lần. Mà ngươi vẫn là nên bỏ chút tâm tư, ngẫm lại ngươi nên làm như thế nào để trở thành một nha hoàn tốt.”

Quét mắt hướng trên giường về giận dữ, khoe miệng hơi hơi gợi lên, lắc lắc đầu.

Phía sau lưng tổn thương hơn nữa ban ngày hao tổn nhiều thể lực, Khiến Nguyệt Nhi ngày thường được nuông chiều từ bé khó có thể chống đỡ trong thời gian dài, mệt mỏi kéo tới, rất nhanh ngủ thật say.

Khi hô hấp của nàng vững vàng sâu xa thì thân ảnh cao lớn của Sở Hạm chậm rãi thông thả đến bên người nàng, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ phản chiếu hình dáng gương mặt cương nghị tuấn lãng.

Nhìn chằm chằm dung nhan dịu dàng đang ngủ trước mặt, không tiếng động thở dài, “Chúng ta ở vào hiện giờ ở vào vị trí thù hằn lẫn nhau, cũng là bất đắc dĩ.”

“Ta không rõ ngươi vì cái gì không thể không bảo vệ vương triều tàn bạo của Tuyên Vương, vì cái gì không thể thật tình thần phục ta?”

“Ngươi hận ta giết phụ thân ngươi, phụ thân ngươi chẳng lẽ hai tay không phải cũng dính đầy máu tươi?” Nghĩ đến cái nhìn trợn mắt của nàng, cau chặt mày, bàn tay thô to quanh năm cầm vũ khí vươn tới hướng về phía khuôn mặt tinh tế tỉ mỉ của nàng, đầu ngón tay khe khẽ nhẹ vỗ về da thịt non mềm kia, “Đây là trò chơi của kẻ mạnh, kẻ mạnh tồn tại, kẻ yếu suy vong, không phải ai đều có thể có khả năng. Nhưng có người lại không thể không chơi, cuộc chiến ngày ấy, nếu kẻ bại chính là ta, ta cũng liền là một vong hồn dưới đao phụ thân ngươi.”

“Loại phương pháo cực đoan sinh tồn này, đều không phải là ý nguyện của ta, có lẽ ngươi sẽ không tin, ta mặc dù thiện chiến, nhưng cũng không phải bạo chúa, quân sĩ của ta cũng sẽ không làm nhục phụ nữ và trẻ em.” Nói đến đây, thất lưng rũ xuống cánh tay nắm chặt, khơi dậy lên nội tâm phần hận, “Mà năm xưa phụ thân ngươi chiếm thành trì Sở Quốc, lăng nhục phụ nữ và trẻ em, huyết tẩy thành dân, những gì nên làm đều làm hết toàn bộ.” Hần nhắm mắt lại cố gắng bình ổn nội tâm giờ phút này đau đớn.

“Ta và phụ thân ngươi đều là người mang quá nhiều nợ máu, ai cũng không thể so với ai làm nhiều hay ít, nhưng vì cái gì ngươi không chịu buông tha cho cho tôn nghiêm của kẻ bạo chúa đã chết kia, mà giúp ta cai trị đất nước, làm ọi người dân có thể có cuộc sống yên ổn?”

“Vì cái gì ngươi không chỉ một lần, tiếp tục hai và ba lần khơi dậy nội tâm căm hận của ta.”

“Lại vì sao ta hết lần này tới lần khác càng muốn yêu ngươi? Ngươi có lẽ sẽ không tin, ta lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, cũng đã động tâm sâu sắc. Ba năm này, ta không ngừng được bắt buộc chính mình phải quên ngươi đi, nhưng lại không có lúc nào là không trông mong ngươi nhìn thấy thành dân cuộc sống yên ổn, mà đến hướng ta thần phục, cam tâm tình nguyện làm nữ nhân của ta.”

“Chính là ngươi lại khẳng khái đến tận đây!”

Trên giường khuôn mặt ngủ say giống như thiên hạ có địa loạn cũng không liên quan có chút không kiên nhẫn, hơn nữa phía sau lưng trên vết thương đau đớn, đôi mi thanh tú nhẹ nhàng che dấu, không an ổn lắc lắc dưới thân thể.

Sở Hạm thở dài thật sâu, ngón tay xẹt qua cổ nàng thon dài duyên dáng, “Tổn thương ở thân của ngươi, đau, lại ở lòng ta. Nữ nhân, đừng khiêu chiến năng lực tự điều khiển của ta.” Chậm rãi cúi người xuống, nhẹ dán lên cánh môi nàng hơi mẩn mê, con ngươi đen ảm đạm nhìn xuống...

Người dưới thân, cử động rất nhỏ, tựa đầu chuyển qua bên kia, thoát khỏi hần đang dán chặt... .

Hần đứng thẳng người, tầm mắt ở lại trên người nàng một lúc lâu, lặng yên không tiếng động, rồi đi không quay đầu lại.

Sau khi bóng lưng hần biến mất phía sau màn Nguyệt Nhi mở mắt, lông mi thật dài run rẩy lên, nàng nghe thấy được mỗi một câu của hần, những lời này thật sâu lạc vào trong lòng nàng, trong lòng như hóa thành biển khơi, bốn bề sóng dậy.

Nàng có thể tin tưởng trong lời nói của hần sao? Phụ thân thật theo như hần nói là bạo chúa sao? Không, không thể tin tưởng, trong trí nhớ của nàng, mỗi lần phụ thân xuất chinh trở về, trước tiên đều cũng đem nàng ôm vào trong ngực, dùng râu ria to cứng của hần đến cọ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đối với nàng phụ thân yêu thương như thế của có thể là bạo chúa sao? Nàng không thể tin tưởng.

Hần đối với nàng tồi tệ như thế, thật là yêu nàng sao? Không, cũng không thể tin tưởng, hần chỉ là muốn lợi dụng nàng để làm yên lòng thành dân Tuyên Quốc, không đi lung lay địa vị của hần.

Nhưng trong lòng vẫn dậy lên chua xót ngọt ngào.

Từ sau khi Sở Hạm biểu đạt với nàng khi nàng đang ở trong mộng, cũng không nhìn thấy tới gần nàng. Mỗi ngày đều đã khuya mới trở lại Dực Khôn Điện nghỉ ngơi.

Từ lần đầu tiên nàng tới Dực Khôn Điện gặp một nữ nhân là Nhã Phu nhân, cũng chưa từng thấy qua có nữ nhân ngủ lại ở nơi này, mà cũng cho tới bây giờ chưa thấy qua hần ngủ lại tại nơi khác, chẳng lẽ hần không có các phi tử khác hay sao?”

Đều là quân vương, phụ thân của nàng khi mẫu thân nàng còn sống, thập phần sủng ái mẫu thân của nàng, nhưng vẫn có đầy một viện hoa đào trong hậu cung. Còn chưa có thấy hoa hần có một bụi hoa lưu luyến.

Nguyệt Nhi thật tình làm tốt bốn phận của một nha hoàn, quét tước, giặt giũ, từ ngày đó tới giờ chưa có chuyện gì xảy ra, rất nhanh công việc của nàng trở nên thuận buồm xuôi gió, nàng làm mỗi một việc đều chú tâm thật sự. Bởi vì nàng biết chỉ cần an phận ở chỗ này, hần liền sẽ đối xử tử tế với thành dân Tuyên Quốc.

Nàng luôn luôn trở về phòng nhỏ của mình trước khi hần trở về, nàng nhớ rõ lời của hần, không hề đi khiêu chiến sự chịu đựng của hần. Mà nàng không thể bình tĩnh đối diện trước mặt hần ở chung một chỗ, chỉ có thể nên tránh đi... .

Hần đối với biểu hiện của nàng lại buồn khổ không thôi, rõ ràng nàng ngay tại bên người, nhưng không cách nào thân cận, khoảng cách ở giữa hai người càng lúc càng lớn. Nhưng gần đây công việc bận rộn, cũng thật sự bị phân tâm, mỗi khi trở lại tẩm cung đều đã mệt không chịu nổi, cứ như vậy, hai người cũng sống yên ổn với nhau.

5. Chương 5

Hai ngày không thấy Sở Hạm trở lại, mà trong cung không khí cũng trở nên khắc trượng, Nguyệt Nhi không để ý đến chuyện bên ngoài cũng đã nhận ra phần nào không khí mang theo khí tức dị thường.

Tuy rằng vẫn cần cù chăm chỉ xử lý công việc trong Dực Khôn Điện, nhưng tâm lại bay ra ngoài Dực Khôn Điện, muốn biết không khí dị thường này là có chuyện gì xảy ra, muốn biết hần vì sao không trở lại. Đáng tiếc mệnh lệnh của Sở Hạm, nàng không thể rời khỏi Dực Khôn Điện.

Cũng hoài nghi là hần đã đã ngủ lại chỗ nữ nhân khác, nghĩ đến đây, trong lòng liền tựa như bị mèo cào rất khó chịu, đứng ngồi không yên, còn có vị chua xót mà nàng không hay biết.

Nhưng lại có cảm giác rằng hần không phải là loại mê luyện nữ sắc mà không về.

Nắm cái chổi quét trên mặt đất bụi bặm, ánh mắt lại luôn luôn nhìn về phía cửa trống rỗng.

Một trận nhẹ vô cùng tiếng bước chân hướng Dực Khôn Điện đi tới, ngay cả Nguyệt Nhi chính mình cũng không biết vui mừng đã hiện ra ở khóe miệng. Mong ngóng trông người đang rảo bước tiền đến trên sân. Trong nháy mắt đang nhìn người tiến vào Dực Khôn Điện, kích động đến mức cơ hồ muốn nghênh đón, nhưng khi thấy rõ người thì ý cười ở khóe miệng biến thành thất vọng chậm rãi thu lại. Cúi chặt đầu, nhìn vào cái chổi huy động.

“Người đang ở đây chờ người?” Tiếng bước chân ở bên người nàng dừng lại.

Nguyệt Nhi hướng hần hơi hơi nhẵn trán, hành lễ, liền kéo cái chổi rời khỏi.

“Nguyệt Nhi, người thực không nhớ ta sao?”

Nguyệt Nhi dừng lại, quay đầu, liếc mắt thấy trong mắt hiện lên sự chờ đợi của Cô Quân, thản nhiên gật đầu, “Nô tì nhớ rõ là Cô Quân công tử.”

“Ý ta không phải như thế này. Người nhìn ta thật kĩ xem. Thực sự không nhớ nổi sao?”

Nguyệt Nhi lại ngẩng đầu. Cẩn thận đánh giá Cô Quân. Trên vầng trán mơ hồ có chút quen biết. Nhưng nhớ không mỗi gặp qua tại nơi nào.

Cô Quân nhìn thấy sự nghi hoặc ở trong mắt nàng. Cẩn thận nêu lên.”Người lúc trước đây. Có một lần leo cây hái trái cây. Phát hiện ra ta đang ẩn nấp trên tàng cây...”

Nguyệt Nhi suy nghĩ chậm rãi bay xa. Qua thật lâu sau. Cuối cùng đem trí nhớ cố định lại ở năm ấy khi nàng mười tuổi.

Nhớ rõ năm ấy trong cung xuất hiện một việc đại sự. Phụ thân đánh trận thắng lớn. Chiếm lĩnh một thành trì Sở quốc. Bắt được tướng lãnh quân địch. Nghe nói tướng lĩnh này năm đó là đệ đệ của Sở Vương.

Càng bất ngờ tại trong quân doanh năm đó còn cứu được trở về một người em gái cùng cha khác mẹ là Uyển Linh công chúa mất tích mười bốn năm về trước. Cùng trở về với Uyển Linh công chúa còn có nhi tử của nàng mười bốn tuổi.

Nhưng đồng thời ngay lúc tướng lãnh của quân địch bị chặt đầu thì chúng, Uyển Linh công chúa lại có thể tự sát, lưu lại một trang huyết thư, nói không muốn một mình phụ quân trên đường xuống hoàng tuyền cô đơn tịch mịch, cầu Tuyên Vương đối xử tốt với con trai của nàng.

Tuyên vương thấy Uyển Linh đã giả cho tướng địch, lại còn tự sát tuấn táng theo hần mà cảm thấy xấu hổ, hạ lệnh truy nã nhi tử của Uyển Linh.

Tiểu nam hài mười bốn tuổi kia liền trốn ở trên cây trong viện của Nguyệt Nhi, bị Nguyệt Nhi lên cây hái quả đúng lúc đụng phải. (chuyện tình của chị toàn bắt đầu từ cái cây ăn quả >”<)

Nguyệt Nhi cảm thương hần không cha không mẹ, đem hần giả dạng thành nha hoàn, trộm đưa ra khỏi Tuyên Quốc.

Nghĩ vậy, Nguyệt Nhi đột nhiên ngẩng đầu, lại gần Cô Quân, chẳng lẽ hần chính là cái tiểu nam hài kia?”

Ta chính là nam hài được người cho giả dạng nữ nhi đưa ra khỏi Tuyên Quốc... Không có người, ta không sống đến bây giờ.” Cô Quân nhìn thấy Nguyệt Nhi, tiểu cô nương năm đó đã khôn lớn trở thành dung nhan tuyệt sắc, chỉ nhìn thấy như vậy, trong tâm đã động vang thật lớn.

“Nguyên lai người bỏ chạy về... Sở quốc.” Nguyệt Nhi lại cúi đầu, những điều này đều là chuyện cũ, đã khôn còn trọng yếu nữa.

“Ta khi đó không chỗ nào có thể đi.” Cô Quân nhớ tới chuyện cũ, cũng cảm thấy buồn bã.”Chỉ có đến đây nhờ đường huynh của ta.”

“Đường huynh của người?”

“Ân, chính là Sở Hạm.”

Nguyệt Nhi cực nhanh nhìn xem hần, nguyên lai bọn họ là đường huynh đệ.

“Bất quá khi đó bởi vì phụ thân ta bị Tuyên Vương trảm, mà mẫu thân của ta là công chúa Tuyên Quốc, cho nên bọn hần bài xích ta. Ngày ấy tử khổ không thể tả, Sở Hạm lớn hơn ta hai tuổi nhưng được chúng tình ủng nguyệt (nhiều người bao quanh) cũng coi như có chỗ dựa to lớn..” Không chịu nổi khi nhớ lại chuyện cũ, làm con người đẹp của hần ảm đạm.

“Người vì sao phải nói cho ta biết điều này?” Nguyệt Nhi cảnh giác xem xét hần kỹ lưỡng, chẳng lẽ hần chạy tới chính là để nói cho nàng biết điều này? Hần là huynh đệ của Sở Hạm, như vậy không phải nên cùng mình đối địch sao?

“Nguyệt Nhi, người không nên nhìn ta như vậy, mẫu thân của ta là người Tuyên Quốc, ta có một nửa huyết thống là Tuyên Quốc, chúng ta không phải kẻ địch.” Cô Quân lẳng lặng đứng trước nàng, “Hơn nữa người đã cứu ta, ta đối với người cảm ơn vô cùng, chỉ cầu báo đáp không kịp, như thế nào lại thương tổn người?”

Nguyệt Nhi mí mắt hạ xuống, sau khi đến Sở Quốc, nhìn qua đều là khuôn mặt lạnh như băng, trừ bỏ Quyền Quý đối với nàng thập phần ôn hòa, những người khác nhìn thấy bọn nàng như thấy cừu nhân, làm sao từng có người cũng với dung nhan như vậy nảy sinh quan hệ với nàng.

Nhưng bây giờ thì còn có thể thế nào, nàng chỉ là một tù nô của Sở Hạm.

“Nguyệt Nhi, ta không đành lòng nhìn người chịu khổ ở đây.” Lần đó sau khi rời đi ở bên dòng suối, hẳn nghe nói nàng bị Nhã phu nhân đánh đập.

“Ta không khổ, chỉ cần thành dân quả thật sống tốt, ta không khổ.” Nguyệt Nhi khẽ cười khổ.

“Nguyệt Nhi, người là một cô nương tốt, ta sẽ giúp người rời đi, thoát ly khỏi tù vạ của Sở Hạm.” Cô Quân tiến lên từng bước cầm lấy cánh tay nắm chặt cây chổi của nàng.

Nguyệt Nhi đột nhiên bừng tỉnh, vội giã tay hẳn, cái chổi trong tay ngã trên mặt đất. Vội khom lưng xuống thu dọn, lại vừa lúc nắm đến tay hẳn cũng đang nắm lấy cán chổi dưới đất, bối rối rút trở về, “Thực xin lỗi.”

Cô Quân ngược lại cầm lấy tay nàng, con người lóe ra ánh sáng khác thường, “Nguyệt Nhi, ta luôn luôn chờ đợi một ngày sẽ gặp lại người.”

Nguyệt Nhi càng thêm bối rối rút tay ra, xoay người quay đầu chạy, nàng không muốn cùng bất cứ người nào của Sở gia có quan hệ.

“Sở Hạm ngày mốt muốn dẫn quân xuất chinh, đây là cơ hội tốt để người rời đi.” Cô Quân ở phía sau kêu lên.

Nguyệt Nhi ngừng lại, trong đầu một mảnh hỗn loạn, hẳn phải xuất chinh sao? Ngày đó nàng giả ngủ, nghe hẳn nói qua, đây không phải là trò chơi ai cũng có khả năng, kẻ mạnh tồn tại, kẻ thua phải chết... .kẻ thua phải chết... . Vạn nhất hẳn bại... .

“Mấy ngày nay hẳn đều ở trong quân doanh bố trí quan đội, ngày mốt liền dẫn binh rời đi, bỏ thành, hẳn đi rồi, ta sẽ an bài tốt hết thảy, mang người rời đi.” Cô Quân đuổi theo phía sau lưng nàng, không thôi khẽ gọi.”Nguyệt Nhi, đây là cơ hội khó có được.”

Nàng xoay người, nhìn thẳng của hẳn, “Ta đi rồi, hẳn trở về, chẳng lẽ không làm khó dễ người?”

“Người đây không cần phải lo lắng, ta tự có an bài.” Cô Quân mỉm cười khẽ nhếch, sớm đã định liệu từ trước.

“Hẳn lần này đi tới nơi nào?” Không biết tại sao, nghĩ đến hẳn sắp xuất chinh, lại tiếp tục bước trên con đường sinh tử, tâm không chủ động được mà run rẩy, đau từng trận.

“Là Tuyên Quốc một mất một còn tập kích một thành trì của Sở Quốc.”

Tuyên Quốc, Tâm của Nguyệt Nhi lại đột nhiên co rút thật nhanh... . Quân sĩ còn lại của phụ thân.

“Nếu ta đi rồi, thành dân Tuyên Quốc ở tại Sở Quốc... .” Nguyệt Nhi lắc đầu, không thể thỏa mãn ham muốn cá nhân của mình bằng cách xây lên từ tính mạng của thành dân Tuyên quốc.

“Thành dân không có việc gì, tin tưởng ta, người rời khỏi Sở Hạm, mới có thể triệu tập tập tướng sĩ còn lại của Tuyên quốc xây dựng lại từ đầu.”

“Người muốn làm cái gì?” Nguyệt Nhi giật mình, việc này tuyệt không đơn giản.

“Nguyệt Nhi, ta không đành lòng nhìn thành dân của mẫu thân ta chịu đủ sự bắt nạt của thành dân Sở Quốc.”

“Nhưng mà phụ thân người rõ ràng chính là người Sở Quốc.”

“Cho nên ta cũng sẽ không khoan dung người Sở Quốc bị kẻ khác bắt nạt.”

Nguyệt Nhi u mê, không biết người trước mắt này rốt cuộc muốn làm cái gì.

“Nguyệt Nhi, người là một cô gái thiện lương, nếu có một ngày, người có thể dẫn dắt hai nước, đều sẽ là phúc khí của thành dan hai nước. Tuyệt sẽ không giống như Sở Hạm là một bạo chúa vì dục vọng cá nhân của mình mà làm loạn.

Nàng trầm mặc, qua một lúc lâu sau, nhỏ nhẹ nói: “Người hiểu lầm, ta chỉ là một nữ tử yếu đuối, thật sự không có khả năng trị quốc. Ta chỉ muốn sống thật bình yên cả cuộc đời này.”

“Tốt, chúng ta không nói những chuyện này nữa, chờ người sau khi đi ra ngoài, chúng ta tiếp tục từ từ nói.” Hần nhìn xem sắc trời, đã là không còn sớm, sợ đụng phải Sở Hạm trở về, cáo từ rồi đi.

Cô Quân đi rồi, Nguyệt Nhi trong đầu rối như tơ vò, trong chốc lát nghĩ cảnh giết chóc trên chiến trường, giống như chứng kiến hần thật trong vũng máu, đây chẳng phải là ý muốn của chính mình sao? Có thể vì phụ thân báo thù. Trong chốc lát lại nghĩ tới rồi đi, khi đó rời khỏi Nam Quận là việc không thể không làm, hiện tại lại không thể tự nhiên một đi không trở lại.

Đang đem cầm đặt trên cán chổi chống giữ khỏi cánh tay một cách ngây ngốc, phía sau phát ra một tiếng ho nhẹ.

Vội hoàn hồn, xoay người, “Quyền Quý.”

“Vương Phi, đang suy nghĩ gì lại nhập thần như thế, có người đến đây cũng không biết.” Quyền quý nhìn thấy cái chổi trong tay nàng., “Thật sự là làm khó người.”

“Người cũng biết ta không phải Vương Phi, gọi ta Nguyệt Nhi đi.” Nàng đến nơi này, cũng chỉ có thân cận với Quyền Quý.

Quyền quý mỉm cười, cũng không tranh luận, có phải là Vương Phi hay không, cũng không phải nói là xong, lấy việc hiểu biết của hần với Sở Hạm, mặc dù là hiện tại hai người đang chọc tức nhau, làm nô tì này nọ, nhưng Vương Phi thật sự vẫn là sốn hay muộn cũng sẽ trở về.

“Quyền quý, người tìm ta có việc?”

“Ta là tới nói cho người biết, Sở Vương ngày mốt liền phải xuất chinh, phải rời khỏi đây vài ngày.”

Quyền quý nói chuyện vừa rồi đã được nghe Cô Quân nói đến, không một chút cảm giác bất ngờ, “Hần lần này đi, gặp nguy hiểm sao?”

“Mang binh đánh giặc, sao có thể không gặp nguy hiểm, huống chi Sở Vương của chúng ta dùng binh từ trước đến nay đều xông pha lên trước đầu tiên.”

“Cái gì? Người nói hần mang binh đi đánh giặc đều xông lên phía trước đầu tiên?” Nguyệt Nhi một tiếng thét kinh hãi, nàng chỉ biết để vương xuất chinh đều ở phía sau chỉ huy.

“Uhm. Cũng là bởi vì như thế. Cho nên quân đội Sở Vương mới có tinh thần của binh sĩ mạnh mẽ. Bách chiến bách thắng. Đây đều là dùng máu của đế vương để khích lệ tinh thần binh sĩ.” Quyền quý kiêu hãnh vì chủ nhân của hần. Đồng thời trong mắt cũng lại xuất hiện những tia lo lắng.

Nguyệt Nhi hít một hơi lạnh thật sâu vào trong miệng.”Nói như vậy. Mỗi một trận chiến. Đều có thể lấy mạng của hần?”

“Có thể nói như vậy. Nhưng ta tin tưởng thần minh sẽ phù hộ Sở Vương của chúng ta.” Quyền quý nhìn thấy Nguyệt Nhi thất thần, khẽ thở dài.”Người muốn hần thắng hay bại?”

Nàng trầm mặc. Nàng muốn hần bại. Như vậy Tuyên Quốc lại có thể trở về trong tay gia tộc của chính mình. Nhưng quân vương quốc gia thua trận sẽ có kết quả như thế nào. Nàng nghĩ đến đây, kết quả ấy giống như một thanh lợi khí (vũ khí sắc bén) cắm thật sâu vào trong ngực nàng.

“Nguyệt Nhi. Sở Vương là một quân vương tốt. Người vì sao không thể buông thành kiến, cùng hần nắm tay dẹp yên loạn lạc, làm cho người dân có thể được cuộc sống an ổn.?”

Nguyệt Nhi khổ tâm cười thầm. Thù giết cha, vả lại là một “thành kiến” có thể nói được rõ ràng? Bảo nàng cùng đao phủ giết cha cùng giường chung gối. Nàng làm không được.

Quyền Quý thở dài, chấp tay sau đít rồi đi.

Một đêm kia, nàng không biết chính mình vì sao cứ ngồi ở trên ghế đá trước cửa Dục Khôn Điện, bình tĩnh nhìn cửa viện, thẳng đến canh ba, vẫn không chịu trở về phòng.

Nàng biết rõ hần đang chuẩn bị xuất chinh, sẽ không trở về, nhưng vẫn chờ như vậy, rốt cuộc đã qua bao lâu, tựa vào trên cột đá ngủ thật say.

Trong lúc ngủ mơ cảm thấy bị người ôm lấy, nàng nghĩ được hương vị quen thuộc của một nam nhân, nói mơ lên: “Sở Hạm!”

“Ta đây”. Thanh âm ôn nhu giống như sợ đánh thức nàng.

“Sở Hạm!”

“Ta đây!”

Nguyệt Nhi cánh môi mọng hơi hơi cong lên, lộ ra một tia mỉm cười an tâm, đem thân thể lạnh lẽo co lại hướng về phía ấm áp.

Sở Hạm nhìn thấy nụ cười kia, ngây ngẩn cả người, hần cho tới bây giờ chưa có nhìn thấy nàng cười, nụ cười kia kéo theo chỗ sâu nhất trong nội tâm mà hần chôn dấu dấy lên ngàn vạn sợ nhu tình.

Hần không biết tại sao nàng lại ngủ ở trên mặt ghế đá ngoài điện, nhưng theo thân thể lạnh như băng của nàng, cùng toàn thân đã đắm sương cũng biết nàng đã ở ngoài này rất lâu.

Đem nàng đặt lên trên giường lớn của hần, cánh tay chậm rãi rời khỏi thân thể còn đang ngủ của nàng, lại bị nàng túm lấy tay áo, thì thào nói: “Người không thể chết được a.”

Thân thể cao lớn nháy mắt cứng đờ, nàng đang lo lắng cho hần, nàng không phải hận hần muốn chết, hàn ý trong mắt bỗng chốc bị hòa tan, biến thành tình yêu nồng đậm. Cầm lấy bàn tay nhỏ bé đang túm ở vạt áo hần, khuôn mặt nhỏ bé của nàng chậm rãi thả lỏng.

Đợi nàng ngủ được an ổn, nhẹ nhàng cởi quần áo của nàng bị sương làm ướt nhẹp, chỉ để lại nội y, kéo qua chăn mỏng nhẹ nhàng che phủ lên, mới chuyển qua gian sau, lấy một thùng nước lạnh đổ lên đầu, áp chế cảm giác vừa thấy nàng liền không thể tự khống chế.

Nguyệt Nhi mơ thấy cả thành giết chóc, Sở Hạm đứng ở tường thành, vạn tiễn xuyên tâm, máu tươi nhuộm đỏ tường thành, sợ hãi bình tĩnh ngồi bất dậy, mồ hôi ướt đầm thân người.

Thẳng tắp nhìn về phía trước, Sở Hạm khoác áo choàng dài màu đen hoa văn chìm màu tối từ gian sau bước ra, ở sau người ẩm ướt rồi tung, mấy sợi tóc khô phật đến trán, làm hần trên mặt lãnh lẽo lại tăng thêm mấy phần dịu dàng, nước từng giọt từng giọt nhỏ trên bộ ngực, gợi cảm mà mị hoặc. (*xịt máu mũi >*)

Hần bắt gặp nàng trong mắt còn mang theo sợ hãi từ cơn ác mộng, bước nhanh đến bên giường, đưa tay chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đang sưng sờ, con ngươi đen không che dấu nỗi lo âu, xem xét nàng kỹ lưỡng: “Người làm sao vậy.”

Nguyệt Nhi yên lặng nhìn thấy hần, hần còn sống, hần còn sống, thở dài một hơi, mới phát hiện vừa rồi chính mình đã nằm mơ.

Mơ? Nàng đang ngồi trên mặt ghế đá kia sao lại ở chỗ này? Nhìn tả hữu xung quanh, đây là giường lớn của hần, cái giường này, nàng không chỉ sửa sang lại một lần, nên thấy rất quen thuộc.

Tầm mắt từ bộ ngực to lớn cường tráng của đối phương chuyển sang người mình, thân thể chỉ mặc nội y khiến nàng trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, ngay sau đó phần nộ bên trong cơ thể nổi lên, hung hăng đẩy bàn tay đang chạm trên mặt nàng, quát lớn: “Người đã làm gì ta?”

Sở Hạm sau một lát ngạc nhiên, biết được nàng hiểu lầm, con ngươi thân thiết chuyển sang lạnh, nữ nhân không biết điều, giận tái mặt, híp nửa mắt, hừ lạnh một tiếng: “Người tự biết một người nam nhân bình thường có thể làm gì với một nữ nhân?”

“Người. . .” nàng giận tới cực điểm, hần lại có thể dám, cầm lên cái gối hướng hần ném tới: “Người là đồ tiểu nhân đê tiện, không được chết tử tế.”

Hắn đỡ lấy chiếc gối, khóa chặt mào, cầm cánh tay của nàng, kéo tới trước mặt mình:” Người càng ngày càng làm càn, người đừng quên thân phận của mình, đừng cho là ta thật không dám giết người.”

“Người muốn giết liền ngay lập tức giết ta đi, không cần phải trần phượng ngàn kẻ vũ nhục ta.”. Nàng sau khi bị hắn kiềm chế tại trước mặt, liền bình tĩnh, đối với hắn ngạo nghễ nhìn trừng trừng.

Hắn hận nhất chính là bộ dáng nàng đối với hắn có vẻ mặt không sợ chết, miệng hé ra, âm u cười: “Xem ra ta nên thật sự làm gì đó với người, tránh phải bị bêu danh một cách vô ích.”

“Cái gì bêu danh một cách vô ích?” Nàng hơi sững sờ, lúc này mới phát hiện trên người mình cũng không có gì khác thường.

Không để cho nàng có thời gian nghĩ nhiều, đã bị hắn đẩy ngã xuống giường lớn, cánh môi mềm mại bị hắn che lại, đầu lưỡi bá đạo mạnh mẽ tiến vào, một bàn tay to không kiêng nể gì ôn nhu nắm lấy phía trên nàng đầy đặn mềm mại.

Nàng sững sờ một lúc sau mới nhớ tới phản kháng, nhưng thân thể hắn cường tráng giống như một bức tường đặt ở trên người nàng, mặc cho nàng đánh như thế nào, cũng không có dấu hiệu lùi bước.

Mà lưỡi hắn mạnh mẽ trong miệng nàng tàn sát bờ bãi, mang đến mãnh liệt làm cho nàng choáng váng một trận.

Hô hấp của hắn càng ngày càng dồn dập, bàn tay to xoa nắn trên thân thể nàng càng lúc càng nóng hầm hập.

Giữa hai đùi trắng kiêu căng cứng rắn nóng hâm hấp, còn cách quần lót gắt gao để lên nàng, khiến nàng sợ tới mức mặt trắng bệch, không những cản xé đánh lên người hắn như tường đồng vách sắt.

Phải một lúc thời gian qua đi, hắn đem đầu nàng ôn nhu đặt lên bờ vai của hắn, toàn bộ động tác dừng lại, thanh âm trầm thấp khàn khàn vang lên trên đầu nàng: “Nữ nhân, đừng nhúc nhích, cử động nữa, ta sẽ thật sự muốn người.”

Lời của hắn giống như điểm trúng huyết đạo của nàng, làm động tác như mèo hoang của nàng hoàn toàn an tĩnh lại, nhanh chóng quán chặt thân mình, một cử động nhỏ cũng không dám, mở to mắt bất an nhìn xéo lên dung nhan tuấn tú chôn lại ở trong mắt.

Trên thân thể nàng tỏa ra mùi thơm của cơ thể, làm cho hắn khắc chế rất khó khăn, thanh âm buồn bực mắng nữ nhân chết tiết này.

Qua hồi lâu, mới áp chế ham muốn tụt lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói:” Nếu như không phải sợ người ngày mai phải gấp rút lên đường theo ta đi, ta nhất định không bỏ qua cho người.”

“Lên đường? Ta?” Một cái ý niệm đáng sợ nảy ra trong óc nàng, quay đầu sợ hãi nhìn người bên cạnh: “Người muốn đem ta đi khao quân sĩ của người?”

Sở Hạm nghiêng đầu, nhìn nữ nhân trong lòng thật lâu, con ngươi đen dưới ánh nến có vẻ đặc biệt mở ra.

Nguyệt Nhi cho là hắn sẽ nói chút gì đó, kết quả hắn cái gì cũng không nói, ngã lăn ở một bên, vẫn đem tay nàng giữ tại trong ngực, hai mắt nhắm nghiền, “Ngủ đi.”

Trong lòng nàng bất ổn, không biết trong hồ lô hắn bán thuốc gì (*không biết có ý gì*), muốn xuống giường trở lại phòng mình, lại bị hắn gắt gao siết chặt.

Khi hơi thở của hắn trở nên trầm dài mới thả lỏng nhanh thân thể, chậm rãi đã ngủ.

6. Chương 6

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Nguyệt Nhi đã bị sở Hạm gọi dậy, bắt buộc nàng thu thập hành lý đơn giản xong, liền đem nàng bỏ lên trên ngựa tốt đã được chuẩn bị ngoài Dục Khôn Điện.

Hắn dạng chân đến phía sau nàng, một người quân sĩ đưa qua một thanh trường thương.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy hấn lấy binh khí, bất an trong lòng càng sâu, không biết hấn muốn mang nàng đi nơi nào.

Hấn kẹp chặt bụng ngựa, tuấn mã phi như bay vợi vãi, một đường ra khỏi thành. Cũng không đi đường lớn, cứ hướng đường nhỏ đường tắt chạy như điên.

Như thế đến trưa, mới tới một dòng suối nhỏ bên đường, đem nàng bỏ lại lưng ngựa, chính mình dắt ngựa, đến bên dòng suối cho ăn ngựa.

Chờ xử lý xong con ngựa tốt, mới lấy ra lương khô, sau khi đưa cho nàng một cái bánh màn thầu khô, tự động đi tới dưới gốc đại thụ dựa vào lớn miệng ăn lương khô.

Nguyệt Nhi nhìn thấy bộ dạng hấn ăn màn thầu, mặc dù không thể nói là ăn như hổ đói, nhưng cũng là thập phần thô lỗ, toàn bộ thần thái khó mà có thể nuốt trôi được, trường thương sấp ở bên cạnh hấn, liền trở thành một tướng quân trang nghiêm, không giận mà uy. Lần đầu tiên chính xác mà đem hấn và chiến tranh gắn liền lại với nhau.

Nhớ tới hấn ẩm thực thường ngày sinh hoạt, lại thập phần tiết kiệm, không có chút nào xa xỉ của đế vương. Muốn nói đôi lời với hấn, nhưng rồi lại nói khác đi: “Người muốn mang ta đi chỗ nào?”

“Mang người đi xem, thành trì bị gia tộc của người chiếm, cuộc sống của thành dân.” Hấn chỉ gặm màn thầu ăn, bình thản tự như muốn dẫn nàng đi xem pháo hoa.

“Người không phải phải xuất chinh sao?” Nguyệt Nhi mơ hồ cảm thấy bất an, bất an này, rốt cuộc đến từ cái gì, nàng cũng không nói lên được.

Khóe miệng hấn rút rút, liếc mắt bành màn thầu trong tay nàng, “Người hiện tại tốt nhất nên nắm chắc thời gian ăn hết đồ của người, từ ngày hôm nay tới đêm mai, đừng hy vọng ta tiếp tục dừng lại cho người dùng cơm.” Đứng dậy đi bên dòng suối tắm cho ngựa, làm cho con ngựa hạ nhiệt độ sau một khoảng thời gian dài chạy băng băng.

Nàng xem ra con ngựa kia so với nàng địa vị hơn nhiều lắm: “Người đối với ta vì cái gì không thể tôn trọng giống như với ngựa của người?”

Hấn quay đầu lại. Quăng ra một cái liếc khinh thường. “Ngựa này là bạn của ta. Còn người thì sao?”

“Ta. . .” Nguyệt Nhi cứng họng.

“Nha hoàn. Nó tí!” Lại tiếp tục quay đầu lại trên tay chân thành làm lấy rất linh hoạt.

Nàng nhìn chằm chằm cái ót kia. Hấn không thể nhặt lên một tảng đá, cứ như vậy ném qua. Kết quả coi màn thầu trở thành hấn, từng ngậm từng ngậm, hung hăng gặm.

Hấn nơi khóe mắt đã nhìn thấy bộ dáng của nàng. Lắc đầu cười.

Kế tiếp, hai người không kể ngày đêm, ngựa không dừng vó một đường vợi đi.

Xa xa thấy một tòa thành trì, Sở Hạm mới ngừng lại, xoay qua tiến vào vùng rừng rậm phụ cận, xuống ngựa, tựa vào trên cây to nhắm mắt nghỉ ngơi ngay tại chỗ.

Nguyệt Nhi nhìn thành trì mơ hồ xa xa kia, “Phía trước là địa phương nào?”

“Uyển Thành.” Hấn cũng không trợn mắt, trên mặt nhìn không ra một tia biểu cảm biến hóa, “Người tốt nhất thừa lúc hiện tại ngủ một giấc cho tốt, đến buổi tối, người muốn ngủ cũng ngủ không được.”

“Người vì sao phải dẫn ta tới người này?”

Sở Hạm đưa tay gối dưới đầu, gấp lại, gấp một chân, ngửa mặt lên trời nằm vật xuống, không để ý tới Nguyệt Nhi.

“Uy, người. . .” Nguyệt Nhi đưa chân đá đá bắp chân của hấn, “Người không trả lời vấn đề của ta.”

“Xem ra người thật sự nên đi học một ít xem nha hoàn cũng chủ nhân nói chuyện là như thế nào.” Hấn không chút để ý, tựa hồ ngại Nguyệt Nhi quấy rầy hấn nghỉ ngơi.

Nguyệt Nhi giống như bị điểm huyết nín thở, đứng dậy bước đi.

Vừa đi ra vài bước, “Sư” một tiếng, bước chân bị giữ chặt, không bước đi được, mũi trường thương của hắn xuyên qua ống quần nàng cắm chặt trên mặt đất, cái chuôi thương không ngừng run rẩy.

“Không được rời khỏi ta trong vòng ba bước.” Phía sau truyền đến thanh âm u ám.”Đem thương mang tới đây.”

Nguyệt Nhi ngậy ra một lúc, quay đầu lại nhìn thấy hắn giống như mí mắt chưa từng nâng lên hạ xuống, càng khỏi nói tư thế có chút gì thay đổi. Miễn cưỡng tìm cách nở nụ cười, “Người thương pháp thật chuẩn..”

Nghe thấy tiếng hắn ngủ hít thở trầm ổn.

Nàng cũng không dám tiếp tục vội vàng, người nam nhân này thực sự quá đáng sợ.

Thành thật cảm lấy trường thương, thương này lại thập phần trầm trọng, mất rất nhiều sức lực, mới kéo được tới bên cạnh hắn, nặng nề mà vút trên mặt đất, ngồi co quắp ở bên cạnh hắn, thở hổn hển.

Ban đêm. . . . Nguyệt hắc phong cao (cái này ta không hiểu ai giải thích giùm ta với). . . .

Sở Hạm đem ngựa ở lại trong rừng cây, tùy ý tự do ăn cỏ, duỗi cánh tay ra đem Nguyệt Nhi giữ lại trong lồng ngực, thuận tay điểm huyết nói của nàng.

Nguyệt Nhi tay không thể động, miệng không thể nói, chỉ có thể mở to hai mắt trừng mắt hắn, thật sự đoán không ra tên ma quỷ này sẽ làm gì đối với nàng.

Sở Hạm mang theo nàng như quỷ mỵ lần đến gần uyển thành, vòng qua tuần tra, nhảy vọt vào trong thành.

Nàng thật sự không thể tin được, hắn là một quân vương cao cao tại thượng lại có thân thủ như thế, mang theo một người, vẫn tự nhiên đi lại.

Ở trong thành vòng qua mấy cái ngã tư, xa xa thấy phía trước được một đám đuốc chiếu lên sáng như hừng đông.

Sở Hạm lướt nhẹ nhảy lên một cái nóc nhà bị che bóng, phục cúi người, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói, “Người mở to mắt thấy rõ ràng.”

Nguyệt Nhi nghi hoặc nhìn về chỗ có ánh sáng, chỉ thấy một ít quan binh đang đào móc một hố to, bên cạnh trối rất nhiều người cách ăn mặc nhìn có vẻ là dân chúng, một nam tử ăn mặc như võ tướng, đang ở chính giữa.

Kiểm tra rồi đẩy ra một nữ tử còn trẻ tuổi, Đem những cô gái kia theo tư sắc phân chia ra, chọn ra một ít tư sắc tốt hơn, dương dương tự đắc, “Chỗ này mang đi dâng cho Vương gia, còn lại thưởng theo công lao của các tướng sĩ.”

Phía dưới một trận hoan hô, những cô gái kia khóc suốt mướt hung hăng bị lôi đi. Phụ cận truyền đến thanh âm của nam nhân, cùng tiếng kêu khóc ré lên của những nữ tử.

Nguyệt Nhi nghi hoặc nhìn về phía Sở Hạm, người phía sau méch môi lên, mặt trầm lặng đen như đáy nồi, trong mắt lóe đầy đặc lửa giận.”Thấy được sao?” Hắn chỉ phía dưới, “Đó chính là binh lính của phụ thân ngươi.”

“Bọn hắn không phải của cha ta.” Nguyệt Nhi ngẩng đầu lên, hai gò má có chút quật cường.

Sở Hạm hừ lạnh một tiếng, người nhẹ nhàng rời đi, bỏ lại nàng một mình ở trên nóc nhà.

Tên sĩ quan kia lại nhìn hướng những tráng dân đang bị trối kia, vung tay lên, “Giết.”

Tức khắc, dân chúng tại chỗ này, đao quang huyết ảnh, xen lẫn theo tiếng kêu thảm thiết rồi ngã xuống.

Trước mắt cảnh tượng thê thảm Nguyệt Nhi cả kinh há to miệng, thậm chí đã quên nhắm mắt lại. Nghĩ muốn lên tiếng bắt bọn chúng dừng lại, một câu có thể nói cũng không kêu ra được. Chỉ có thể trơ mắt nhìn như vậy, nước mắt đau lòng nhìn dân chúng bị hại chịu khổ.

Chờ một người dân chúng cuối cùng ngã xuống, sĩ quan xoay người lại, đi vào phía sau đại trạch (nhà lớn) trong nháy mắt, Nguyệt Nhi thấy rõ hình dạng của hắn, cũng là phó tướng của phụ thân.

Giờ khắc này, Nguyệt Nhi chỉ cảm thấy bỗng dưng hoa mắt. . . Bên tai vang lên thanh âm của hắn lặp đi lặp lại, mà khi năm xưa bị phụ thân người chiếm đi thành trì Sở Quốc, lăng nhục phụ nữ và trẻ em, huyết tẩy thành dân, chuyện gì cũng đều làm hết.

Hắn nói là thật sao, lại là thật sự. . . . Nguyệt Nhi không muốn tin tưởng, nhưng trước mắt máu chảy thành sông bất năng không thể phủ nhận. Cẩn môi dưới, khóc không tiếng động. Vì sao phải chiến tranh, vì sao phải tàn nhẫn như vậy.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bị người cuốn tiến vào trong lòng, phi thân rời xa Uyển Thành, nàng theo hương vị quen thuộc trên người hắn kia, mới biết người tới là người nào.

Sở Hạm gọi con ngựa, nhảy lên ngựa, mới giải huyết nói cho nàng.

Nguyệt Nhi rốt cuộc cũng không có cách nào đè nén tiếng nội tâm sợ hãi cùng bị thống xuống, nằm ở trong lòng ngực của hắn lên tiếng khóc lớn, đánh hắn, “Người vì sao phải mang ta tới chỗ như thế? Vì sao phải bắt ta đi xem những chuyện này?”

“Đây là chiến tranh.” Sở Hạm bất ngờ không đem nàng đẩy ra, đem nắm cánh tay nàng thật chặt, hắn biết nàng sợ hãi, sinh trưởng ở trong thâm cung đại viện nàng làm sao có thể biết chiến tranh tàn nhẫn, “Bị giết hại chính là dân chúng Uyển Thành.”

“Các người vì sao phải tàn nhẫn như vậy, dân chúng có tội gì? Vì sao phải chịu vận hạn khổ như thế?” Nguyệt Nhi bắt đầu từ giờ khắc này, đã bắt đầu thù hận chiến tranh.

“Đây không phải là lính của ta.” Sở Hạm đè nén lửa giận trong nội tâm, gầm nhẹ lên, cầm thật chặt dây cương trong tay, đốt ngón tay đã muốn trắng toát.

Sau hừng đông, bọn họ vào một khu nhà tạm thời dựng làm quân doanh.

Một người quan quân mặc giáp trụ chào đón, “Tình hình quân địch có thể tra xét tốt?”

Sở Hạm gật gật đầu, Nguyệt Nhi mới biết, hắn tiến vào Uyển Thành là vì tra xét tình hình quân địch.

Nguyệt Nhi bị Sở Hạm thô lỗ ném cho hai tên binh lính, nhìn thấy hắn và sĩ quan kia xoay người rời đi.

Nàng bị bắt ổn định trên xe trống trận của quân đội, có thể xem tất cả tình hình quân đội.

“Sở Vương đâu?” Nàng quay người hướng nhìn xung quanh, rất nhiều đội ngũ theo như hình trận bày ra.

“Sở Vương đang mang binh công thành.” Binh lính phụ trách trông coi nàng mặc dù giống như không thích phản ứng của nàng, nhưng vẫn thành thật trả lời.

“Công thành? Uyển thành?” Nguyệt Nhi trong lòng rét lạnh, một màn tối qua chứng kiến hiện rõ mồn một trước mắt.

Binh lính nhìn về hướng tiền phương, cả đội quân trừ bỏ tiếng bước chân cùng tiếng ngựa hí, yên tĩnh nghe không được một tiếng thanh âm, có thể thấy được kỉ luật quân đội vô cùng chặt chẽ cẩn thận.

Trông hướng tiền phương, thân ảnh một người mặc ngân giáp màu đen, gió thổi áo cừu tung bay, cao lớn thoăn thoắt cười trên hân huyết bảo mã, huy động trường thương, gạt ra tên bắn trên tường thành phóng tới, dừng mạnh tựa như một thiên tướng, tới dưới thành, bỏ lại ngựa mang theo quân lính chống lại vũ tiễn cự thạch (mưa tên, đá lớn), xông lên tường thành. Không ngừng có người bị tên loạn bay trúng, đá lớn đánh trúng ngã nhào khỏi thang tre, tiếng kêu thảm thiết kéo dài không dứt...

Nguyệt Nhi trái tim nháy mắt nín chặt, là hắn, đó là hắn... Mùi tên kia bất cứ lúc nào cũng có thể xuyên qua lồng ngực của hắn.

Tuy rằng đã nghe Quyền Quý nói qua. Hắn mang binh đi đánh giặc luôn đi đầu xông lên phía trước, nhưng tận mắt chứng kiến mới cảm thấy khác biệt, thương lên thương xuống, hòa vào trong ánh đao huyết vũ (mưa máu), quyết đoán dũng mãnh, giờ khắc này, nàng đã rõ ràng rồi, cái gì là nam nhi chân chính, cái gì là nhân vật anh hùng. Trong lòng hiện ra nam nhi kia ở trên mắt, thật lâu không thể đồng thời hạ xuống,

đổi với hấn cảm phục thật sâu. Có thể nhiều năm luôn tiên phong phía trước, vào sinh ra tử mà sống sót, cũng chỉ có thể dùng một từ “Dùng mãnh” để hình dung.

Thi thể trúng tên trên ngựa, máu tươi nhuộm đầy đất, không khí tất cả đều nồng đậm mùi máu tươi... Nhìn xa tất cả đều là giết chóc vô tình...

Giờ khắc này, không có sợ hãi, chỉ có tâm càng ngày càng lạnh, không muốn chiến tranh, nàng không muốn chiến tranh...

Tay nhỏ bé túm chặt lấy góc áo, chẳng biết từ khi nào đã đem góc áo vò nát!

Kế tiếp chính là không ngừng không nghỉ lo lắng chờ đợi, là chờ hấn thắng, hay chờ hấn bại, nàng không biết.

Ngay tại lúc nàng cảm thấy phổi cũng ép chặt lại, cũng không cách nào thừa nhận sự khẩn trương cùng lo lắng của nàng,

“Sở Vương giành thắng lợi!” Bọn lính hoan hô nhảy tiến lên phía trước, không khí tĩnh mịch cũng trở nên náo nhiệt.

Mà Nguyệt Nhi bị quân đội áp giải vào Uyển Thành, mùi máu tươi nồng đậm xông vào mũi, cửa thành hiện ra đầu của phụ thân viên phó tướng rõ ràng tối qua chứng kiến giết hại thành dân.

Tâm chậm rãi trầm xuống, ngày hôm nay có phải cũng là một tràng giết chóc hay không.

Một binh sĩ nhìn nàng đang nhìn cái đầu trắng bệch nghiêm mặt: “Sở Vương muốn người đi hầu hạ.”

Trên Khuôn mặt đẹp tuyệt nhỏ nhắn, lộ ra nụ cười buồn bã, lòng đang nhỏ máu, hấn cuối cùng là muốn dùng nàng để giải trí dưới tay tướng sĩ.

Đờ đẫn đi theo phía sau binh lính, vào một khu nhà đại viện.

Vừa nghe thấy thanh âm sang sảng của hấn, Nguyệt Nhi như con nhím dựng thẳng các mũi lông nhọn bảo vệ mình, hai tay nắm chặt, mồ hôi lạnh không khỏi chảy ròng ròng.

Sở Hạm quay đầu lại đã gặp bộ dáng khẩn trương của nàng, không khỏi cười, giữa nụ cười kia lại lộ vài phần chua xót, lại tiếp tục quay đầu cùng các tướng sĩ uống rượu.

Hấn đã cởi ngân giáp xuống, nhưng sát trường(???) cùng oai hùng không cách nào hủy diệt được ở trong đầu nàng, hấn lúc này để nàng nhìn thấy cùng trước kia quá mức không giống.

Nguyệt Nhi lẳng lặng nhìn thấy hấn, nguyên lai hấn cùng với các tướng sĩ của hấn ở cùng nhau, là cười yêu mến như thế.

Bị người phía sau đẩy gục về phía trước, trước khi ngã xuống đất, bị hấn một phen nhắc tới: “Theo giúp ta uống rượu”. Nói xong hấn liền cầm lấy vò rượu, dẫn đầu uống một hớp lớn, rượu theo khóe miệng chảy xuống, thấm ướt vạt áo, vô tình dùng ống tay áo lau đi vết rượu, đem vò rượu đưa cho nàng.

“Ta sẽ không uống.” Nguyệt Nhi nhanh mím chặt môi. Trong kẽ răng hừ vài tiếng, đem mặt quay hướng qua một bên.

Thái độ của nàng tồi tệ vốn đã ở trong dự liệu của hấn, chính là khê giờ giờ lên một bên lông mày.

Tướng sĩ xung quanh hồng lên cười rộ: “Xem ra Sở Vương chúng ta ở trên chiến trường bách chiến bách thắng, chém biết bao nhiêu đầu tướng địch, là mộ Chiến thần, lại không trị được một nha hoàn của chính mình. Ha Ha Ha.” Hoàn toàn cùng hấn nói cười không kiêng kị, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ai sẽ nghĩ tới, người bị bọn hấn giều cột là chỉ huy thiên quân vạn mã bách chiến sa trường Sở Vương.

Sở Hạm hơi sững sờ một lát, cười ha ha: “Bọn người các người kia.” Liền cầm vò rượu lên uống một hớp lớn, liếc lên Nguyệt Nhi: “Thật sẽ không uống?”

Nguyệt Nhi cắn chặt cánh môi. Im lặng không nói.

Hắn thấy nàng không trả lời, lắc đầu thở dài: “Ta đây mới vừa đánh thắng trận, đang cao hứng, người không theo giúp ta uống rượu, thắng lợi vui sướng liền thiếu vài phần, lại không tiếc nuối. . . Nay trời liền để ta làm thầy dạy võ lòng cho người, như thế nào?”

Vừa dứt lời, cánh tay dài duỗi ra, cực nhanh đem nàng cuốn vào trong lòng, đầu hơi hướng lên rót hết một ngụm lớn liệt tửu (rượu mạnh) vào trong miệng, cúi đầu một phát, đối với miệng nhỏ của nàng còn không kịp phản ứng đột nhiên áp chế...

Nguyệt Nhi kinh hoảng khi bị liệt tửu rót vào, chua cay vô cùng, trong miệng một cỗ nhiệt khí giống như có sinh mạng, hướng nàng đánh tới, lại khiến nàng cảm nhận bọn hắn chiến thắng thêm ngàn vạn hào hùng.

Chung quanh lại một trận cười vang: “Sở Vương, người cái này không đúng, chúng ta uống rượu suông, người lại có mỹ nhân cùng với rượu ngon.” Một nhóm binh lính đứng bên cũng cười theo.

Sở Hạm ha ha cười, “Uống rượu, uống rượu! Cần ôm, về nhà ôm lão bà đi.”

“Người. . .” Nguyệt Nhi trừng mắt căm tức, hai tay dùng sức đẩy ra, lại bị cánh tay cường tráng của hắn khóa chặt chẽ ở trong lòng, không có tí tí gì nhúc nhích.

“Ta, ta cái gì?” Sở Hạm cười đình đình chăm chú nhìn nàng, một tay lau đi giọt rượu bên môi nàng, con ngươi đen hiện lên đau đớn: “Cảm giác liệt tửu này như thế nào, người xưa trong lúc thương tâm, không thì làm sao mà nấu thành liệt tửu như vậy.”

Nói xong, yên lặng buông tay ra, lại cùng các tướng sĩ uống rượu. nhìn thì thấy hào sảng, nhưng lại lộ ra vẻ lương buồn bã.

Nguyệt Nhi thoát khỏi bị hắn nắm trong tay, lại trần mặc, nàng biết hắn tại vì làm chết những thành dân khổ sở, chịu đựng mùi rượu quay về trừng mắt nhìn hắn, hắn cho là vô lễ cũng không để ý.

Rốt cuộc một nam tử kiên cường, cũng sẽ có một khu vực mềm mỏng bất khả xâm phạm, một khi xúc động, sẽ bùng lên không ngừng, quan tâm thì thực ôn nhu, có khi cũng cần một lý lẽ chèn giải sầu.

Mà nàng chính là khổ tâm của hắn, hắn từng hằng hái, sẽ không vì bất cứ nữ nhân nào xúc động, chính là nàng lại khiến cho hắn thay đổi tâm trí.

Nguyên tưởng rằng mượn thù hận quốc gia có thể chống đỡ lấy nhi nữ tình trường, chính là thử qua mới biết, tâm đối với nàng đã sâu vô cùng.

Ngay tại thời điểm lòng nàng đóng băng đang chậm rãi hòa tan, một tướng sĩ tráng kiện đi tới, trên tay cầm một cái bao máu chảy đầm đìa, đem bao kia hướng lên trên bàn gỗ một chút, tiếp nhận vò rượu trong tay Sở Hạm uống một hớp lớn, mới chửi mắng nói: “**** (chỗ này ta cũng chịu =.), thằng nhãi này hóa trang thành dân chúng, ta đuổi tới thành nam, thiếu chút nữa không nhận ra hắn, cũng may tên gia hỏa này đi đường không có mắt, nhất thời té ngã bị ta chú ý tới, mới nhận ra được.”

Sở Hạm mỉm cười, lạnh nhạt nói, “Khổ cực, treo lên.”

Tướng sĩ này đem cái bao trên bàn, kéo rót xuống trên mặt đất, hiện ra một cái đầu người vừa bị chặt bỏ, máu tươi còn chưa khô: “Người đầu, đi, treo lên, ***.”

Nguyệt Nhi mặt trở nên trắng bệch, cả kinh từng bước lui về phía sau, che mặt lên trong nháy mắt, lại vội đưa tay buông xuống, yên lặng nhìn thẳng cái đầu người, hét thảm một tiếng: “Không...”

Cái đầu người này chết không nhắm mắt, cũng là Nhị thúc của nàng Tuyên Thành Vô. (edit đến đoạn này ta mắc ói quá, nghe tả ghê quá, ta lại mắc bệnh tưởng tượng >)

Nàng từng bước một lui về phía sau, đẩy đám người ra, hướng ngoài đại viện chạy như điên.

Sở Hạm mất thâm sâu phát lạnh, ý cười trên mặt biến mất, vỗ bàn, thân thể vọt lên phóng qua đỉnh đầu nàng, đứng ở trước người nàng.

Nàng thu thế không được, một đầu tiến công trong lòng ngực của hắn.

Cánh tay hắn căng thẳng, đem nàng ôm vào trong ngực.

“Thả ta xuống dưới, người chết tiệt, thả ta xuống dưới!” Nàng đầm đã loạn xạ, trong ý nghĩ một mảnh hỗn loạn.

“Đừng quên, người là vì tuyên quốc thành dân làm nha hoàn lưu ở bên cạnh ta.” Hấn hừ lạnh một tiếng, cánh tay lại ôm càng chặt hơn.

Trên người hấn nồng mùi, hơn nữa trong nội tâm nàng sợ hãi cùng phần nộ, làm nàng cơ hồ ngạt thở, nhưng nghĩ đến thành dân Tuyên Quốc, tay đập loạn xạ buông xuống, trong lòng phần hận lại làm nội tâm nàng không thể bình ổn.

Sở Hạm đá văng ra một cái cửa gỗ khắc hoa, đơn chường quét rơi bút nghiên mực cuộn giấy trên bàn bên cửa sổ.

Đem vẻ mặt đại ra của Nguyệt Nhi phóng tới bên bàn, nhẹ nhảy lên bàn chân sau khom gối ngồi xuống, tựa vào cửa sổ, mạnh mẽ đem nàng khóa tại trong ngực: “Nguyệt Nhi, đây là chiến tranh. Trên chiến trường, không có ai hai tay không phải dính đầy máu tươi.”

Nguyệt Nhi đôi mắt đỏ lên, nín chặt quần áo hấn: “Không, các người không thể tàn nhẫn như vậy, hấn là thân thích của ta.”

“Hấn là thân thích của người, hàng loạt dân tong thành bị hấn tàn sát kia là gì của dân chúng đây? Bọn họ không có con cái cha mẹ hay sao?” Sở hạm lớn tiếng hỏi lại.

Nàng dao động, qua một lúc lâu, hai hàng lệ trong mắt to chảy xuống: “Ta hiện tại chỉ là một nha hoàn, người vì sao lại muốn ta chứng kiến chuyện này? Ta chỉ muốn sống thật yên lặng, không được sao? Vì cái gì người không thể cách xa ta một chút?”

Hấn qua một lúc lâu, trường thở dài, “Nếu thả người rời xa, ai thương lòng ta!”

Nàng đột nhiên cảm nhận được sâu trong tâm hồn hấn bất đắc dĩ cô đơn, cũng giống như nàng lúc này bất đắc dĩ như nhau. Vì thế thật sâu rung động, ai thương lòng ta? Bàn tay nhỏ bé nín chặt vạt áo hấn chậm rãi buông ra, đổi thành nhẹ nhàng đánh, đánh lên bộ ngực của hấn: “Người vì sao phải tàn nhẫn như vậy? Vì cái gì phải đối với ta như vậy?”

Hấn chỉ là đem cằm đặt ở trên đỉnh đầu nàng, mặc cho nàng đánh trúng.

Qua hồi lâu, khóc một nàng chậm rãi mềm tựa vào trên bả vai hấn, cánh tay hấn cố định ở trên eo nhỏ nhắn của nàng không chút nào thả lỏng.

Một trận gió thổi qua, không trung một đóa hoa bị thổi bay rơi rụng, bay vào trong cửa sổ, đóa hoa rơi trên người bọn họ, có một cánh hoa nhẹ nhàng bay xuống đậu ở trên cánh môi đỏ tươi của nàng.

Hấn lặng lẽ nhìn, giờ phút này nàng giống như cánh hoa mềm mại, yếu ớt, làm mềm hóa trái tim sắt đá của hấn, cúi đầu xuống, khe khẽ đặt lên môi nàng cùng cánh hoa kia.

Nhẹ nhàng ngậm cánh hoa trong miệng, có vị chua sót của hoa, cũng như tâm bọn họ hiện tại.

Ánh mắt dừng ở trên môi nàng đẹp như cánh hoa, mảy mà mềm mại, bởi vì khóc mà run rẩy lên, bất lực mà hấp dẫn. Hấn hết thuốc chữa vì nàng mà sà xuống, khẽ thở dài, lại tiếp tục chậm rãi hôn xuống.

Trong miệng hấn mùi rượu cùng vị chua sót của nước hoa ăn mòn lên đầu óc nàng, nguyên bản hai người cực hận, lúc này lại cùng chính tình của đối phương đang sợ hãi mà bổ khuyết cho nội tâm vắng vẻ của chính mình.

Nàng dần dần chìm đắm trong cảm xúc ôn nhu bá đạo của hấn, chậm rãi rơi xuống! Giống như chỉ có vậy mới có thể thoát khỏi nội tâm bất lực cùng sợ hãi. Cũng chỉ có vậy mới có thể để cho hận ý trong lòng thoáng hạ thấp xuống.

Mấy ngày liên tiếp mệt mỏi hơn nữa trên tinh thần đã bị kích thích thật lớn, pháp phòng pháp phòng, lại làm nàng ngất ở trên môi của hấn.

Hắn thương tiếc đem nàng phóng vào trong phòng đặt trên giường gỗ lớn, kéo qua chăn phủ lên người nàng nằm nghiêng, vẫn đem nàng ôm chặt. Tựa đầu chôn vùi bên trong nàng xinh đẹp, chậm rãi nhắm mắt lại, rồi cuộc mang nàng tới chỗ này, chứng kiến giết chóc nhiều như vậy, là đúng hay sai?

7. Chương 7

Ngày thứ hai, Nguyệt Nhi tỉnh lại, liền có nha hoàn tiến vào, hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, nàng hơi ngạc nhiên, mình cũng là thân phận nha hoàn, vì sao hắn còn phái người khác tới hầu hạ nàng.

Chờ đợi rửa mặt chải đầu chỉnh tề, nha hoàn buông cái lược trong tay xuống, “Nguyệt Nhi cô nương, Sở Vương nói khi người tỉnh lại đi đến đó rót rượu.”

Rót rượu? Nghĩ đến tối hôm qua trong nháy mắt hắn nang liệt tửu cùng cánh hoa kia để lên môi của nàng, lưỡi của hắn đẩy vào trong môi của nàng mang đến cảm xúc mãnh liệt, trên mặt nóng bừng, con ngươi sáng ngời ẩn dấu dưới mi.”Sở Vương đang ở nơi nào?”

“Thỉnh đi theo ta.” Nha hoàn dẫn Nguyệt Nhi đi đến đại trạch hôm trước bọn họ ẩn núp ở trên, bước qua chỗ đất chôn vùi xác của thần dân Uyển Thành, vào đại điện.

Sở Hạm một thân áo giáp ngồi trước chiếc bàn lớn ở trên cao nhất, mũ giáp điểm xuyết thêm chùm tua đỏ đặt lên bàn ở một bên tay. Hai bên trái phải chia ra hai mươi chiếc bàn nhỏ, sau mỗi bàn là một viên tướng sĩ, có rất nhiều người đã gặp tại tiệc rượu tối qua, cũng có người chưa từng gặp.

Xem chừng là bày Khánh Công Yến (tiệc mừng công)

Sở Hạm thấy Nguyệt Nhi ở cửa: “Tối vừa lúc lắm, lại đây.” Lại quay đầu hướng binh lính hầu hạ bên người kêu lên: “Dâng rượu.”

Nguyệt Nhi trong lòng nơm nớp lo sợ đi đến trước người hắn.

Hắn sai binh sĩ đưa lên một vò rượu để vào trong lòng nàng: “Đi rót rượu cho các tướng sĩ lần này chiến đấu nhanh gọn lập được nhiều chiến công.”

Nàng nhìn thẳng vào trong con mắt thâm thúy và vô tình của hắn: “Người muốn ta mời rượu cho những tên đao phủ giết thân thúc thúc của ta?” Dứt lời đem vò rượu cầm trong tay ném trên mặt đất, cần nhục nhã nàng như vậy, nàng thả bị hắn chém đầu còn hơn.

Bóng người chợt lóe, hắn đã lẳng không nhảy vào giữa bữa tiệc, tiếp được vò rượu sắp rơi xuống đất, đặt trước mặt nàng: “Đi rót rượu.” Ngũ khí lạnh lẽo, không cho phép có ý gì không tuân theo.

Nguyệt Nhi cho tay ra sau lưng, quay mặt sang một bên: “Ta làm không được.”

“Xem ra hiệp ước giữa chúng ta nên sửa lại. Nếu thành dân Tuyên Quốc, mỗi người đều như người vậy, thành này chúng ta cũng phải tàn sát.” Thân ảnh hắn cao lớn như một bức tường giống như nàng bị che phủ dưới cái bóng của hắn.

Nguyệt Nhi mặt nháy mắt trắng bệch, cả kinh lui về phía sau hai bước, cảnh tượng thê thảm đêm hôm đó hiện rõ mồn một lên trước mắt: “Không, người không thể.”

“Rót rượu!” Hắn tiến lên từng bước, hùng hổ dọa người.

Nàng chậm rãi vươn tay tiếp nhận vò rượu. Nặng nề đi tới chỗ những tướng sĩ kia.

Nhìn nàng rồi quay người, hắn cũng quay về chỗ ngồi của chính mình.

Nàng đưa tay kéo dấu niêm phong của vò rượu, chất lỏng mang theo hương thơm nồng nàn trong tréo rót đầy trong chén rượu viên tướng sĩ thứ nhất. Cả quá trình, tay nàng đều run rẩy hoàn thành công việc này, nghĩ đến viên tướng sĩ này sẽ trọn tròn mắt nhìn nàng, hoặc là động tay động chân.

Nhưng nàng tính sai, những tướng sĩ này sau khi rượu được rót đầy, đối với nàng hơi khẽ gật đầu cảm ơn. Thái độ hòa nhã đến mức làm cho nàng hoài nghi bọn họ có vừa nghe được những lời nàng nói hay không, hai họ không biết nàng là công chúa Tuyên Quốc.

Hắn bình tĩnh nhìn nàng vì hắn rót đầy chén rượu cuối cùng, khóe mắt hiện lên một tia vui mừng. Bỗng lên bát rượu đầu tiên, đứng dậy, hướng về phía dưới tiệc giương lên: “chén thứ nhất này, ta trước tiên kính những vong linh đã chết.” Thanh âm bi tráng mà mạnh mẽ, dứt lời uống một hơi cạn sạch.

Đem bát đưa đến trước mặt nàng, vừa nhìn chăm chú chất lỏng được rót đầy vừa nói: “Chén thứ hai, ta kính những người dân vô tội.” Cũng như thế uống một hơi cạn sạch.

Mỗi một câu của hắn, cũng làm cho nội tâm Nguyệt Nhi chấn động. Nếu dứt bỏ thù nhà hận nước, hắn có thể trở thành một vị vua tốt hay không? Lúc chạm chén thứ ba thì tay không hề run, nguyên tắc nàng kiên trì trước kia bắt đầu mơ hồ.

“Chén thứ ba, ta kính mọi người.” Quét mắt liếc mọi người đang ngồi, lại uống một hơi cạn sạch.

Mọi người đang ngồi đồng thời đứng dậy, nâng chén.

“Đồng... Đồng...” mọi người vừa mới nhập tiệc, ngoài điện truyền tới một trận trống ôn nhu rồi lại trào dâng.

Tức khắc, đông đảo vũ nữ dung mạo xinh đẹp như các loài hoa tràn vào, các mỹ nhân lại tản ra.

Cô Quân nhanh chân đi đến, đi tới trước mặt Sở Hạm: “Biết được Sở Vương lại giành thắng lợi, đặc biệt có ý đưa lên cho chúng tướng quân những vũ nữ múa đẹp nhất, giúp tăng không khí vui mừng của Khánh Công Yến.”

Chúng tướng đang ngồi mỗi người đều vui mừng nhướng mày.

Sở Hạm mỉm cười: “Cũng là người hiểu được chu đáo.”

Cô Quân vỗ tay một cái, ngoài điện bay vào một đóa Hồng Vân, đồng thời bên hông vang lên tiếng trống, người mới tiến vào cũng các vũ nữ bắt đầu vũ động (múa), kỹ thuật nhảy ôn nhu động lòng người, bộ dáng cũng cực kì xinh đẹp.

Không khí nặng nề trong điện nháy mắt tan biến.

Loại sau khi chiến đấu này, dùng mỹ nữ để mừng chiến thắng, ở trong quân đội là chuyện hết sức bình thường, Nguyệt Nhi mặc dù chưa thấy qua, nhưng đã nghe thấy nhiều, cũng không kì quái, nhưng thấy vũ nữ mặc hồng sam xinh đẹp kia mỗi lần quay đầu lại, đều là ngoài nhìn về phía Sở Hạm, phong tình vô cùng, không cần là người sáng suốt, vừa nhìn cũng biết.

Vừa rồi rõ ràng còn hận hắn thấu xương, lúc này lại không nhìn được vị chua lả khắp người. Nhìn trộm thấy Sở Hạm chỉ chăm chú xem ca múa, giống như hoàn toàn quên sự tồn tại của nàng. (há há ghen rồi... ôi ta lại mắc cười =)))

Khi tiếng ca dừng, những hoa nương kia tản ra, tiến đến chỗ các tướng sĩ trong bữa tiệc, rót rượu, tiếng cười cợt nháy mắt nổi lên bốn phía. Có tướng sĩ nhanh chóng đã kéo mỹ nhân vào trong lòng, nhất thời tiếng cười nổi lên.

Chỉ có mỹ nhân mặc hồng sam kia ở lại giữa điện, quỳ xuống: “Mỹ Thiên độc vũ (múa đơn) xin trợ hứng cho Sở Vương cùng các vị tướng quân.”

Sở Hạm hơi khẽ gật.

Tiếng nhạc cổ liền như cây liễu đang đưa trước gió.

Sở Hạm nhìn người đang rúc vào góc, Nguyệt Nhi bởi vì nhìn thấy chỗ này đang yên yên ta ta (là gì vậy ta???) mà không biết phải làm sao: “Người lui xuống.”

Nguyệt Nhi buông vò rượu, giống như trốn chạy rời khỏi đại điện, tới cửa điện ngoái đầu nhìn lại thấy Mỹ Thiên đang múa đến bên người Sở Hạm, một cánh tay mềm mại không xương buông xuống bên bả vai rộng lớn của hắn, một cái chân thon dài trắng nõn đang chò qua trước người hắn. (ọe ta muốn ới >’)

Ngực giống như bị người đánh mạnh một chưởng, đau đến không thể nói ra, cực kì nhanh chóng rời đi.

Sở Hạm nhìn thấy bóng người biến mất ở cửa, mắt sáng bỗng chìm xuống, cũng không còn hứng trí lúc này. “Dâng rượu”, tiếp nhận vò rượu binh lính đưa đến, đẩy bọc ra, liền đưa vò rượu lên uống điên cuồng, đối với vũ nữ xinh đẹp đang múa ở bên cạnh hắn, nhìn mà không thấy.

Nguyệt Nhi vẫn theo nha hoàn chờ ở cửa trở lại phòng ngủ tối hôm qua ở tạm. Chờ nha hoàn rời đi, đi đến bên cửa sổ, ngồi lên thư án, chậm rãi đắm chìm vào trong kỷ ức tối hôm qua cùng hắn gần bó bên cửa sổ tại đây.

“Khụ. . .”

Nguyệt Nhi vội đứng thẳng dậy, nhìn thấy Cô Quân ở cửa.

Cô Quân chậm rãi tiến vào, đứng ở trước bàn, mắt nhìn lên phí nàng cúi đầu: “Người khóc”, đưa tay lên lau nước mắt trên mặt nàng.

“Không, chính là hạt cát bị gió thổi rơi vào trong mắt.” Nguyệt Nhi sau đó quay mặt tránh đi, tự lau đi lệ trên khóe mắt: “Làm sao người lại đến nơi này.”

“Ta tới thăm người một chút.” Hắn dừng một chút. “Ta không nghĩ tới hắn sẽ mang người rời khỏi phủ Sở Vương.”

Nguyệt Nhi vỗ về chơi đùa cánh hoa trong lòng bàn tay, thật sự không biết phải nói gì.

“Hắn thật ác tâm... Người chịu khổ...” Nhìn thấy nàng đôi mắt ửng đỏ, tâm hắn nhột tưng một tia đau đớn. “Hắn làm sao có thể đem người tới chỗ này, cho người thấy tận mắt đầu của thúc thúc mình bị treo trên cửa thành.”

Nàng mỉm cười, nụ cười kia có thể nhìn thấy muôn vàn đau thương.

“hắn không nên nhục nhã người như vậy, người chỉ là một nữ nhân, không nên đi theo những nam nhân như vậy ngoài chiến trận.” hắn tiến lên từng bước, cầm lấy tay nàng lạnh băng không có một tia ấm áp đang khẽ run. “Nguyệt Nhi, người không thể trốn tránh mãi như vậy.”

Nguyệt Nhi rút tay ra, quay lưng lại, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Chỉ cần thnahr dân Tuyên Quốc quả thật hạnh phúc, ta như thế nào đều không sao cả.”

“Người cho rằng người trốn tránh ở đây, bọn họ có thể quả thật hạnh phúc?” Cô quân cầm càn tay nhỏ yếu của nàng, hướng nàng quay tới: “người chẳng lẽ không biết thành dân bại quốc sẽ chịu khuất nhục như thế nào sao?”

Trong mắt Nguyệt Nhi hiện lên một tia nghi ngờ: “Sở hạm nói bọn họ quả thật rất tốt.”

“Lời nói của hắn, người cũng có thể tin sao?” Cô quân lại gần quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn toàn bộ không có chút huyết sắc. “Hắn cừ hận Tuyên Quốc, người tin tưởng hắn sẽ đối xử tử tế với thành dân Tuyên Quốc sao?”

“Hắn nói hắn sẽ.” Nguyệt Nhi khóe miệng đảo qua chua xót.

“Nếu đối xử tử tế với thành dân Tuyên Quốc, hắn cần gì phải giết chết Tuyên Thành Vô? Giết chết Tuyên Thành Vô chính là giết gà dọa khỉ, ai muốn làm trái hắn, chính là giết không tha, hắn cần bản chính là một tên bạo chúa. Người cứ tiếp tục chịu hi sinh vô ích như vậy, chính là một con cò trong tay hắn.”

Trong mắt Nguyệt Nhi hiện lên một vẻ bối rối, giây giũa muốn thoát ly khỏi khối buộc của hắn: “Đây không phải chiến tranh sao? Không phải nếu người không chết chính là ta vong sao?”

“Được rồi, chiến tranh chính là nếu người không chết thì ta vong, vấn đề là vì sao lại phải chiến tranh? Vì cái gì mà không thể chung sống hòa bình?”

“Không có chiến tranh, chung sống hoà bình?” Nguyệt Nhi ngừng giây giũa.

“Nguyệt Nhi, người hãy nghe ta nói, chỉ cần có một quân vương công bằng, bất luận là quân vương đối với quốc gia có thù hận gì, mới có thể khiến cho toàn bộ thành dân chung sống hoà bình.”

“Có thể có người như vậy tồn tại trên đời này không?”

“Có, chỉ cần Sở Hạm vừa chết, Sở Tuyên thành dân hai nước nhất định đại loạn, khi đó chỉ cần có một người có thể đứng ra dẫn dắt nhân dân hai nước, Sở Tuyên hai nước vĩnh viễn sẽ có được hòa bình đến cùng.”

Nguyệt Nhi nhìn thấy hấn bởi vì khấn trương mà mặt hơi có chút hô hấp dồn dập, thản nhiên nở nụ cười, “Người không sợ ta nói cho Sở Vương biết những lời mà người vừa nói sao?”

Cô Quân buông nàng ra, khoe miệng gọi lên ý cười tự tin: “Người không nói.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì người hận hấn, hấn cũng hận người như vậy, hai người các người vĩnh viễn sẽ không bao giờ đứng chung một chiến tuyến.”

Nguyệt Nhi mặt trở nên càng trắng, lại nhìn phía ngoài cửa sổ, “Ta dựa vào cái gì phải tin tưởng người?”

“Bằng tâm ý của ta.” Hấn hít một hơi thật sâu. Nói tiếp: “Từ năm ấy khi nàng mười tuổi cứu ta. Ta đã thích nàng. Ta luôn luôn ngóng trông có thể gặp lại nàng. Ta đã thề. Nhất định phải cưới nàng. Cho nên chỉ cần có thể cho nàng hạnh phúc thực sự. Ta sẽ làm tất cả.” (đoạn này là “tình tò” nên ta thay đổi cách xưng hô của lão nam thứ này)

Nguyệt Nhi tay dừng vỗ về nhẹ cánh hoa rồi thả ra ngoài cửa sổ.”Nguyệt Nhi không có nhân tâm. Đành phụ sự ưu ái của Cô Quân công tử.”

“Nàng có tâm. Chính là nàng đem tâm mình gắt gao khóa lại.” Cô Quân cau mày. Gần như gằm nhẹ. Còn muốn khuyên giải. Ngoài cửa một gã sai vặt tiến tới.”Bên kia tiệc tan.” Đành phải nhìn Nguyệt Nhi thật sau liếc mắt một cái.”Ta tạm thời cáo từ. Người nhất định phải suy nghĩ cho thật kĩ.” Nói xong, mang theo gã sai vặt bước nhanh đi mất.

Nguyệt Nhi nhìn thấy hấn rời đi. Thở dài. Chậm rãi đi vào phòng ngủ trong tiểu viện. Ngắm nhìn trăng sáng trên trời cao. Giữa hơi thở vẫn có thể ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt. Máu ngấm vào trong đất chỉ sợ cần thời gian rất lâu mới có thể rửa sạch được.

Cửa viện bị mở ra. . .

Mỹ Thiên cũng một binh sĩ khác đang đỡ Sở Hạm say khướt tiến vào.

Nguyệt Nhi hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ đây là phòng ngủ của hấn?

Sững sờ nhìn bọn họ đem Sở Hạm đỡ tới cửa, binh lính dừng lại: “Thực xin lỗi, Mỹ Thiên cô nương, xin ngài dừng bước.”

Mỹ Thiên khó hiểu nhìn về phía binh lính: “Cô Quân công tử muốn ta hầu hạ Sở Vương nghỉ ngơi.”

Tâm Nguyệt Nhi đột nhiên co rút, bước chân vội chuyển đã muốn đi mở cửa.

“Thực xin lỗi, không có lệnh từ chính Sở Vương, bất kì nữ nhân nào cũng không thể tiến vào phòng ngủ của Sở Vương.”

Mỹ Thiên liếc mắt thấy Nguyệt Nhi đang muốn xoay người: “Thế còn nàng kia?” nàng tận mắt thấy Nguyệt Nhi rót rượu trong bữa tiệc, lại mặc quần áo của nha hoàn bình thường, hấn không phải là ái thiếp của Sở Vương. (nha k phải là ái thiếp mà là vương phi đó thưa mụ già.”>)

“Nguyệt Nhi cô nương là nha hoàn được Sở Vương mang từ phủ Sở Vương theo bên người, cho nên có thể tùy ý ra vào phòng ngủ của Sở Vương.”

Mỹ Thiên có chút ngoài ý muốn, ánh mắt nhìn về phía Nguyệt Nhi cũng có chút khác thường, tinh tế đánh giá từ trên xuống dưới, thấy nàng tuy rằng hướng mặt lên trời, nhưng lại quốc sắc thiên hương, vừa nhìn đã biết là tiểu mỹ nhân, lại nhìn Sở Hạm hai mắt nhắm nghiền, mặc dù không cam lòng, nhưng cũng không thể tránh được, hướng Nguyệt Nhi liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

Đến lúc này, cả người Sở hạm cao lớn liền đè lên trên thân người binh lính kia, có chút chịu đựng không nổi, hướng về phía Nguyệt Nhi đang sững sờ kêu lên: “Nguyệt Nhi cô nương, mau tới hỗ trợ.”

Nguyệt Nhi lúc này mới hoàn hồn lại, bổ sung vào vị trí của Mỹ Thiên: “Hắn trước kia thường xuyên uống thành như vậy sao?”

Binh lính lắc đầu: “Sở Vương từ trước đến nay tửu lượng cao, chưa bao giờ say quá, hôm nay chẳng biết tại sao như thế.”

Hai người mất sức của chín trâu hai hổ (ý là rất tốn sức) mới đem thân thể to lớn của hắn đặt được trên giường lớn.

“Nguyệt Nhi cô nương, Sở Vương liền nhờ cậy người.” Binh lính thở hổn hển, xoa xoa tay, vừa đánh thắng trận xong, toàn bộ binh sĩ đều thỏa sức ăn uống vui chơi, hắn luôn phải coi chừng Sở Vương, còn không có thời gian để uống một ngụm rượu ngon. Không đợi Nguyệt Nhi đồng ý, chân đã vội chạy vụt đi, sợ từ trong cái miệng đáng yêu của nàng nói ra chữ “Không”.

Sở Hạm trên giường cau chặt mày, ngủ thập phần không an ổn, một tay buồn bực đặt trước ngực áo, muốn thân thể khô nóng được thêm chút thoải mái.

Nguyệt Nhi muốn cứ rời đi như vậy, tầm mắt dừng ở thân thể to lớn bên dưới, rút cuộc đành chuyển động bước chân, đến bên hắn lấy khăn chà lau mồ hôi ở cổ.

Hắn cùng nàng luôn trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau, có thể yên lặng nhìn hắn như vậy, nhớ lại trong đầu một hồi, nàng luôn luôn biết hắn trông tốt lắm, giữa tuần mỹ lại lộ ra khí khái anh hùng, có thể khiến ột nữ nhân nhìn thấy khó quên, nhưng bây giờ lẳng lặng nhìn kỹ, mới phát hiện hắn đẹp đến ngoài dự liệu của mình. Không riêng gì tướng mạo đẹp, mà từ trong lòng toát ra một loại khí phách, làm cho bất luận kẻ nào cũng không thể chống cự.

Đầu ngón tay mảnh khảnh mơn trớn trên mặt thon gầy của hắn, sống mũi thẳng tắp, cuối cùng dừng ở trên cánh môi đẹp tỏa ánh châu quang, vẫn như trước kia trông hơi nhếch lên.

Hắn lãnh liệt bá đạo, lúc này ở dưới ngón tay nàng lại im lặng như một chú mèo con đang ngủ say.

Môi của hắn dưới ngón tay nàng vừa nhẹ nhàng động, vội lùi thân về.

Một trận gió nhẹ thổi qua, thổi tỉnh luôn cả thần trí mơ hồ của nàng.

Không thể như vậy, nàng cùng hắn có thù giết cha, chính tối hôm qua thuộc hạ của hắn còn giết chết thân thúc thúc của mình. Trên thân là máu của phụ thân cùng đầu người máu tươi chảy đầm đìa hiện lên trước mắt nàng, trong đôi mắt đẹp nháy mắt nổi lên hàn ý, ngưng tụ thành hận ý sâu đậm.

Hiện tại, tên đao phủ này đang ngủ thật hoàn toàn không có sức phòng bị ở trước mặt mình. Chỉ cần hắn vừa chết, sẽ có người đứng ra dẫn dắt thành dân hai nước Tuyên Sở đi tới hòa bình... Thanh âm này cứ bồi hồi không ngừng ở bên tai.

Từng màn máu tươi chảy đầm đìa đi động qua trước mắt, có phụ thân, có nhị thúc, có thành dân Uyển Thành, nàng không muốn lại có giết chóc, không muốn phải có chiến tranh... Không có nam nhân thích gây chiến này, có lẽ, tất cả chuyện này thật sự có thể thay đổi.

Nguyệt Nhi cắn chặt cánh môi, kéo trăm ngọc xuống, tóc tơ giống như gấm đen rơi xuống, che phủ kín hai bên bả vai, cắn chặt thật chặt, đầu mũi nhắm ngay bộ ngực to lớn trắng kiện hơi phập phồng của hắn.

Giết hắn! Giết hắn, thành dân liền được giải thoát!

Không! Không thể. . . Thành dân Tuyên thành không phải hòa hợp với Sở Hạm sao?

Giết hắn! Tuyên quốc cùng Sở quốc từ bây giờ sẽ không còn chiến tranh.

Không! Không thể. . . Không hạ thủ được. . . Nam nhân lãnh khốc này đang găm nhăm trong lòng của nàng

Giết hắn!

Không! Không thể. . .

Giết hắn!

Không! Không thể. . .

.

.

.

Từ đáy lòng hai thanh âm bất đồng cùng dấy lên.

Nguyệt Nhi thống khổ lắc đầu. Nắm chặt ngọc trâm trong tay run rẩy lên.

“Nguyệt Nhi. . .” tiếng nói mê mê, một bàn tay to đang mò mẫm khắp nơi, mò mẫm đến bên cánh tay đánh xanh lét nhỏ bé của nàng, cầm chặt chẽ, lạnh tuấn trên mặt giãn ra, lộ ra ý cười thỏa mãn hiềm thấy.

Nguyệt Nhi tay run rẩy càng mạnh hơn, rõ ràng hận không thể giết chết hắn, cầm ngọc trâm trong tay nhưng không có cách nào đâm xuống.

“Tuyên Thành Vô không chết, khó bình ổn hận ý trong lòng dân. . .”

Ý cười từ từ biến mất, đau đớn run rẩy lên, “Nguyệt Nhi, đừng trách ta. . .” (*Hic đoạn này xúc động quá, thương Hạm ca >*)

“Đinh” một tiếng, ngọc trâm rơi xuống đất, ngực phập phồng, cha, nữ nhân bất hiếu. nước mắt như chiếc vòng trân châu bị chặt đứt, phút chốc chảy xuống. Thân mình trượt chân, nằm ở bên giường che miệng khóc rống, không dám khóc thành tiếng đánh thức người trên giường.

Nửa đêm.

Sở Hạm xoa nhẹ đầu muốn nứt ra, một cánh tay khác còn để trước ngực, trong tay còn nắm một bàn tay nhỏ bé non mịn làm cho hắn hơi bất ngờ. Thật sự nhớ không nổi hắn làm sao lại say như thế, làm sao có thể trở về, càng chẳng biết lúc nào đem bàn tay nhỏ bé này nhanh chóng nắm trong tay. Liếc mắt, nằm sấp ở bên trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế khẽ gồng lên một cánh tay vẫn còn lưu lại những giọt nước mắt.

Lúc sau rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lại làm cho nàng khổ sở như vậy, cho dù hắn có phá da đầu ra cũng không thể nhớ nổi.

Ánh trăng trong đêm đen chiếu lên làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tái nhợt.

Vì cái gì không nên tra tấn lẫn nhau như vậy? Vì cái gì cũng không thể buông xuống cừu hận ở trong lòng? Đưa bàn tay to đi lau sạch lệ trên mặt nàng, khoe mắt đảo qua hạ xuống hai đoạn trên mặt đất.

Trâm? Trong con người u ám xẹt qua một tia phức tạp...

8. Chương 8

Sau bức rèm màu vàng kim, màu xanh trên đỉnh màn, bên tai là tiếng bánh xe đơn điệu áp vào mặt đất, bên trong chăn mỏng là khuôn mặt nhỏ nhắn đang dần dần có huyết sắc, hàng mi cong dài nhẹ nhàng run rẩy, đây đang là chỗ nào?

Nguyệt Nhi mơ hồ nhìn qua cảnh tượng này so với cảnh tối hôm qua ngủ cách biệt một trời một vực.

“Tĩnh?” Bên cạnh tuyền đến thanh âm trầm thấp.

Nhìn lên theo tiếng nói, phía sau chiếc bàn con, Sở Hạm đang viết đến số cuối cùng, cầm Lan Hào bút (Bút lông sói) đặt ở trên giá bút, đem rời tầm mắt từ giấy Tuyên Thành nhìn trên mặt nàng.

Nàng theo bản năng cuốn nhanh chăn mỏng lại.

Sở Hạm thích thú nhìn thấy động tác của nàng, mỉm cười: “Người cho rằng như vậy sẽ có tác dụng sao?”

Nguyệt Nhi cũng biết ở trước mặt hắn như vậy chính là không có cách nào tránh né, ngồi dậy, nhìn bốn phía, giống như một chiếc xe ngựa rộng lớn: “Bây giờ đi đâu?”

“Quay về kinh.” Con người đứng trên người nàng đột nhiên chìm xuống: “Người tối hôm qua vì sao không giết ta?”

Toàn thân nàng chấn động, chẳng lẽ tối qua hắn giả say? Lập tức lắc đầu phủ nhận. lạnh lùng nhìn về phía hắn: “Làm sao người biết ta muốn giết người?”

Sở Hạm lấy ra ngọc trầm rơi trên mặt đất, đưa trả cho nàng: “Lần sau trước khi muốn giết người, nghĩ kĩ xem sẽ dùng trầm như thế nào.”

Nguyệt Nhi trên trán mồ hôi túa ra, nhìn trên tay hắn, không biết nên nhận chiếc trầm này hay không nhận. Chần chờ một lúc lâu, cuối cùng vươn tay, chiếc ngọc trầm kia là vật mà mẫu thân nàng trước khi chết lưu lại cho nàng, sau khi tới Sở Quốc, đã thay đổi toàn bộ quần áo, nhưng vẫn cài chiếc trầm này.

Đầu ngón tay vừa mới chạm đến ngọc trầm, Sở Hạm quay cổ tay lại: “Chiếc trầm này đã bị tổn hại, hay ta cũng người đổi qua một chiếc khác.” Không để ý tới Nguyệt Nhi đang tròn mắt nhìn, nhanh tay đem ngọc trầm thu vào trong tay áo, lấy ra một chiếc trầm khác, cũng là ngọc trầm nhưng chất ngọc khéo léo và tinh xảo hơn.

Nguyệt Nhi không nhận: “Ta chỉ muốn chiếc trầm kia của ta.”

Sở Hạm không nói gì, cầm ngọc trầm, ngón cái nhẹ nhàng nhấn một cái, trên ngọc chạm bật ra một tiểu kiếm sắc bén, tiếp tục nhấn một cái, tiểu kiếm lại thu về, thì ra bên trong chiếc trầm kia có giấu ám khí.

Sắc mặt hắn bình thản, nhìn không ra trong mắt hắn làm như vậy là có ý gì. Đứng dậy, chậm rãi đi đến phía sau nàng, cúi thấp xuống, hơi thở ấm áp phun lên tai nàng: “Dùng vật này để giết người, so với chiếc trầm kia của người có ích hơn nhiều lắm.”

Nguyệt Nhi thân mình cứng ngắc, không dám nhúc nhích, nghĩ không ra hắn muốn dùng biện pháp gì để tra tấn mình.

Ngón tay thô to của hắn xẹt nhanh qua cổ nàng, làm cho lòng nàng run rẩy một trận, chăm chú búi lại mái tóc dài của nàng, cài ngọc trầm vào, rất cẩn thận chu đáo. Trề mặt hiện lên rất nhiều biểu tình. Ngón tay tinh tế lướt qua phần thịt phía sau tai nàng, nhìn thấy trên người nàng nổi lên một tầng da gà nhỏ, hé miệng cười, lại quay về ngồi bên cạnh bàn: “Nữ nhân trong thời chiến loạn, nên có một vật phòng thân.”

Nàng sửng sốt cả người, một người nam nhân búi tóc ột nữ nhân, ý nghĩa là... Hắn biết rõ chính mình có địch ý đối với hắn, còn tặng mình vật phòng thân... Nam nhân này thật sự khiến nàng khó hiểu.

Lại nhìn thấy hắn đang cầm đọc một quyển binh thư, không hề nhìn nàng.

Trên giấy Tuyên Thành viết: “Lạc hoa hữu ý, phong hỏa vô tình.” (cho ta xin kiểu mấy đoạn thơ này). Nét chữ cứng cáp như vạch, giống như xuyên qua giấy mà ra.

Nàng không khỏi lẩm nhẩm mấy lần, hoa rơi, hoa rơi, hàng mi trầm tư rũ xuống, nhớ tới đêm đó hương vị chua sót của cánh hoa bị vò nát.

Trong lòng như dậy sóng, một nam tử giữa khói lửa chiến tranh, lại có nhu tình như thế, chẳng biết tại sao rồi lại cảm nhận được sâu trong nội tâm của hắn ẩn chứa sự cô đơn cùng bất đắc dĩ.

“Người không sợ ta dùng chiếc trầm này đối phó với người sao?” Áp chế lại nội tâm đang dao động, hồ hững hỏi.

Mi mắt hắn cũng chưa từng nâng lên, khóe miệng co rút tạo nên một nét thoáng hiện ra vẻ khinh thường: “Nếu người xuống tay được, đêm qua sẽ không làm gãy đôi chiếc trầm kia.” Dừng một chút: “Ta không để ý tới việc người ám sát ta, nhưng ta có một điều kiện. Nếu người vi phạm điều kiện này, ta nhất định sẽ không tha.”

“Điều kiện gì?” Nhìn hắn kiêu căng làm cho Nguyệt Nhi thật hối hận, ngày hôm qua sao không dùng chiếc trầm một nhất đâm xuống.

“Không được trốn chạy.” Ngẩng đầu lên nhìn nàng, nghĩ đến việc nàng đưa mình một phong hưu thư rồi chạy trốn suốt đêm, mày nhíu chặt lại, trong mắt lóe lửa giận (thù dai vậy trời). Nàng nhất định sẽ phải trả giá cho phong hưu thư đó thật nhiều.

“Sở Vương, Mỹ Thiên cầu kiến!” Ngoài xe truyền tới thanh âm nũng nịu của nữ tử, cắt đứt cuộc nói chuyện giữa hai người.

Nguyệt Nhi vừa nghe thấy thanh âm này, tâm liền không tự chủ được mà khấn thề.

Sở Hạm thanh âm hơi trầm: “Tiến vào.”

Nguyệt Nhi vội đứng dậy chuẩn bị xuống xe tránh đi.

“Người ngồi ở đằng kia.” Động tác đứng dậy bị mệnh lệnh của Sở Hạm ngăn cấm.

Xe ngựa hơi ngừng, màn xe kéo lên, Mỹ Thiên thân mặc diêm phục phong tình vạn chủng (very lẳng lơ) lên xe. Tiếp nhận rượu ngon dưới xe truyền lên, hường Sở Hạm khom gối hành lễ.

Mỹ Thiên nhìn thấy Nguyệt Nhi đang cuốn vào trong chăn hơi sững sờ, Vương ngồi ở một bên, mà nô tì không ở bên cạnh hầu hạ, lại rúc vào trong chăn, thật sự có chút làm người ta khó hiểu, mặc dù vừa mới “Vui vẻ” qua, nhưng cũng không nên như thế, mà trên xe này cũng không có dấu hiệu của cuộc “Vui vẻ”.

Lại nhìn Sở Vương bộ dáng cũng không có cần nô tì đang tránh né kia, chỉ đem khay đặt ở bên cạnh bàn: “Đường xá buồn chán, Mỹ Thiên đến hầu Sở Vương uống vài chén để giải sầu..”

Sở Hạm quét mắt nhìn bầu rượu cùng chén rượu tinh xảo nàng mang đến, buông xuống binh thư trong tay, dựa vào vách xe: “Chỉ tiếc mỹ nhân đưa tới đậm rượu (Rượu nhạt), không hợp khẩu vị của ta.”

Mỹ Thiên sau một lát kinh ngạc, tức thời hiểu được, Sở Vương sẽ không uống rượu không rõ lai lịch, nàng mang đến bất kể là đậm rượu hay liệt tửu, hẳn cũng sẽ không chạm môi, mị nhân hơi liếc: “Sở Vương quả nhiên là rộng trong loài người, ngay cả thứ yêu thích cũng cực kì có khí phách, Mỹ Thiên bội phục trong lòng.”

Nguyệt Nhi nhìn thấy nàng kia bộ dáng toát ra vẻ a dua, lấy làm khinh thường, bĩu môi thấp giọng nói thầm: “Nịnh hót.”

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng lại rơi vào trong tai Sở Hạm, mày rậm giương lên, khóe miệng lộ ra hình như đang có ý cười.

Mỹ Thiên mặc dù không nghe được nàng nói gì, nhưng cũng đoán được chắc không phải là lời hay, e ngại là người của Sở Vương, cũng không dám có biểu lộ gì, nói với Sở Hạm: “Hay là sai nha hoàn này đi một chuyến, giúp chúng ta đổi liệt tửu đến? Giúp Mỹ Thiên hảo hảo bồi Sở Vương uống thật thỏa thích.”

Sở Hạm giương mắt nhìn Nguyệt Nhi, đúng lúc thấy nàng ở phía sau Mỹ Thiên đang làm bộ dáng nhăn nhó, thấy hẳn nhìn tới, lập tức thu hồi vẻ nhăn nhó lại, trở về vẻ nghiêm túc lúc trước. Không phải hẳn cố gắng chịu đựng, chỉ sợ đã cười ra tiếng: “Mỹ nhân có điều không biết, nha hoàn của ta đây không giống những nha hoàn khác, trừ bỏ hầu hạ ta ra, làm chuyện gì cũng không tốt, sai nàng đi lấy rượu, chỉ sợ đánh đổ đến phân nửa. Những người dưới của ta đều mệt nhọc làm việc, ta đây là quân vương lại một mình uống rượu mua vui, rượu này tốt nhất nên miễn đi.” Hắn nói bình thường chậm chậm, nhưng làm cho người nghe thấy liên tục mơ hồ, hai chữ hầu hạ này làm cho người nghe nghĩ đến những thứ khác.

Nguyệt Nhi hung hăng lườm hẳn một cái, nhưng cũng không dám lên tiếng phản bác.

Mỹ Thiên nghe xong trên mặt quả có chút không được tự nhiên, nhưng cuối cùng vẫn là người giỏi giao tiếp, lại tiếp tục cười duyên rũ: “Một khi đã như vậy, Mỹ Thiên xin xin múa tặng Sở Vương một khúc, từ từ tiêu tan mệt mỏi.”

Nguyệt Nhi nhìn không gian một chút, không gian chật như vậy, nàng muốn nhảy múa? Nhảy múa chỉ là mồi, câu cá mới là thực, khóe miệng không tự giác liền kéo kéo ra (kiểu bĩu môi ấy), theo như hiểu biết của nàng mấy ngày nay về Sở Hạm, lãnh huyết vô tình, tuy rằng ngẫu nhiên sẽ có tình huống khác thường. Những nữ nhân này có dùng mọi cách làm ấm lên khuôn mặt lạnh của hắn, đúng là không biết ném mùi vị gì.

Sở Hạm vốn có chút không kiên nhẫn, chính là muốn nàng lui ra, nhưng nhìn thấy bộ dạng của Nguyệt Nhi chẳng thèm ngó tới mình, liền thấy tức giận: “Tốt, để ta thưởng thức kĩ thuật nhảy của Mỹ Thiên một chút.”

Mỹ Thiên tức thì vui mừng nhường mảy, nhìn về phía bên chân Nguyệt Nhi, hận không thể một cước đem nàng đá xuống xe.

Nguyệt Nhi nhìn về phía Sở Hạm giương đuôi lông mảy lên, không đợi hắn hạ lệnh liền leo ra khỏi ổ chăn, ôm mền, chuẩn bị xuống xe.

“Không được xuống xe, người vừa mới tỉnh ngủ, vẫn còn chuyện chưa làm xong đâu.” Thanh âm lạnh băng của hắn khiến nàng rét lạnh cả người vội đứng lại.

“Chuyện gì?” Nguyệt Nhi nghĩ không ra mình ở chỗ người này còn có chuyện gì để làm, không cần quét tuyết, lại không có quần áo để giặt.

“Rào rào” một tiếng, Sở Hạm đã ném tới một chồng tấu chương cao ngất đến bên cạnh bàn: “Dem những thứ này sắp xếp lại cho ta.”

“Người trước kia không muốn ta làm việc này.” Nguyệt Nhi liếc mắt nhìn chỗ tấu chương kia ở đúng góc của xe, nếu nàng chen vào ngồi một góc bên chiếc bàn kia, chỉ có thể ngồi xuống bên cạnh hắn. Nàng chẳng muốn ngồi gần hắn như vậy, sắc lang này, nàng đã hiểu biết qua, tuy rằng hiện tại trong xe vẫn còn một người là Mỹ Thiên. (Ôi sắc lang =), ô danh thiên cổ rồi anh ơi)

“Ta muốn người làm cái gì, người phải làm cái đó.” Trên mặt Sở Hạm đã hiện vẻ giận dữ, thân thể hơi nghiêng nghiêng tới phía trước, giống như nếu nàng tiếp tục nói lại, liền lập tức nhảy lên bắt người.

Nguyệt Nhi nhìn thấy đồng tấu chương kia chất cao như núi, lắc đầu một cái, lén thở dài, liền chen vào trong góc bàn, cố gắng không chạm tới góc áo của hắn. Nàng thật sự không muốn làm trò trước mặt người khác, bị hắn coi như là hàng hóa giống lúc trước đây. Tuy rằng hiện tại đã là một nha hoàn, nhưng mặt mũi vẫn còn biết xấu hổ.

Sở Hạm trừng mắt nhìn nàng, vẻ mặt tức giận, đợi đến khi nàng thật sự ngồi xuống, cầm lấy tấu chương, nhắc Lang Hào bút lên, sắc mặt mới dịu đi đôi chút, nữ nhân này chung quy có thể nháy mắt châm lên lửa giận trong lòng hắn.

Quay đầu lại, nhìn về phía Mỹ Thiên đang sừng sờ cười nhạt: “Người có thể bắt đầu rồi.”

Mỹ Thiên vội dấu vẻ kinh ngạc vì hành vi khó hiểu của đấng quân vương này, chậm rãi cúi ngoại bào diễm lệ, thuận tay vút, động tác tuyệt đẹp mê người, lộ ra bên trong vũ y kêu gọi bó sát người, quả nhiên đến có chuẩn bị trước.

Cánh tay mềm mại không xương chạm vào vách xe, thân thể uốn éo, hoàn toàn giống như xương cốt loài rắn, mỗi một động tác trên vẻ mặt đều hết sức hấp dẫn.

Nguyệt Nhi chưa bao giờ gặp qua loại múa diễm lệ như thế, quai hàm nháy mắt rớt xuống, lang hào bút vừa chấm mực trong tay dừng lại trên tờ giấy trắng, tạo thành một vệt loang đen.

Trên đỉnh đầu một tiếng ho lạnh lùng, ngắt đầu, đối diện với con người đen đang bắt mắt, vội thu quai hàm lại, nhặt lang hào bút lên, lật tới lật lui tấu chương, ánh mắt lại không tự giác cứ liếc về cái con rắn không xương kia.

Cánh tay trắng nõn chống lên bàn, ngón tay trắng nõn ở trước mắt bay loạn, làm hại nàng thỉnh thoảng lại phải lui đầu tránh bàn chân trắng kia quét tới.

Trên đỉnh đầu nàng khí lạnh dày đặc, hơi nghiêng mặt là có thể chứng kiến người bên cạnh đang trừng mắt nhìn nàng, râu rí gục đầu xuống, có múa không nhìn, quay ra nhìn chằm chằm nàng làm cái gì, không phải chỉ là một ít tấu chương cần sửa sang lại hay sao? Làm chậm một chút cũng sẽ không chết người.

Sở Hạm nhìn thần tình uốn lượn của nàng tức giận đến đành nở một nụ cười, hắn giữ Mỹ Thiên lại vì muốn làm cho nữ nhân này khó chịu không nổi, kết quả nàng càng nhìn người nhảy múa, thấy có tư có vị, tựa như yêu mến điệu nhảy của Mỹ Thiên là vì nàng mà bắt đầu. Mà biết rõ Mỹ Thiên đến để nịnh hót hắn, nhưng lại hoàn toàn xem thường. Chẳng lẽ trong lòng nàng thật sự một chút cũng không có hắn? Nghĩ vậy, trong tâm cơ rút từng trận đau đớn.

Trên mặt âm tình bất định (mặt khó đoán), lan tỏa trên mặt càng ngày càng lạnh, đối với Mỹ Thiên đang không ngừng bay tới lắc lư đôi chân hoàn mỹ nhìn mà không thấy. Lửa giận nhanh chóng lan đến trên đỉnh đầu Nguyệt Nhi, tiểu nữ nhân này vẫn vô cùng hứng thú nhìn lên Mỹ Thiên vận vẹo thân mình.

Mỹ Thiên nhìn thấy tầm mắt Sở Hạm không dừng lại ở trên người mình, ngược lại nhìn chăm chăm nha hoàn của mình trong lòng âm thầm sinh hận ý, vẫn vừa cười quỵn rũ khi hoàn thành mỗi một động tác, thẳng đến khi xoay hoàn động tác cuối cùng, ngã lăn vào trong lòng Sở Hạm. (mặt dày... ta đâm đá)

Nguyệt Nhi lúc ấy mới hoàn hồn lại, mình thấy người này thật sự chướng mắt. Cuống quýt hạ mí mắt xuống, trong tâm lại nháy mắt đau đớn.

Sở Hạm bị nàng làm cho cơ hồ muốn tức điên, lại bắt gặp nàng đang hạ lông mi xuống để che giấu nội tâm đau đớn, trong nháy mắt bình thường trở lại, vỗ tay: “Múa rất tốt.” Chỉ có trong lòng hắn mới hiểu, chữ “Tốt” này đều không phải vì Mỹ Thiên múa đẹp, mà là có thể làm cho Nguyệt Nhi lộ cảm xúc mới phải.

Mỹ Thiên ôm lấy cổ hắn, nũng nịu sáng giọng: “Nếu Mỹ Thiên múa tốt, Sở Vương sẽ thưởng cho Mỹ Thiên cái gì đây?” Phía sau lưng nàng đụng vào hai đầu vai của Nguyệt Nhi.

Nguyệt Nhi vội lui về phía sau, cố gắng hết sức có thể rời xa con người giống như con rắn đang quấn lên thân thể Sở Hạm.

“Người nghĩ xem muốn thưởng cho cái gì?” Nguyệt Nhi lúng túng làm cho tâm tình hắn thật tốt. Khơi mào sự ngăm trông mong của Mỹ Thiên, xác thực là một mỹ nhân hiếm thấy. Xem ra Cô Quân vì phần lễ vật tặng hắn này mà tổn không ít tâm tư.

“Ta chỉ muốn hầu hạ Sở Vương.” Tay nhỏ bé cũng mang theo ý giận- thanh âm không thành thật. Tuy rằng nàng bị đưa lên làm lễ vật cho hắn, nhưng chủ nhân này nhìn bề ngoài cũng là rồng trong loài người, cũng là một món ăn ngon.

Sở Hạm cười haha: “Người thật đúng biết nói những lời khiến cho nam nhân vui lòng,” Khóe mắt quét về phía Nguyệt Nhi. Chỉ có nữ nhân kia đối với hắn là hờ hững coi thường,

Mỹ Thiên thừa cơ làm nũng, hướng về phía dưới chỗ Nguyệt Nhi không nhìn thẳng.

Thanh âm của hắn giống như một cái trục lăn trầm trọng, nặng nề đè nghiêng lên lòng của nàng, rốt cuộc ngồi không yên, hắn muốn nhục nhã chính mình rốt cuộc đến khi nào, thậm chí muốn rời khỏi cái thùng xe chứa đầy sự ươn ướt này.

Vừa mới đứng dậy, đã bị hắn hung hăng trừng mắt nhìn lại, đành phải cúi người ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống mặt lạnh lùng quay về trừng mắt với hắn, chỉ thấy hắn đang ở trước mặt nàng cũng nữ nhân này... Trái tim của nàng đối với hắn từ nay về sau đã chết, đối với hắn sau này cũng chỉ có hận, không hề có tình, có lẽ điều này trái lại là một sự giải thoát.

Hắn cũng không một chút tránh né đối diện cùng nàng, trong mắt không có một tia ảm áp, trong trẻo lạnh lẽo, cũng như nàng lần đầu tiên đến tẩm cung của hắn chứng kiến hắn cũng Nhã phu nhân so với tình hình bây giờ quả thực giống nhau. Yên lặng lạnh lẽo như vậy với một người nam nhân, chỉ là một địch nhân đáng sợ.

Khi hắn bắt gặp nàng giấu kín sự đau đớn cùng hận ý trong con ngươi đen xuống, nữ nhân này vì sao không thể nhu hòa một chút? Lại muốn khăng khăng như thế.

Mỹ Thiên không cảm thấy hắn có nửa điểm đáp lại, ngẩng đầu lên nhìn hắn thu chặt mày cùng nha hoàn kia về mặt lạnh nhạt đối diện, đáy lòng dâng lên một trận khí lạnh, biết mình hôm nay tới không đúng lúc. “Sở Vương.”

Sở Hạm quay sang, cười nhạt: “Hôm nay bốn vương có chút không khỏe, người đi về trước.”

Mỹ Thiên cố gắng tạo biểu hiện của mình thật thoải mái, thản nhiên cười: “Ta cáo từ trước.” Khoác qua ngoại bào xuống xe, tuy rằng cố gắng chú ý, vẫn có một chút chật vật, vừa mới xuống xe, màn xe vừa kéo, mơ hồ chứng kiến là tay của nữ nhân, một cái đồ vật bên trong xe bay ra, “bá” một tiếng nổ tung trên mặt đất, cũng chính là cái khay nàng đặt rượu mang đến, cùng ở bên trên là chén rượu và bầu rượu vỡ tan.

Trên xe truyền đến tiếng Sở Hạm hét lên phần nộ: “Người càng ngày càng làm càn.”

“Người là nam nhân sẽ giết ta.” Nô tì kia sắc bén chống trả,

Nàng nhìn xe ngựa kia đang đi xa, đôi mi thanh tú nhú lại, Sở Vương này xem ra so với trong tưởng tượng còn khó đối phó hơn, mà cái nô tì kia sẽ trở thành chướng ngại vật của nàng.

Nguyệt Nhi nhìn thấy con người ở đối diện lóe lửa giận chuyển sang cười tà thì run sợ cả người, rõ ràng cảm giác bất an trong nháy mắt bao phủ toàn thân, kéo màn xe lên đã nghĩ muốn nhảy xuống.

Đầu ngón chân còn chưa rời mặt đất, đã bị đối phương bắt lấy đẩy về phía góc chất đầy tấu chương, hai bàn tay ma quỷ giữ chặt trên vai nàng, làm nàng không thể động đậy.

Sở hạm đang muốn đem mặt tiếp cận lên phía trước, trong lòng căng thẳng, ngăn trở hành động của hân, cúi đầu.

Nguyệt Nhi hai cẳng chân gắt gao bó chặt chống đỡ phần bụng của hân, lại càng tăng thêm ba phần tức giận, gầm nhẹ nói: “Đem chân lấy ra.”

Nàng làm sao chịu nghe, chỉ hận không thể đem hân đá xuống xe luôn, nhất định không đồng ý, ngược lại tăng thêm lực đạo.

Con người Sở Hạm mang theo tà khí, lại đẩy lên lửa giận, hai tay cực nhanh thu xuống, cầm eo nhỏ của nàng, đột nhiên xoay tròn thân, đem nàng đặt lên trên bàn, hai tay vẫn giữ chặt bên hông nàng, đem nàng cố định vững vàng,

Nguyệt Nhi ổn định thân mình, hiện đang ngồi ở trên bàn, đúng lúc nhìn thấy hân cũng đang nửa quỳ ở trước bàn, lớn miệng: “Người là Vương, sao lại có thể quỳ xuống trước một nha hoàn như ta.”

Sở Hạm làm như đối với tư thế này hoàn toàn không thèm để ý, tà ác cười, thuận thế ngã ngồi xuống, vừa vào vách xe ở sau người, nàng cũng bị hân kéo xuống cùng lúc, dạng chân ở trên người hân.

“Xem ra người thích tư thế như vậy.” Nhìn thấy biểu tình từ từ cứng nhắc của nàng, trong mắt dâng lên một tia đắc ý. Khuôn mặt đông băng cũng dần dần hòa tan. Lúc thân thể của hân cũng bắt đầu cứng ngắt thì tiến đến bên tai nàng, nhẹ nhàng khê thổi, khiến cho nàng một trận run rẩy: “Người có biết nam nhân là cái gì không?”

Tư thế mập mờ như vậy, Nguyệt Nhi tuy chưa từng trải qua việc này nhưng cũng biết là đang ở hiểm cảnh. Đưa tay xoa cái lỗ tai bị hân thổi thổi trúng giữa ngày khó chịu: “Ta đi sắp xếp lại tấu chương cho người.” Nói xong chân đã động muốn rời ra khỏi thân người hân.

Sở Hạm đem nàng chặt chẽ giữ chặt, cắn sào sau vành tai nhỏ của nàng: “Ta hiện tại không muốn người sắp xếp lại tấu chương.”

Nguyệt Nhi toàn thân run lên, tâm động dậy nhảy loạn, vội che cái lỗ tai, che lại cái lỗ tai không muốn bị hân tra tấn, tức giận vừa rồi nháy mắt hóa thành hư ảo, thầm nghĩ mau tìm cách rời đi.

Hân hơi quay đầu, dừng lại trên khuôn mặt khảm trương giống như muốn ngạt thở của nàng: “Sao lại thổi vội vã như vậy, suy nghĩ cái gì, ân?”

Nàng tránh né hơi thở ấm áp của hân: “Nghĩ tới đồ bại hoại nhà người chỉ biết khi dễ nữ nhân, mau tránh ra.”

Nàng làm cho tầm mắt của hân trực tiếp di chuyển. “Nữ nhân?” Tầm mắt chạy trên thân của nàng.

Nguyệt Nhi lông tơ nháy mắt dựng thẳng, tầm mắt của hân giống như thông thường đem nàng lột sạch.

“Người nói là nam nhân sẽ giết người...” Hân chậm rãi từ từ từng chữ từng chữ một nói ra, mỗi một chữ hân nói ra, tâm Nguyệt Nhi liền mãnh liệt nhảy loạn.

“Ta đây hiện tại nói cho người biết, giết người, đây không phải là nam nhân, làm cho người trở thành nữ nhân, mới gọi là nam nhân.” Nói xong đem thân thể nàng chuyển đến một vị trí, áp sát trên sự hưng phấn.

Nơi mềm mại của Nguyệt Nhi còn cách quần áo cảm giác được hần đang căng cứng, chỉ cả kinh hoa dung thất sắc, giãy giụa thân mình, đẩy hần lên, liều mạng chỉ muốn thoát khỏi tư thế mập mờ này.

Nàng càng lộn xộn, càng gia tăng kích thích đối với hần, con người sâu thẳm tự lên nồng đậm tình ái: “Nguyệt Nhi...”

Nguyệt Nhi càng thêm bất an, cái này ban nãy hần cùng Mỹ Thiên ra sức đùa giỡn, cũng không có vẻ mặt này: “Người... Ta... Ta đi giúp người gọi Mỹ Thiên về.”

Sở Hạm đem mặt nàng thu hẹp khoảng cách với hần: “Người đang thật sự nghĩ như vậy?” Ngừ khí lại tiếp tục chuyển lạnh.

“Ta...” Nguyệt Nhi cúi thấp đầu xuống, mới vừa nhìn thấy Mỹ Thiên thân cận với hần rõ ràng khó chịu muốn chết, tại sao lại nói như vậy...

Hần nhắm mắt lại thở dài xả giận, mang theo bất đắc dĩ không có che giấu, lại trợn mắt, nâng người của nàng lên, bắt nàng nhìn thẳng vào hần: “Nguyệt Nhi, người thật sự không biết, ta chỉ muốn người sao?”

Nàng sững sờ nhìn hần, mơ hồ không rõ những lời vừa mới nghe được, là sự thật hay là đang trong mộng: “Không... chúng ta không...” Chữ không vừa mới thốt ra, đã bị môi của hần cực nhanh chặn lại.

Cảm giác thực xa lạ và quen thuộc quay cuồng trong lồng ngực của nàng, mâu thuẫn từ từ biến mất, hòa tan trong nụ hôn bá đạo chiến giữ của hần. Thân thể theo nàng cũng dần mềm mại thả lỏng, nụ hôn của hần càng ngày càng ôn nhu, ôn nhu đến mức làm cho nàng không thể tin được ác ma kia cũng là một nam nhân.

Hôn một lúc sau, lại cũng không có động tác khác, buông nàng ra, liếc góc tấu chương một cái: “Đi sắp xếp lại đi.”

Phản ứng của hần ngược lại khiến cho Nguyệt Nhi có chút khó hiểu, trộm xem hần, không thấy có bất kỳ hờn giận, tràn đầy trong mắt còn có một vẻ vui mừng, mới yên lòng, từ trên người hần bò xuống, thành thật trở lại góc, sắp xếp lại đồng tấu chương kia.

Sở Hạm lại tựa vào vách xe, nhắm mắt dưỡng thần, hần cần yên tĩnh đề xuống rung động đang bắt đầu dâng lên trong hạ thể. Hần là một người từ liêm, tuyệt không tán thành trong chiến tranh quân lính chìm đắm trong tình yêu nam nữ, mặc dù đang thắng lợi trở về.

9. Chương 9

Sở Hạm vận động trong chốc lát bởi vì ngồi dựa vào đã quá lâu mà cổ cứng ngắc, ngoài cửa sổ phía chân trời đã nhuộm màu nắng chiều, đội ngũ đã dừng lại, các quân sĩ đang bận hạ trại đóng quân, thu xếp nấu cơm chiều.

Tầm mắt đã rời vào trên người Nguyệt Nhi đang nằm sắp trên bàn ngủ say, khẽ khép đôi lông mày tinh xảo mảnh mai, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, thể hiện rằng tư thế ngủ như vậy làm nàng cực kỳ không thoải mái.

Trước xiêm áo trên đỉnh đầu tràn ngập một chồng giấy Tuyên Thành, khẽ nhìn thật kỹ, rốt cuộc đã đem đồng tấu chương kia phân loại kỹ càng, trên giấy còn có chú giải thuyết minh, những điểm quan trọng còn không quên chú ý khoanh lại, thậm chí còn viết thêm một ít giải thích độc đáo.

Trong mắt Sở Hạm hiện lên một nét thoảng ngạc nhiên, hần muốn nàng sửa sang tấu chương kì thật chỉ vì muốn làm cho nàng có một số việc làm giết thời gian, có thể tránh được hai người động chạm khơi lên cừ hận trong lòng. Lại không dự đoán được, nàng lại chú tâm như thế. Nếu bọn họ không có cừ hận trong lòng, nàng nhất định có thể trở thành cánh tay đắc lực của hần.

Đầu ngón tay Tho to nhẹ nhàng mơn trớn lên khuôn mặt tinh tế của nàng.

Nàng bĩu môi, nói mơ không kiên nhẫn: “Tránh ra, ta muốn ngủ... Sở Hạm, người là một tên hỗn đản!” (Hỗn đản: đồ vô lại)

A, lông mày hấn giương lên, nàng ở trong mộng còn mạnh mẽ nói lí lẽ như vậy! Trên khuôn mặt lãnh liệt tuần tú, hiện ra vẻ cương chiều chính hấn cũng không biết: “Ta nên xử lí người làm sao bây giờ...”

Đem thân mình nho nhỏ của nàng ôm rồi khỏi bàn, đặt nàng ngang lên giữ chặt mông thì lại phát hiện một bên mặt hồng nhuận nhỏ nhắn của nàng ẩn lên một hình đen như mực... Rùa đen, bên cạnh rùa đen còn có hai chữ “Hỗn đản”.

Quay mặt, cầm lên quyển tấu chương vừa rời mặt nàng đè lên, là yêu cầu giết hại thành dân của quốc gia thua trận để bày ra uy danh của quốc gia. trên mặt giấy vẽ một con rùa đen cùng hai chữ hỗn đản tương tự như trên mặt Nguyệt Nhi.

Sở Hạm khoe miệng mở rộng, ánh mắt nhìn về phía Nguyệt Nhi tăng lên một tia hứng thú, lắc đầu cười khê, bao nhiêu năm rồi cũng chưa từng có cười nhẹ nhàng thoải mái như vậy.

Cúi thấp đầu, khê hôn lên cánh môi đỏ tươi của nàng, nàng từng chút một hóa giải thù hận trong lòng hấn.

Đang muốn đưa tay gạt đi nét mực trên mặt nàng, nghĩ lại đang là lúc cần phải cầm lòng.

Tìm người nang gương đồng tới, đứng ở trước thư án, lấy tấu chương có vẽ rùa đen đặt ở cạnh tay nàng, xuống xe giãn gân cốt.

Mấy tướng sĩ bê vò rượu bát rượu tiến lại, tìm hấn uống hai chén, nhân cơ hội báo tình hình.

Một viên tướng sĩ ngồi đối diện với xe ngựa, đang uống một hớp rượu lớn ở trong miệng, đột nhiên hai mắt trợn lên, “cạch” một tiếng, rượu từ trong mồm đều phun ra, khiến ấy quan quân khác quay mắt nhìn lại phía hấn, trên mặt nháy mắt kinh ngạc, lại nhìn Sở Hạm, cố nén cười.

Sở Hạm vừa uống xong chén rượu nhạt, thấy bọn họ thần sắc quái dị, quay đầu nhìn lại, đúng lúc Nguyệt Nhi trên tay còn cầm tấu chương vén bức màn thò đầu nhìn ra bên ngoài, cũng hơi ngạc nhiên.

Bộ dáng nàng vừa mới tỉnh ngủ, trên mặt con rùa đen còn chưa lau đi, vẫn còn không tự biết cứ ôm khuôn mặt nhỏ nhắn quay trái phải nhìn xung quanh, rùa đen trên mặt trước mắt mọi người lúc ẩn lúc hiện, nghĩ rằng chắc chắn còn chưa nhìn thấy gương đồng ở trên bàn.

Nguyệt Nhi nghi ngờ nhìn biểu hiện của bọn họ, buông bức màn, rụt trở về, thời gian không đầy một lát, trong xe truyền đến một tiếng thét chói tai: “Trời đánh, người lại dám không nói cho ta, cố ý chửi ta có phải hay không?”

Sở Hạm cố nén cười, quay mặt trừng mắt nhìn những thuộc hạ đang bộ dáng kì quái, cố gượng giả bộ đứng đắn ho nhẹ một tiếng, giơ bát rượu không trong tay lên: “Uống rượu, uống rượu.”

Những người đó làm sao còn nén được, ngồi xổm người xuống ôm bụng cười to. Trong số đó có người cười ra nước mắt: “Sở Vương sao người lại có thể vẽ lên mặt nàng...” (Ồ danh tiếp rồi...=))

Sở Hạm nhún nhún vai làm bộ như chuyện này không liên quan đến ta: “Chính cô ta vẽ lên trên tấu chương yêu cầu ta tàn sát hàng loạt người dân trong thành.”

“Sở Vương, nha hoàn kiêm Vương Phi này của ngài thật sự là... Ha Ha...”. Những quan quân kia lại càng cười đến mức ngã lăn trên mặt đất.

Nguyệt Nhi ở trước gương đồng cầm khăn tay lên, dùng sức lau chùi nét mực trên mặt, ra sức bĩu môi lầm bầm: “Sở Hạm trời đánh, thù này không báo, không phải là nữ tử.” Nặng nề đem khăn tay ném mạnh xuống dưới chân.

Sau bữa cơm chiều, đã dựng tạm doanh trại quân đội ngoài trời, Sở Hạm đã đi vào trong trướng lớn thương nghị đại sự trong quân đội.

Quân đội đồn trú ở bên một dòng suối nhỏ trong suốt, cách đó không xa là rừng cây rậm rạp, mang đến giữa mùa hạ oi bức từng trận gió mát.

Nguyệt Nhi ngồi một mình bên dòng suối, tháo giày tất ra, đem đôi chân suốt ngày ngồi trên xe, đã hơi sưng lên ngâm ở giữa dòng suối, cái lạnh thấu tâm lan tuyền khắp toàn thân, hít thở thật dài cảm nhận sự thoải mái, mắt híp chặt lại.

Một bóng người hiện lên: “Đi theo ta.”

Nguyệt Nhi nghe tiếng nhìn lại, quả nhiên thấy một bóng người mặc áo màu đen đang chờ đợi ở phía trước, hơi hơi trần ngâm, nhưng thấy hắn quay lại đi về hướng doanh trướng. Tại trong khu vực của doanh trướng, thật sự không có gì sơ xuất phải sợ. Người này xuất hiện đột ngột như thế, tất nhiên là có nguyên nhân, cũng không bắt ngờ, cố gắng thật nhanh xỏ tất và giày đi theo.

Đến khi Nguyệt Nhi đuổi theo thì lại không thấy bóng dáng của người nọ, cảm thấy việc này kì quặc, đi vòng quanh vùng phụ cận của quân trướng vào vòng , cuối cùng cũng không thể tìm thấy được người nọ, đành phải trở về.

Đi chưa được mấy bước, lại hiện ra một khu doanh trại khác, tuy nói cửa doanh trại có binh lính gác thật bình thường, nhưng khi quân lính đưa cơm trong nháy mắt vén màn lên, bên trong truyền ra thanh âm khiến Nguyệt Nhi ngây dại.

Vừa mới tới gần doanh trại, lính gác liền cảnh giác nhìn về phía nàng.

“Xin hỏi ai ở trong doanh trại này?”

Trong quân binh lính phần lớn đều gặp qua Nguyệt Nhi, biết là người bên cạnh Sở Vương, thấy nàng hỏi, cũng không dám máy móc quá đáng: “Đây là phòng tù binh, cô nương xin mời ra về.”

Tù binh, trong lòng Nguyệt Nhi thoáng chút hồi hộp: “Ta có thể nhìn người bên trong một chút được không?”

“Thực xin lỗi, không có sự cho phép của chủ soái, bất luận là kẻ nào cũng không thể thấy tù binh.”

“Chỉ là xem một lát.”

“Thỉnh cô nương không nên làm chúng ta khó xử.”

Nguyệt Nhi bất đắc dĩ, đành phải quay trở về.

Có lẽ có thể đi hỏi Sở Hạm, chỉ cần hắn chịu đáp ứng có thể cho nàng nhìn xem một chút... có phải hay không chính là người mình đoán.

Rời khỏi Uyển Thành ba ngày, nếu hắn chịu nói với mình, sẽ không trong ba ngày liền đều ở cùng một xe nữa chứ cũng không nhắc đến.

Nghĩ vậy, nếu như muốn được ổn thỏa, chỉ có dùng biện pháp khác.

Trên đường đang mãi miết suy tư, đột nhiên thấy dưới mí mắt có một đôi chân đang đi giày mềm ngăn trở đường đi, vạt áo màu trắng bay bay trong gió.

Ngẩng đầu, là một khuôn mặt ấm áp như gió xuân đang tươi cười ôn hòa: “Đang nghĩ gì mà lại mất hồn như thế.”

“Cô Quân công tử!” Nguyệt Nhi vừa nói vừa muốn tìm đường khác mà đi, nghĩ đến hắn dâng tặng Sở Hạm vũ nữ Mỹ Thiên, trong lòng liền có chút buồn bực.

“Người nói cho ta biết, biết đâu ta có khả năng giúp đỡ được người.”

Nguyệt Nhi dừng bước, hắn ở trong quân đội quen thuộc, làm sao lại không thể hỏi hắn? Có lẽ hắn sẽ ỉn đáp án mình muốn, xoay người: “Ta muốn biết tù binh trong phòng kia là ai?”

Cô Quân đang cười nháy mắt biến mất, kéo nàng tới chỗ không có người, thần sắc ngưng trọng: “Việc này người không thể hỏi đến.”

Hắn càng như thế, đáp án trong lòng Nguyệt Nhi càng thêm rõ ràng: “Có phải là tiểu nhi tử của nhị thúc ta là Tuyên Liêu.”

“Làm sao người biết?” Trên mặt Cô Quân lộ ra vẻ kinh hãi., Vội vàng ngậm miệng dấu đi vẻ mặt kinh dị: “Đây là việc quân, người không cần phải hiểu mới tốt.”

Sự biến đổi trên mặt hắn đã rơi vào trong mắt Nguyệt Nhi, quả nhiên là thế.

Một chút tín nhiệm vừa được tăng lên đối với Sở Hạm lại bô tình bẹ xé nát, hấn rớt cuộc cũng không bỏ qua cho người của Tuyên gia: “Ta muốn gặp mặt hấn, hấn là đệ đệ của ta.”

“Việc này... Không thể!” Trên mặt Cô Quân lộ vẻ khó xử.

“Người không phải đã nói sẽ giúp ta sao?”

“Nhưng việc này. . . .”

“Không phải người nói muốn thành dân hai nước đều an ổn? Người ngay cả Sở Hạm cũng dám trái lại, chẳng lẽ chỉ có chuyện này người cũng thấy sợ hấn.”

Cô Quân làm sao không nghe ra nàng đang nói kích tới cùng, nhưng lại giống như không chịu nổi khích tướng của nàng, giương mày lên, vừa lúc gặp một binh lính đang bê một chén thuốc đi ra từ trong phòng tù binh: “Ta làm sao phải sợ hấn, người đi theo ta.”

Đi về phía binh lính: “Hấn vẫn không chịu uống thuốc?”

“Vâng. Cô Quân công tử, vẫn vẫn một mực khóc rống lên.” Binh lính chau mày, đối với người ở bên trong thập phần không kiên nhẫn.

“Đưa thuốc cho ta đi.”

Cô Quân nhận lấy chén thuốc từ trong tay binh lính: “Người đi xuống trước đi.”

Chờ binh lính rời đi, đưa chén thuốc cho Nguyệt Nhi: “Người cầm.” Đưa theo Nguyệt Nhi hướng phòng tù binh.

Lính gác thấy Cô Quân, phía sau hấn là Nguyệt Nhi đang bưng chén thuốc, cũng không hỏi nhiều.

Một thiếu niên gầy yếu tầm mười một mười hai tuổi đang khóc rống trên chiếc chăn đơn mỏng manh, thấy có người tiến vào, hoảng sợ lui về phía sau tạo nên một trận tiếng vang của xích sắt, ngược nhìn chén thuốc trong tay Nguyệt Nhi xua tay quát: “Ta thà chết cũng sẽ không uống, các người không cần giả từ bi mèo khóc chuột.”

Nguyệt Nhi nhìn thiếu niên kia đúng là Tuyên Liêu, hơn ba năm không gặp, mặc dù đã cao lớn không ít, mặt cũng có những thay đổi lớn, nhưng vẫn có thể liếc mắt một cái là nhận ra, mắt ngân lệ, đi lên trước.

“Đừng tới đây.” Tuyên Liêu cầm tức.

“Người khuyên hấn uống thuốc, ta ở bên ngoài chờ người.” Cô Quân cố ý gia tăng âm lượng để binh lính bên ngoài nghe được.

Nguyệt Nhi hướng hấn ánh mắt cảm kích, nhìn hấn vén rèm đi ra ngoài.

Lại tiến lên hai bước, thấp giọng khẽ gọi: “Liêu đệ.”

Tuyên Liêu mỉm cười ngạc nhiên, căng mắt nhìn Nguyệt Nhi, cuối cùng nhận ra nàng, từng giọt nước mắt lăn xuống: “Nguyệt Nhi tỷ tỷ.” Con gái tới mười tám liền thay đổi, hiện giờ Nguyệt Nhi so với ba năm về trước thay đổi không ít, hơn nữa hay luôn nhìn thấy Nguyệt Nhi bao giờ cũng quần là áo lụa, lúc này nhìn qua thấy nàng ăn mặc theo cách hạ nhân, cho đến khi nàng vào cửa cũng không nhận ra nàng.

Nguyệt Nhi liền buông chén thuốc xuống, đem hấn ôm vào trong ngực, lệ không ngăn được cứ rơi xuống, qua một lúc lâu mới hỏi: “Bọn họ có đánh người? Bỏ đói người?”

“Đến bây giờ cũng chưa từng đánh ta, cơm mỗi ngày cũng đều đưa tới.” Tuyên Liêu không rõ vì sao Nguyệt Nhi xuất hiện ở nơi này, khóc: “Cha ta...”

“Ta biết, ta biết...” Nguyệt Nhi nhẹ vỗ về đầu hấn, cảm thấy có chút nóng hâm hấp, thay hấn lau nước mắt, một tay bưng bát thuốc: “Uống đi.”

“Ta không uống.” Tuyên Liêu cố chấp quay đầu sang một bên.

“Vì sao không uống?”

“Bọn họ sợ ta chết ở trên đường, mới đưa thuốc cho ta uống. ta nhất định không làm theo ý bọn họ.”

“Vì sao lại nghĩ như vậy? Lặn lội đường xa như vậy, người lại sốt, sẽ không chịu đựng được.” Nguyệt Nhi biết rằng Tuyên Liêu từ nhỏ sợ bệnh, sợ đau, lúc này bị bệnh như vậy mà không chịu uống thuốc chắc hẳn có nguyên nhân.

“Bọn họ muốn đem ta đưa về Tuyên Quốc chém đầu thị chúng, giết gà dọa khỉ. Dù gì cũng chết, ta cần gì phải để bọn chúng thực hiện được ý đồ? Không bằng bệnh chết ở trên đường, như vậy lại sạch sẽ.” Tuyên Liêu hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Những lời người nói là sự thực?” Nguyệt Nhi kinh hãi ngồi đó, chén thuốc trong tay cũng đặt xuống.

“Là có người chính tai nói cho ta biết, còn có thể là giả?”

“Sở hạm chính mình nói với thủ hạ như vậy?”

“Họ Sở âm hiểm giả dối, chắc chắn sẽ không cho ta biết mục đích ác độc của hắn.”

“Vậy người nghe những lời này từ người nào?”

“ Một Người áo đen.”

“Hắc y nhân?” Nguyệt Nhi nghĩ tới vừa rồi bên dòng suối gặp qua một người mặc áo đen: “Người cũng không biết hắn là người phương nào?”

Tuyên Liêu lắc đầu

“Vậy hắn nói cho người như thế nào?”

“Thời gian còn ở tại Uyển Thành, ta bị giam ở một căn phòng, nghe thấy tiếng người bên ngoài uống rượu cười cợt, chắc là mở Khánh Công Yến, không biết người áo đen kia làm sao lại có thể tìm thấy nơi ta bị nhốt, nói rằng ta sẽ bị áp giải về Tuyên Quốc xử trảm, còn nói sẽ nghĩ cách cứu ta ra ngoài, nhưng cho đến ngày hôm nay, vẫn không nhìn thấy bóng dáng đâu.” (đoán xem áo đen là ai nào ^^)

Nguyệt Nhi nghĩ không ra hắc y nhân kia rốt cuộc là ai, có lẽ là một tử sĩ Tuyên Quốc ngấm mai phục trong quân doanh, mặc kệ hắn là ai, hắn dẫn nàng đến gặp Tuyên Liêu, chắc hẳn không phải là kẻ địch. “Người trước tiên uống hết chén thuốc này đi đã, sớm khỏe lại, ta chắc chắn nghĩ cách cứu người ra ngoài.”

“Tỷ tỷ có thể sẽ gạt ta?” Tuyên Liêu bán tín bán nghi.

“Ta vì sao phải gạt người?” Nguyệt Nhi âm thầm đau lòng, chiến tranh làm ột thiếu niên ngây thơ trong sáng trở thành một người nghi ngờ nhiều như vậy, ngay người thân của mình cũng không thể tin tưởng.

“Cha ta nói người gả cho Sở Hạm làm Vương Phi, cha ta còn nói nữ nhân gả ra ngoài như bát nước đổ đi, lòng của người sẽ không tiếp tục hướng về Tuyên Quốc.” Tuyên Liêu gục đầu xuống.

“Người nhìn cách ăn mặc của ta xem, giống với một Vương Phi sao?” Nguyệt Nhi đau lòng không cách nào nói ra, nhị thúc sao lại có thể nói nàng như vậy, lòng của nàng luôn nghĩ đến thành dân Tuyên Quốc, nếu không bởi vì thành dân Tuyên Quốc, nàng cũng không phải chịu nhiều khuất nhục như vậy.

Tuyên Liêu nhìn nàng mặc quần áo vải thô của nha hoàn, hơn nữa trên tay còn có vài vết chai nhỏ do làm việc nặng, không phải bộ dáng của một Sở Vương phi hưởng vinh hoa phú quý nên có. “Không giống.” Lúc này mới tin lời Nguyệt Nhi nói, Đem thuốc bưng lên miệng uống hết.

Cô Quân vén rèm tiến vào: “Uống xong chưa?”

Tuyên Liêu thấy Cô Quân, Sợ hãi rụt vào trong lòng Nguyệt Nhi, ôm chặt eo Nguyệt Nhi.

Nguyệt Nhi kéo tay hắn xuống, nhe ngang khe nắm, cổ vũ gật gật đầu, trong lòng Tuyên Liêu mới ổn định lại.

Cùng Cô Quân rời khỏi phòng tù binh, đi đến bên dòng suối, tâm tình cực kì nặng nề, Sở Hạm vẫn là một bạo chúa giết người không chớp mắt, nhất định phải đem người nhà nàng chém tận giết tuyệt, đáng thương thay mình lại như bị ma xui quỷ khiến nghĩ rằng có thể tin tưởng hắn, đến nay còn bị hắn làm cho chẳng hay biết gì, thiếu chút nữa chuyện giết nhị thúc cũng quên mất, thực sự nghĩ rằng việc giết nhị thúc bởi vì

bọn họ tàn sát hàng loạt dân trong thành khiến cho dân chúng phẫn nộ, không giết bọn họ, khó mà bình ổn được lòng dân.

Không khí cũng tựa như trở nên loãng ra, bức bối không thể thở.

“Nguyệt Nhi, người không sao chứ?” Thanh âm thân thiết thổi tới bên tai. Nàng áp chế nội tâm đau đớn, sắc mặt tái nhợt muốn dọa người, ngẩng mặt lên: “Ta không sao. Cám ơn người.”

Cô Quân cầm bàn tay nhỏ bé của nàng: “Nếu biết người cảm thấy khổ sở như vậy, ta sẽ không đưa người đi gặp hắn.” Tất cả trong giọng nói đều là sự hối hận cùng đau lòng.

Nàng chưa sót nhìn hắn cười: “Nếu người không đưa ta đi, ta sẽ càng khổ sở hơn.”

“Đừng lo lắng, sẽ có biện pháp.” Hắn tự tay kéo một chút tóc rối bên tai nàng. Không khí có chút mập mờ làm Nguyệt Nhi có chút không được tự nhiên, đang muốn rút bàn tay đang bị hắn nắm ra, rồi đi.

“Các người đang làm cái gì?” Phía sau truyền tiếng quát lạnh giận dữ.

Tâm Nguyệt Nhi đột nhiên nhảy dựng, vốn dĩ mặt đã tái nhợt, càng không có một chút huyết sắc, một cảm giác áp bách vô hình từ phía sau đang bao trùm lên.

Sở Hạm một thân mặc ngân giáp cao lớn xuất hiện ở phía sau, con ngươi đen chìm nhìn tới phái nàng cảm giác như lửa giận có thể đem người khác đốt thành tro. Bước dài đi tới, bắt lấy cánh tay của nàng, thô bạo kéo bàn tay trong tay Cô Quân đang nắm ra.

Nguyệt Nhi nhìn ánh mắt như muốn giết người của hắn cả kinh hít một ngụm khí lạnh, chưa kịp phản ứng, đã bị hắn khiêng trên bả vai.

Sở Hạm hung hăng quay về phái Cô Quân liếc mắt một cái: “Người bình thường phong lưu như thế nào, ta mặc kệ người, nhưng người đừng đem những ý nghĩ đó áp dụng lên nữ nhân bên cạnh ta.” Xoay người hướng lầu trại của chính mình chạy đi.

Cô Quân sắc mặt khê biến, nhìn theo hắn mang nàng rời đi.

“Sở Hạm... ta không phải nữ nhân của người, người mau thả ta xuống!”

Nguyệt Nhi đầu dốc xuống, chỉ cảm thấy máu đều chảy xuống ót, hai chân đá lên lồng ngực của hắn.

“Câm miệng, người vì Tuyên Quốc đến thuần phục ta, mặc kệ người là vương phi hay là nha hoàn, đều là nữ nhân của ta.” Lửa giận của Sở Hạm lại càng tăng, cánh tay căng thẳng, chế trụ hai chân nàng đang không ngừng đá tới. “Người muốn biết nam nhân ra sao, ta sẽ cho người biết nam nhân là như thế nào.”

Nguyệt Nhi chỉ cảm thấy mặt bị máu xông lên càng ngày càng nóng hâm hấp, khó chịu muốn nôn ra, dùng sức đánh phái sau lưng hắn, hô to: “Sở Hạm... Người không thể như vậy, ta chỉ là một nha hoàn... chúng ta nói chuyện...”

“So với nói chuyện, ta lại thích làm việc hơn.” Hắn không chút nghĩ ngợi, lạnh cứng trả lời.

“Người thả ta xuống dưới, ta tự mình đi.” Nàng bị hắn khiêng không có một chút hi vọng chạy trốn.

“Không được.” Hắn vô tình từ chối.

“Sở Hạm, người dừng lại. . . Sở Hạm!”

“Người thích kêu tên của ta như vậy, đợi lát nữa ở dưới người của ta, người có thể kêu nhiệt tình.” Thanh âm cười lạnh của hắn ngoại trừ phẫn nộ còn mang theo ý khinh bỉ.

Thân thể nhất thời cứng đờ, tay nắm lại thật chặt.

Đang lúc sợ hãi bị hắn trầm trọng ném lên trên đệm trong doanh phòng của hắn, xoay người ngồi dậy thì thấy hắn đang dỡ ngân giáp xuống, ném lên giá gỗ. Hai tay qua loa cởi bỏ quần áo trên người, lộ ra bộ ngực to lớn rắn chắc, cao cao tại thượng nhìn xuống nàng, trên mặt không có chút dịu dàng.

Tình cảnh thực tế như vậy, mang đến không khí nguy hiểm, khiến nàng bất chấp tất cả, đứng lên nhằm phía cửa chạy tới.

Trên lưng chợt lạnh, đã bị hắn kéo lấy cổ áo một nhát xé rách, quần áo mỏng manh ở trong tay hắn rách làm hai mảnh, rơi xuống.

Lúc nàng hơi hơi dừng lại thì bả vai đã bị nắm chặt, kéo tới trước mặt hắn.

Vội đưa hai tay lên bảo vệ vật áo đang chảy xuống ngực: “Sở Hạm, ngươi điên rồi sao?”

“Ngươi không phải muốn có nam nhân sao? Ta hiện tại đang cho ngươi.” Hắn đứng lúc gặp nàng bị Cô Quân nắm tay, còn ngửa đầu nhìn hắn cười, liền điên cuồng ghen tị, nàng cho tới bây giờ với chính mình cũng không như vậy.

“Ta không có.” Nàng nỗ lực bảo toàn một chút tôn nghiêm của chính mình.

Sở Hạm trong mắt nóng đỏ dừng ở trên bờ vai trắng nõn của nàng, khóe môi gợi lên, mày rậm thon dài hơi giơ lên, trong con ngươi lạnh liệt mang theo ý muốn dọa người, là giận, là dục! Khiến tâm Nguyệt Nhi gắt gao co rút lại.

10. Chương 10

Sở Hạm xanh mặt, hung ác nham hiểm cùng phần nộ hòa cùng một chỗ, khuôn mặt tuấn mỹ khí khái anh hùng nhanh chóng sụp đổ, làm cho không khí ngưng tụ hàn ý khiến trong lòng run sợ.

Nàng từng nhiều lần nhìn thấy bộ dạng phát hỏa của hắn, nhưng giống như bây giờ trong con ngươi lóe lên ngọn lửa bạo ngược, bộ dáng sát khí lạnh thấu xương, vẫn là lần đầu tiên.

“Sở Hạm... Ngươi muốn làm gì?”

Hắn đem nàng tới gần hơn, áp trên bộ ngực của chính mình: “Ngươi nói xem phải làm cái gì?”

“Tên hỗn đản nhà ngươi này, mau buông ra!” Nguyệt Nhi nhắc chân hung hăng giẫm lên chân hắn, khàn giọng quát to.

Nhưng nàng vừa mới động cước, liền bị hắn nhìn thấy, buông ra hai tay đang giữ lấy bả vai nàng, trực tiếp đem nàng đẩy ngã trên đệm, không chút ngừng lại đè lên thân thể của nàng, thô bạo kéo hai tay nàng đang che xiêm y trước ngực.

“Ngươi... Ngươi vô sỉ!” Nguyệt Nhi ra sức giãy giụa, nhắc chân lên trước đá hắn, hắn thu tay về đè lại, lửa giận trong con ngươi đen càng thêm đốt lên hừng hực.

Nàng trợn mắt nhìn, gương tay tát ngay trên mặt hắn.

Hắn cầm lấy tay nàng, đặt ở hai bên tai, trong răng khê phun ra hai chữ: “Muốn chết!” Đây cũng không phải là lần đầu tiên nàng đánh hắn, sự phản kháng của nàng càng làm cho nhiệt huyết trong cơ thể hắn nổi lồng bùng.

Vọt lên, Nguyệt Nhi sử dụng tất cả sức lực, cố gắng giãy ra khỏi kiềm chế của hắn, nhưng chỉ từng này khí lực thôi so với hắn cũng như muối bỏ bể, vừa gấp vừa giận: “Ta chính xác muốn chết, ngươi giết người nhà ta, chiến quốc gia của ta, còn nói phụ thân ta là bạo chúa, chẳng qua là ngươi lấy một cái cớ. Ngươi cần bản lấy giết người làm niềm vui, là một tên bạo chúa dã tâm bừng bừng.”

“Câm miệng!” Mẫu thân bị làm nhục chết thảm, tình cảnh phụ thân tự vẫn nổi lên trước mắt hắn, hận ý nháy mắt nảy sinh, nắm chặt hàm dưới của nàng, thấy nàng trong mắt lóe lệ quang nhưng lại quật cường nhìn hắn giận dữ, giống như tuyên bố những lời nàng nói toàn bộ đều là sự thật, lại càng làm hắn buồn bực cực điểm, mày rậm nhăn tít lại.

Hắn điên cuồng áp chế vẻ kiêu ngạo của nàng, cũng vì trút hận!

“Ngươi đã quên thân phận của ngươi.” Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi, con ngươi thâm thúy âm trầm giống như loài quỷ mỹ: “Cởi!”

Nguyệt Nhi cắn chặt cánh môi, chảy ra từng giọt máu đỏ tươi.

“Thì ra muốn để ta làm hộ. Nếu vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh.” Hai tay Sở Hạm bá đạo chạy dọc theo từ cái cổ trắng mịn của nàng xuống dưới, từ từ hưởng thụ trên da thịt nhẵn mịn của nàng, kích thích trong cơ thể tăng vọt lên không thể kìm nén xuống.

Tiếp theo túm lấy cổ áo yếm, xé một nhát sang hai bên. Tiếng xe rách vang lên, theo đó quần áo bên ngoài cũng bị xe rách, cầm ném ra ngoài.

“Sở Hạm, ta hận ngươi chết đi được!” Nguyệt Nhi nhắm nháp mùi máu tươi trên môi chính mình.

“Hận? Ha ha, Ai mà không có hận, ngươi cho rằng chỉ ngươi có thôi sao?” Khóe miệng hần thoáng hiện lên một nét khinh thường, tiếp theo hóa thành châm chọc: “Đúng rồi, ngươi thích câu dẫn nam nhân như vậy, không phải là xử nữ chứ? Ta nghĩ ta không cần quá mức ôn nhu, đúng không?” (Hạm ca à, em muốn giết anh, lời đấy mà cũng nói ra được)

Một thanh đao hung hăng đâm vào trái tim nàng, toàn bộ nhục nhả tức giận tụ lại trên cánh tay, lấy toàn bộ khí lực toàn thân, nhân tiện cánh tay không bị giữ bên tai, đánh thẳng về phía mặt hần.

Hần thấy nàng dương tay, lại không nghĩ sẽ tránh né, trên mặt bỗng rất đau đớn, cực nhanh đem nàng áp lại vào trong người.

Mang theo ý nghĩ ngược đãi nàng, hung hăng cắn cấu lên trên da thịt trắng nõn của nàng. Ở trên người nàng lưu lại một vết bầm lên xanh tím.

Sau khi nàng đánh ra một cái tát kia, tứ chi mềm nhũn vô lực, càng muốn phản kháng, càng làm cho nàng thở dốc liên tục, ở dưới doanh trướng khô nóng càng tăng thêm nhiều sắc thái.

Đột nhiên cánh tay chuyển động, rút ngọc trâm xuống, đâm về phía thân thể to lớn cường tráng đang tựa đầu chôn trong ngực nàng.

Hần dễ dàng bắt được cổ tay của nàng, sâu trong con ngươi hun hút dấy lên đau đớn: “Ngươi thực sự dùng vật này để đâm ta!” Trên tay dùng sức, cường bức nàng buông tay ra, ngọc trâm rút xuống một bên.

Nguyệt Nhi cắn chặt răng, trong mắt vẻ phẫn nộ dâng lên, hai má phơn phớt hồng, tóc đen mềm mượt tung xỏa ra, bướng bỉnh mà dễ thương.

Hần hít một hơi thật sâu, chậm rãi cởi bỏ xiêm y, lộ ra thân hình cao lớn rắn chắc, đột nhiên cúi xuống áp lại, con ngươi đen không hề chớp mắt tiến gần lại nhìn nàng.

Cảm giác áp bách cực lớn nháy mắt khiến nàng không thở được, tuyệt vọng dâng lên trong mắt.

Hơi thở cùng nhiệt độ cơ thể của hần nháy mắt bao trùm nàng, không có chỗ để trốn tránh.

Tuyên Vương, Cô Tinh, hừ. . . . (đoạn này ta k hiểu lắm)

Lửa giận, bao trùm thiêu đốt hần, giờ phút này, hần thầm nghĩ hung hăng muốn xé nát vẻ ngoài kiêu ngạo của nàng.

Trên da thịt trắng muốt không ngừng lưu lại dấu hôn của hần, da thịt nàng mịn màng và nóng bỏng mang đến cho hần cảm xúc theo đầu ngón tay truyền khắp toàn thân, hơi thở càng lúc càng dồn dập.

Khi bàn tay to của hần lướt qua trên da thịt, càng ngày càng nóng rực.

Nhiệt độ liên tiếp tăng cao, hần cúi thấp đầu, hôn lên xương quai xanh của nàng, từng giọt mồ hôi nóng bỏng nhỏ trên gáy nàng, hào cũng mồ hôi của nàng, hương vị của hần thấm lên mồ hôi của nàng mang theo mùi thơm của cơ thể, hình thành sức hấp dẫn làm cho không người nào có thể tự động điều khiển sự ái muội (mờ ám), đưa hần lên đến tột đỉnh hưng phấn.

“Ngươi dừng lại!” Nguyệt Nhi rút cuộc cương quyết không dậy nổi, nước mắt tào ra trong hốc mắt.

Sở hạm mút giọt máu trên cánh môi của nàng: “Ngươi nên ghi nhớ thật kĩ đêm nay, ta là người đàn ông đầu tiên của ngươi, sau này cũng là người đàn ông duy nhất.” Vừa rồi hần nói nàng không phải là xử nữ, chẳng qua là muốn chọc giận nàng, hần biết nàng chưa bao giờ trải qua việc này.

“Không... Không cần!” Nàng dùng sức cắn đầu lưỡi của chính mình, lại bị hấn đi trước một bước chế trụ cầm lại, không để ý tới đặt môi lên, mút toàn bộ những giọt máu ở trên môi nàng.

“Từ ba năm trước đây, ta đáng ra nên như thế.”

Nàng trừng mắt nhìn hấn, nàng muốn thấy rõ cái miệng trên mặt hấn, xem hấn tàn sát bữa bãi nàng như thế nào, nàng phải nhớ lại tăng thêm một mối thù mới.

Nhìn thấy bộ dáng của nàng, Sở Hạm trong lòng không khỏi co rút đau đớn, vội cúi đầu, không nhìn vào trong mắt nàng, hôn lên kiều khu (???) mềm mại không xương của nàng, lần đầu tiên hấn biết thân thể nữ nhân có thể mềm mại như thế, mềm mại đến lúc làm cho hấn tình nguyện lún xuống như vậy.

Nguyệt Nhi cắn chặt răng không muốn nghĩ tới cái cảm giác xa lạ hấn đang mang tới cho nàng, rồi lại muốn ngừng cũng không được, nội tâm dâng lên khát vọng không muốn thừa nhận đối với hấn.

Hai cái thân thể chặt chẽ kề sát nhau, dần dần, cừu hận trong lòng hấn bị san bằng, chỉ muốn đem nữ nhân dưới thân này hoàn toàn biến thành nữ nhân của mình, không cho phép người khác dính lấy.

“Nguyệt Nhi, đừng cự tuyệt ta, thuận theo ta.” Trong con người hấn lúc này nồng đậm tình ái không hòa tan được, nàng khuấy động lên nhu tình sâu kín nhất trong nội tâm huyết lạnh (máu lạnh) của hấn, trong cơ thể tưởng chừng một khắc cũng không thể nhìn thêm được nữa, tách chân của nàng ra, đột nhiên tiến về phía trước một cái, công phá một đường ngăn cản yếu ớt.

“A!” Thân thể Nguyệt Nhi như nứt toác ra, đem đau đớn trên thân thể hóa thành toàn bộ khí lực, mười ngón tay găm chặt trên bờ vai của hấn, muốn trốn đi, lại bị hấn gắt gao ngăn chặn.

Sở Hạm thân mật găm nhẹ rên rỉ một tiếng, càng thêm tiến sâu vào trong cơ thể nàng, đem nàng gắt gao ôm chặt, đắm chìm vào trong thân thể tuyệt vời của nàng, hấn vĩnh viễn không bao giờ quên được giờ khắc này.

“Sở Hạm, ta hận ngươi!” Nàng cắn răng giận giữ trách mắng.

“Hận đi, ngươi hận ta còn thiếu sao? Nhiều hơn một lần có là gì chứ?” Hấn không muốn lại nhìn thấy ánh mắt oán hận của nàng, dứt khoát nhắm chặt hai mắt, điên cuồng chuyển động, chỉ dùng thân thể cảm thụ khoái cảm không gì so sánh nổi này.

Nguyệt Nhi sau khi đau đớn trôi qua, thân thể thuận theo hấn điên cuồng nổi lên thay đổi tinh tế, khoái cảm từ một chỗ lan truyền khắp toàn thân. Nàng xấu hổ vì loại cảm giác này, khóc thành tiếng: “Ta hận ngươi, hận ngươi chết đi được...”

“Nếu không có khả năng làm cho ngươi yêu ta, vậy để cho ngươi hận ta đi.” Vẻ mặt của hấn vẫn vẻ, dùng hết khí lực toàn thân, đem chính mình thật sâu chôn vào trong cơ thể nàng.

Hai người cừu hận lẫn nhau, nhưng tâm lại không như thế, từ từ gắn kết.

Thân thể Nguyệt Nhi cũng ý thức từ từ bị rút ra, chỉ còn cảm xúc mãnh liệt hấn mang đến trên thân thể nàng, đến cuối cùng chỉ có trống rỗng mềm nhũn mặc hấn tung hoành trên người mình, sau lần cuối cùng nàng cùng với hấn đạt tới đỉnh điểm, trong ánh trăng mờ cảm thấy hấn đang nhẹ nhàng hôn lên tai nàng, rồi lập tức hôn mê.

Ngay khi việc đó qua đi, hấn chậm rãi tách thân thể hấn ra, dưới đệm loang lổ vết máu, khiến cho lồng ngực hấn chợt co rút đau đớn, dâng lên xấu hổ, nàng là một nữ tử chưa từng trải qua việc này, hấn làm sao có thể điên cuồng đoạt lấy như vậy.

Đang muốn cúi thấp người, đem nàng ôm vào trong ngực vỗ về an ủi.

“Sở Vương, có chuyện gấp.” Ngoài trường truyền đến thanh âm cấp báo.

Sở Hạm vọt người lên, phủ thêm quần áo, kéo chăn mỏng phủ lên người nàng, Kéo màn lên tiếp nhận phong thư, rút ra vừa nhìn, nhượng mày, mặc quần áo cực nhanh, khoác lên ngân giáp, đến thẳng đại trường.

Khi Nguyệt Nhi tỉnh lại, hần đã không còn ở trong trướng, mỗi một chỗ trên người, đều đau nhức giống như mọt rã rời. Muốn quên hết thấy những chuyện vừa mới nảy sinh, nhưng mỗi một hình ảnh lại in dấu sâu đậm ở trong đáy lòng nàng. “Sở Hạm, ta hận ngươi!” Nàng hận hần nắm giữ không chỉ thân thể nàng, còn có lòng của nàng.

Rõ ràng là một chuyện rất nhục nhã, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy khoái cảm không thể ngăn lại được.

Bỗng một trận gió lạnh thổi tới, rèm trướng kéo lên, thân ảnh cao lớn xuất hiện trước mặt nàng, quỳ nửa người xuống, bàn tay thô nhẹ nhàng mơn trớn cánh môi bị cắn sưng lên của nàng: “Tỉnh? Đau không?” Thanh âm bởi vì vừa mới trải qua hoan ái mà trầm thấp gợi cảm, lại ôn nhu đến mức làm cho nàng không thể tin được, trong mắt hần đã không có cừu hận, chỉ có cưng chiều.

Nguyệt Nhi quay đầu ra không nhìn hần, sợ chính mình khi nhìn vào con ngươi sâu hun hút của hần sẽ hận không chừng được.

Hần thở dài, khẽ để ý nhìn nàng hơi tán loạn, nhặt lên chiếc ngọc trâm kia, đặt lại vào trong tay nàng.

Đem nàng quấn vào trong mền đồng thời ôm lấy, bọc lại thật nhanh, rời khỏi quân trướng.

Nguyệt Nhi không mảnh vải che thân, cứ như vậy bị hần bọc mền lại ôm ra, xấu hổ chỉ hận không có cái lỗ để chui xuống, muốn hỏi hần mang nàng đi chỗ nào, cũng không dám mở miệng, đem mặt giấu vào trong lòng rộng lớn của hần, không dám nhìn đám quân lính đang bận rộn xung quanh.

Hần đem nàng đặt lên xe ngựa, nhẹ nhàng buông ra, giống như sợ nếu mạnh một chút liền làm đau nàng, cuối cùng nhìn nàng thật sâu một cái, buông màn xe.

Nguyệt Nhi ngồi dậy, vén màn xe lên tạo thành một khe hở hẹp hướng ra ngoài nhìn xung quanh, thấy binh lính đang bận rộn thu dọn đồ đạc, lúc này đột nhiên nhỏ trại, cũng không bình thường, lại không biết phát sinh chuyện gì.

Việc cứu Tuyên Liêu kia...

Bất chấp đau đớn trên người, tìm trong bọc lấy ra quần áo nguyên vẹn, mặc chỉnh tề, yên lặng xem tình hình thay đổi.

Không đầy một lát sau, xe ngựa chuyển động, nhưng đồng hành cùng chỉ có một đội ít nhân mã, nhìn xuyên qua cửa kính xe thấy Sở Hạm đang chỉnh đốn quân đội, xem ra một cuộc chiến nữa lại sắp bắt đầu. Nhưng chẳng biết tại sao, thế nhưng lần này hần không mang nàng theo, đoàn xe vẫn hướng thẳng về kinh thành.

Bất ngờ phát hiện, Tuyên Liêu bị đưa lên một chiếc xe ngựa khác, lại đi cùng mình, trong lòng bỗng chốc dâng lên hi vọng.

Nguyệt Nhi đang tính toán tiếp cận Tuyên Liêu như thế nào, ngoài cửa sổ xe có tiếng ho nhẹ.

Vén bức màn lên, thấy một nữ tử không quen biết y phục diễm lệ đang cưỡi ngựa sóng vai đi cùng đoàn xe: “Hương Thảo tham kiến cô nương.”

Nguyệt Nhi cẩn thận đánh giá nàng, giống như một trong các vũ nữ đêm đó tại Khánh Công Yển đã gặp qua, không biết nàng ta tìm mình có chuyện gì.

Hương Thảo thấy nàng không tỏ thái độ, ghé sát vào cửa kính xe thấp giọng nói: “Có cách cứu Tuyên Liêu?”

Nguyệt Nhi đôi mắt đẹp sáng ngời. Nhưng không biết lời này của nàng có ý tứ gì, không dám tùy tiện trả lời, lại nhìn nàng, nhưng lại có chút giống thân ảnh hắc y nhân kia: “Ngươi là ai?”

“Ta là một người nhỏ bé của Tuyên Quốc. Công chúa, ngươi sẽ không biết đến ta.”

Nguyệt Nhi hơi chấn động, đã rất lâu không ai gọi nàng là công chúa, ngay cả chính nàng cũng đã quên mình là công chúa Tuyên Quốc. Người này quả thật là người Tuyên Quốc.

“Nếu ngươi muốn cứu hần, ta có biện pháp.” Hương Thảo đối với sự cẩn thận của nàng cũng không bất ngờ, Dù sao thân phận của nàng cũng không thể không khiến nàng ta hoài nghi.

Nguyệt Nhi khẽ nâng mắt, vẫn đang trầm mặc, chờ chính nàng ta nói đoạn tiếp theo.

“Sau hừng đông sẽ hạ trại nấu cơm, Chỉ cần đem mê dược bỏ vào đồ ăn... Ta sẽ nghĩ cách báo cho Tuyên Liêu không cần dùng cơm.” Hương Thảo chỉ nhìn về phía trước, thanh âm vo ve như tiếng muỗi kêu.

“Người trúng mê dược có thể gặp nguy hiểm?”

“Chẳng qua chỉ ngủ một lúc thôi.”

“Người giúp ta là vì cái gì?”

“Ta là thành dân Tuyên Quốc, chỉ cần có thể giúp cho Tuyên Quốc phục hưng, ta đều sẽ làm.” Hương Thảo quay lại ánh mắt thâm trầm nhìn nàng. “Ta hi vọng một ngày kia ngươi có thể vực dậy Tuyên Quốc.”

Nguyệt Nhi cúi thấp đầu xuống, cùng người nọ đã có quan hệ xác thịt. Nàng thực sự có thể buông hẳn xuống, vực dậy Tuyên Quốc sao?

“Cứu Tuyên Liêu hay không phụ thuộc vào một câu của ngươi, nhưng đây là cơ hội duy nhất.” Nàng chờ trong chốc lát, thấy Nguyệt Nhi không có phản ứng, phóng ngựa lên trước, ý muốn rời đi.

Nguyệt Nhi vội gọi lại: “Hương thảo cô nương.”

Hương thảo chậm lại hai bước.

“Cứu.”

Hương Thảo mỉm cười rời đi.

Vừa mới tảng sáng, quả nhiên đoàn xe ngừng lại, bọn lính lấy nước nấu cơm.

Nguyệt Nhi hồi hộp chờ tình hình tiến triển. Đồng thời lại thấy lần này bỏ đi có khó khăn, có lẽ chính là cũng người nọ vĩnh biệt.

Quả nhiên theo như lời nói của Hương Thảo, sao khi ăn cơm không lâu, bọn lính lần lượt ngã xuống đất.

Nguyệt Nhi tâm ý hoảng loạn, nếu không phải Hương Thảo thúc giục, thậm chí đã quên cả việc chạy trốn này.

Cửu Tuyên Liêu từ trong xe tù ra, hỏi Hương Thảo: “Người đi cùng ta hay không?”

Hương Thảo lắc đầu: “Ta còn có việc chưa xử lý xong, ngươi tạm thời đi trước, từ nơi này thẳng hướng nam, đến một nơi trên là Trữ Tường thôn sẽ có người tiếp ứng cho ngươi. Ta xử lý tốt công việc sẽ đến hội họp cùng ngươi.”

Nguyệt Nhi hiện lên một tia nghi hoặc, nàng tại sao từ trước đã an bài việc tiếp ứng thật tốt?

“Sau khi ta thấy ngươi ở Uyển Thành, ta luôn mong muốn một ngày kia có thể cứu ngươi ra ngoài, khi đó liền chuẩn bị xong chuyện tiếp ứng cho ngươi.” Không để nàng đoán nhiều, rất nhanh cho nàng đáp án. “Đi nhanh lên, nếu ngươi không đi, sẽ không kịp.”

Nguyệt Nhi đỡ Tuyên Liêu cảm ơn nàng, bởi vì Tuyên Liêu vẫn còn sốt, không thể tự mình cưỡi ngựa, hai người cùng cưỡi một con ngựa thẳng hướng nam rời đi.

Hai người rời đi không xa, nghe được phía sau tiếng vó ngựa đuổi cấp bách vang lên âm âm.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đội nhân mã đang cuốn tung bụi đất tiến đến.

“Nguyệt Nhi, dừng lại, người dừng lại cho ta!”

“Nguyệt Nhi. . . Lập tức dừng lại cho ta. . . .”

Từng tiếng quát nồn nóng mà phần nộ truyền vào trong tai nàng, chấn động toàn thân, là hấn đuổi tới... Càng thêm đánh ngựa chạy như điên, nhưng rốt cuộc vẫn là hai người cùng cưỡi, thanh âm đuổi theo phấp phấp càng lúc càng gần.

Trong tâm Nguyệt Nhi mãnh liệt nhảy loạn không thôi, không dám nghĩ nếu bị bắt trở về sẽ gặp hậu quả gì.

Nhìn khắp bốn phía, Chuyển qua một cái dốc núi, sườn núi phía sau chặn tầm mắt người. “Liêu đệ đệ, chúng ta phải nhảy, ngàn vạn lần phải ôm chặt ta.”

Tuyên Liêu gắt gao ôm lấy eo của nàng.

Nguyệt Nhi thả cương ngựa, ôm chặt Tuyên Liêu, chân đột nhiên đạp một cái, hướng tới ngã nhào xuống một bên sườn núi, hai người từ trên sườn núi lăn lộn thật xa mới dừng lại, toàn thân giống như bị ném vỡ vụn, trên người da thịt trầy xước rất nhiều.

Con ngựa vẫn theo đường cũ chạy như điên.

Nguyệt Nhi ôm chặt Tuyên Liêu rúc vào sau bụi cỏ, tiếng vỗ ngựa chạy qua trên đỉnh đầu.

Thanh âm nóng bỏng hung tợn của Sở Hạm dần dần đi xa.

Nhìn đoàn nhân mã đi rồi, nàng không có một tia cảm thấy được thoải mái, được giải thoát, ngược lại còn có mất mát khó hiểu, Sở Hạm... Sở Hạm... Thực sự là vĩnh biệt sao? Ngực giống như bị một vật nặng nện vào.

Thẳng đến khi không nghe được tiếng vó ngựa, mới thở dài ngồi dậy: “Không có việc gì.”

Ngồi trên mặt đất một lúc lâu, nhịp tim cuồng loạn từ từ khôi phục bình tĩnh, mới kéo Tuyên Liêu đứng dậy, vừa mới đứng thẳng, dưới chân cũng mềm nhũn, chẳng biết từ khi nào chân cũng bị dọa mềm nhũn ra.

Đã không có ngựa, hai người chỉ có thể đi bộ, thẳng đến tận đêm mới tới một cái thành nhỏ, tìm một khách điểm tạm thời ở lại, thấy quan binh trong thành tra hỏi khách qua đường lui tới, làm sao còn dám ra ngoài đi lại, lấy ngân lượng đưa cho tiểu nhị, sai hắn mua hộ hai người quần áo.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, liền cải trang giả dạng, vội ra khỏi thành, sợ ở trong thành này, đêm dài lắm mộng.

Đi đến cửa thành, thấy rất nhiều quan binh lần lượt tra hỏi những người ra khỏi thành, nhất thời hoảng hốt, cũng may vừa rồi dùng nhọ nồi dấu đi màu da, thật ra cũng không có ai nhận ra bọn họ, nhưng vẫn không dám xông vào, lúi kúi kéo Tuyên Liêu trở về.

Vừa mới quay người, vật áo nhân giáp màu trắng bạc đập vào trong mắt, trái tim ngừng đập nhảy loạn lên. Khẽ nâng mắt, thấy Sở Hạm mặt lạnh lùng một thân ngân giáp màu trắng bạc cưỡi trên con ngựa cao to, liên tục nhìn quét người đi trên đường, trên mặt tràn đầy lo âu.

Áp chế nội tâm kinh hoàng, cố gắng che dấu dấu vết xoay người, chui vào đám người ra khỏi thành.

Sở Hạm kéo dây cương, phóng ngựa chậm rãi đi đến cửa thành, xoay người xuống ngựa.

Trong lòng bàn tay Nguyệt Nhi mồ hôi đã sớm túa ra, Ở ngoài mặt cố trấn định, mắt cúi xuống, tuyệt không nhìn thẳng vào tầm mắt hắn.

Theo đám đông từ từ bước ra khỏi thành, đến khi chân bước ra khỏi cửa thành, lồng ngực cuối cùng cũng mới thả lỏng.

Sở Hạm nhíu chặt mày, liên tục quét nhìn đám người ra khỏi thành, đang hết sức thất vọng, trừ không trung bay tới mũi một mùi thơm như có như không. Tinh thần chấn động, quát: “Người phía trước đứng lại.” (đoạn này xạo bà cố >)

Nguyệt Nhi nắm tay Tuyên Liêu, nháy mắt nắm chặt, bước chân đi nhanh hơn.

“Nguyệt Nhi, người đứng lại cho ta!” Hắn thật sự giận điên lên, hắn ngàn vạn lần cũng không dự đoán được nàng sau khi cũng hắn hoan ái xong lại làm ra chuyện ngoan độc như thế mà bỏ trốn.

Đồng tử sáng ngời hơi hơi đỏ sẫm, gõ trường cung xuống, đem tên đặt lên trên dây: “Người còn dám bước thêm một bước, ta liền ngay lập tức bắn chết hai người các người.”

Nguyệt Nhi biết giả bộ không được nữa, nhanh chóng quay ngược người lại, đem Tuyên Liêu che chắn ở sau người: “Người muốn giết cứ giết một mình ta, việc này không quan hệ tới hắn.”

“Người vì hấn mà hạ độc bỏ trốn, lại có thể nói rằng không quan hệ?” Bởi vì phần nộ mà con người nhanh chóng lóe lên hàn ý dày đặc.

“Người thân là vua một nước, lấy một đứa bé ra chém đầu thị chúng, tính là cái loại hảo hán gì?”

“Chém đầu thị chúng?” Con người tràn đầy tức giận khe khẽ kinh ngạc.

Nhìn thấy Sở Hạm giống như thiên thần trấn giữ cửa cung (*Giống mấy thần hộ pháp ở trong chùa ý*), vẻ mặt chính khí, hoàn toàn không có vẻ như đang giả bộ, Nguyệt Nhi đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, chẳng lẽ hắc y nhân kia nói dối? “Người chẳng lẽ không đúng là đem Tuyên Liêu áp giải về Tuyên Quốc chém đầu thị chúng?”

“Áp giải về Tuyên Quốc là thực, nhưng từ trăm không biết người nghe thấy ở đâu, mẫu thân hấn không muốn hấn đi vào con đường giết chóc, nhờ ta nhất định phải bắt hấn trở về.” Hấn xem ánh mắt của nàng cũng không giống đang giả bộ, xem ra trong này có chuyện gì... “Đến lượt người, ta ngàn vạn lần cũng không dự đoán được người tâm địa lại ngoan độc như thế, lại có thể dùng thuốc độc giết hơn trăm mạng người.”

“Giết bằng thuốc độc?” Nguyệt Nhi kinh hãi, từ lòng bàn chân dâng lên từng đợt ý lạnh, truyền thẳng tới lưng: “Rõ ràng đó chính là mê dược, như thế nào lại trở thành giết người bằng thuốc độc?”

“Mê dược? Rõ ràng là độc dược giết người, vào lúc này, hơn trăm mạng người trừ bỏ mấy người được cứu chữa hết sức kịp thời, tất cả đều đã đi chầu Diêm Vương.” Trong mắt hấn lóe lên lửa giận, đây là nữ nhân của hấn, hấn làm sao có thể ăn nói với các huynh đệ đây.

“Không... điều đó không có khả năng...” Nguyệt Nhi chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, chẳng lẽ Hương Thảo thật sự dùng độc dược?

“Có thể hay không, chính người quay về giải thích đi.” Hấn thu hồi cung tên, giơ tay lên: “Trời lại.”

Binh lính phía sau lên một loạt, đem Tuyên Liêu trói chặt lại.

Sở Hạm phi thân lên ngựa, vung trường tiên ra cuốn lấy Nguyệt Nhi, lập tức đưa tới bên cạnh mình, chỉ Tuyên Liêu: “Bắt hấn ra roi thúc ngựa (*nhANH chóng, gấp rút*) áp giải về Tuyên Quốc cho ta.”

Nói xong vội vã xoay người.

“Người muốn xử lí Tuyên Liêu thế nào? Nguyệt Nhi không nhìn thấy Tuyên Liêu, lòng nóng như lửa đốt.

Hấn đem nàng giữ chặt trong ngực, ở bên tai nàng âm u cười nói: “Người vẫn nên lo lắng cho chính mình thì hơn đi.”

“Người muốn làm gì ta?” Nàng lúc này vẫn luôn nghĩ tới chuyện hấn nói chính mình dùng thuốc độc giết hơn trăm mạng người.

“Muốn làm gì người, không phải do ta định đoạt.” Hấn hừ lạnh, đầu đầu muốn nứt, tâm tình vô tình cầu xé, lần này chỉ sợ hấn cũng không cách nào bảo vệ nàng.

11. Chương 11

Sở Hạm đem Nguyệt Nhi đang khiêng ở trên vai vô tình ném vào giữa trung tâm đại trường ở quân doanh, nhanh bước đến trên ghế dài của chính mình ngồi xuống.

Vài gương mặt mang theo ý lạnh cùng tức giận dừng ở trên người nàng, muốn đem nàng đâm cho tan xác. Từng gương mặt kia, đều là người Nguyệt Nhi đã gặp qua, mấy ngày trước còn ở trước mặt nàng trò chuyện vui vẻ cùng Sở Hạm, lúc này hận không thể đem nàng ngàn đao vạn trượng.

“Người còn gì để nói?” Phía trên truyền đến thanh âm lãnh ám, cho dù đang là mùa hạ nhưng nàng vẫn thấy rùng mình một cái.

Nếu các người cho rằng ta dùng thuốc độc giết hết hơn trăm mạng người kia ta còn gì để nói?” Nàng nhìn thẳng hấn, không có một chút gì muốn lùi bước hay chột dạ.

Bỗng hấn đột nhiên nở một nụ cười, nụ cười lạnh đến thấu xương, khiến nàng càng thêm ớn lạnh.

“Dẫn tới!” Hấn đột nhiên hét lớn, con người nhìn nàng dần dần có vẻ thất vọng, nàng tại sao có thể không có một chút biện bạch nào.

Hương Thảo hai tay bị trói ngược ra ở sau người, bị mang vào, đẩy ngã bên người nàng.

Nguyệt Nhi sững sốt, có một tia đau lòng, nàng ta rút cuộc cũng không thể rời khỏi, đã rơi vào trong tay Sở Hạm.

“Người có thể nhận ra nàng?” Sở Hạm chỉ vào Nguyệt Nhi hỏi Hương Thảo.

“Nhận ra, chính nàng đưa thuốc cho ta, để ta mang thuốc đi bỏ vào thức ăn của những binh lính kia.” Hương Thảo liếc mắt nhìn Nguyệt Nhi một cái, toàn thân run rẩy như cây sậy, quỳ phục xuống: “Sở Vương tha mạng a, nàng nói đó chỉ là mê dược bình thường, ta thật không biết lại là độc dược.”

Sở Hạm mặt càng thêm lạnh, không nói một lời.

Nguyệt Nhi nhìn thấy mặt đã thất kinh, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng rút cuộc biến sắc: “Người thực sự dùng độc dược, mà không phải mê dược?”

“Ta chỉ đem thuốc người đưa cho ta bỏ vào đồ ăn. Là độc dược gì người còn muốn hỏi lại ta chẳng?” Hương Thảo chảy nước mắt (Cá sấu), đùn đẩy tất cả, ở sâu trong đáy mắt lại hiện lên một nét thoáng giả dối.

Tia giả dối kia chợt lóe lên trong mắt Nguyệt Nhi. Tâm càng phát lạnh: “Người đang nói láo.”

“Ta không có.” Hương Thảo khóc đến lê hoa loạn chiến (ta k hiểu lắm), đau đớn đáng thương.

“Người vì sao lại hại ta như vậy?” Nguyệt Nhi mặt bối vì phần nộ mà nhăn nhó, nắm chặt vạt áo nàng.

Hương Thảo giãy khỏi tay của nàng, không để ý đến sự căm tức của nàng, khóc rống lên: “Sở Vương tha mạng a, nếu không phải mẫu thân ở nhà bệnh nặng cần ngân lượng gấp, ta cũng không tiếp nhận đồ nàng đưa tặng...”

Sở Hạm hờ hững nhìn hai người ở giữa sân, nhìn không ra hấn đang có ý nghĩ gì.

Trong lòng Nguyệt Nhi bất an càng ngày càng mãnh liệt. Đây là kế, nàng dĩ nhiên hiểu được, chính mình đi vào bẫy của người ta: “Ta cùng theo Sở Vương ra đây, nào có thứ gì đáng giá tặng người? Người thật sự là đang nói bậy.”

Hương Thảo run rẩy bắt hai tay, đưa vào trong lòng, lấy ra một chiếc ngọc trám, lại đúng là cây trám Sở Hạm tặng nàng: “Cái này trả lại cho người, ta không muốn.”

Tầm mắt Nguyệt Nhi dừng lại trên ngọc trám, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt chuyển trắng bệch, khi nàng mang Tuyên Liêu rời đi thì đầu từng móc vào cành cây, tóc mai toát loạn, nhưng vội vàng trốn, lại không phát hiện, ngọc trám đã rơi mất. “Đây là hãm hại!”

Sở Hạm đang nhìn cây ngọc trám kia, trong mắt tuyệt vọng cùng đau lòng gần như muốn làm bị thương da thịt của nàng. “Thực sự là hãm hại sao?” Hấn vẫn còn lóe lên một tia hi vọng.

“Là hãm hại.” Chuyện này cho tới bây giờ, Nguyệt Nhi trái lại rất bình tĩnh. Tất cả đều là có sự an bài trước, nếu không như thế nào, nàng cùng Tuyên Liêu chân trước chạy trốn, hấn sau lưng liền có thể nhanh chóng đuổi theo.

“Vậy người đưa ra chứng cứ bị hãm hại.” Ngay khi nàng nói bị hãm hại, hấn liền tin nàng, nàng quật cường như vậy, tuyệt không mưu toan nói dối chỉ vì muốn thoát tội. Nhưng các huynh đệ muốn hấn đưa ra một câu trả lời thỏa đáng, bởi vì nàng là nữ nhân của hấn, mới không thể chỉ dựa vào mỗi một câu nói như thế được.

Nguyệt Nhi trầm mặc. trong doanh trại không khí theo sự trầm mặc của nàng mà khản trương.

Lúc này, Hương Thảo khóc nhào lên, kéo Nguyệt Nhi: “Ta chỉ muốn giúp mẫu thân kiếm ít tiền mua thuốc, người vì sao tâm địa đen tối như vậy muốn ta hại chết những binh lính kia.”

Nguyệt Nhi lạnh mắt quét qua nàng, không thể không bội phục kỹ thuật diễn xuất của nàng, người duy nhất gặp qua Hương Thảo chính là Tuyên Liêu, nhưng nàng làm sao có thể đem Tuyên Liêu cuốn vào trận

sinh tử khó lường này được, quay đầu lại nhìn thẳng Sở Hạm, đôi mắt kiên định sáng sủa, ánh mắt lạnh lẽo quật cường, hắn không tin nàng chính là tổn thương thật sâu xuyên thấu lòng nàng: “Ta chỉ có thể nói việc này là hãm hại, ta không có chứng cứ.”

Sở Hạm đã nhìn ra sự đau khổ trong mắt nàng khi bị người mình tin tưởng bỏ rơi, nhưng hắn không thể không có chứng cứ mà thả nàng, hắn không thể làm tổn thương tâm của các huynh đệ cùng hắn vào sinh ra tử, đau lòng muốn ngừng thở, dương tay lên: “Giải đi.”

Nguyệt Nhi bị cầm tù ở một căn trường nhỏ trong quân doanh, xem ra thân phận của nàng- Tuyên Quốc công chúa gả đến Sở Quốc cũng có chút mặt mũi, không bị trói. Ôm đầu gối ngồi xuống, chăm chăm nhìn mấy đầu ngón chân, rốt cuộc bọn họ muốn xử trí nàng thế nào, đã không còn là quan trọng. Người bố trí cạm bẫy này muốn Tuyên Quốc cùng Sở Quốc rạn nứt. Nghĩ tới ai sai khiến Hương Thảo, trong đầu nàng hiện ra một bóng người, nhưng nàng không có chứng cứ, cũng không muốn thừa nhận.

Nhìn theo chiếc giày mềm đứng trước mặt hướng lên trên, vừa chạm phải con người đang thịnh nộ của Sở Hạm liền vội cúi xuống nhìn đầu ngón chân.

“Chuyên đã tới nước này, ngươi còn không chịu nói ra người người đang muốn bao che là ai?”

Nguyệt Nhi khước miệng gợn lên, thản nhiên cười lạnh, bao che? Nàng làm sao phải bao che ai, chuyện không có chứng cứ lại còn muốn lấy ra nói tiếp?

“Ngươi có biết hay không, nếu ngươi cứ cố chấp như thế, qua đêm nay, ngày mai sẽ là ngày mười mất đầu...”

Nàng ngẩng đầu lên, mong nhìn thấy sự phẫn nộ thật sâu trong đáy mắt hắn: “Ngươi không phải hận ta muốn chết sao? Điều này lại không hợp tâm ý của ngươi?”

“Ta không có...” Hắn gầm nhẹ, hắn cho tới bây giờ đều không muốn nàng chết, thở sâu, áp chế tâm tình của mình: “Nói cho ta biết, hắn là ai vậy, có phải là Cô Quân hay không?”

“Hắn là huynh đệ của ngươi, ngươi vì sao lại hỏi ta?” Nàng bĩu môi cười, cây cao đón gió, cho dù người dũng mãnh vô địch, cũng không thể tránh những việc tranh quyền đoạt lợi này.

Cho là hắn sẽ bị chọc tức nổi trận lôi đình, xoay người rời đi. Không thể ngờ được hắn lại chỉ si ngốc nhìn nàng, trong mắt hoàn toàn tuyệt vọng, qua hồi lâu, xoay người kéo nàng, gắt gao ôm vào lòng, thanh âm ôn nhu đến bất ngờ: “Nguyệt Nhi, ngươi chẳng lẽ muốn ta tự mình đưa ngươi lên đoạn đầu đài sao?”

Nàng đột nhiên bị ôn nhu này làm cho dao động, thở mạnh một ngụm cũng không dám, sợ nếu thở mạnh, cái ôm ấm áp này sẽ lập tức bị thổi bay mất.

“Nguyệt Nhi, thật sự ngươi đối với ta không có chút tình yêu nào sao?” Hắn đem điều đã kìm nén hồi lâu hỏi tới, không khỏi khẩn trương, sợ từ trong miệng nhỏ của nàng từ “không” trực tiếp bay ra.

Nàng rất muốn nói, nàng thương hắn. Nhưng nếu ngày mai đã phải xa nhau, nếu như tiếp tục nói ra, lời vừa nói, nàng là người đi rồi thì thôi, nhưng mà người sống sẽ chịu thống khổ đến thế nào.

“Ngươi thật sự cam lòng rời khỏi ta?” Sự trầm mặc của nàng làm tim hắn như bị dao cắt.

Không chia lìa thì còn có thể như thế nào, tính mạng hơn một trăm người đều đặt ở trên người của nàng. Tuy rằng nàng cương quyết không chịu mở miệng, hai tay lại vòng ôm lấy hông của hắn. Đây là lần đầu tiên nàng ôm hắn như vậy, có lẽ cũng là lần cuối cùng. Ngay lập tức có gì đó từ trong lòng mình dần buông lỏng, đem mặt áp vào trong bộ ngực của hắn, nghe tiếng tim đập cường tráng mạnh mẽ của hắn. Trong một khắc này, nàng vô cùng an tâm, lần đầu tiên hắn hướng tới nàng bày tỏ tình cảm.

“Nguyệt Nhi... Nói cho ta biết, là ai?”

“Ngươi thật sự tin tưởng không phải ta dùng thuốc độc giết những người đó?” Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, cười.

“Ta tin tưởng không phải là ngươi, nhưng ta nhất định phải biết hắn là ai mới có thể hóa giải oan khuất cho ngươi.”

Nguyệt Nhi lắc đầu, ôm hắn càng chặt hơn.

Một tiếng thở dài nặng nề, bỗng nhiên bên hông hơi chặt, thân mình bay lên, bị hấn ôm nang lấy: “Thật không chịu nói cho ta biết?”

Nàng thở dài lắc đầu.

Hấn si ngốc nhìn nàng, trong mắt hoàn toàn không phục, chậm rãi cúi người, đem nàng đặt nằm ngang lên trên đệm: “Người vì sao phải quật cường như thế, quật cường đến mức cả tính mạng của mình cũng không cần.”

Nước mắt tuôn xuống, nàng ôm chặt lấy cổ hấn, bọn họ lần đầu tiên không có ngăn trở hoàn toàn ôm nhau. “Để cho ta hảo hảo thương người một lần.” Hấn giờ phút này... thật sự muốn vứt bỏ hết thấy, mặc sức yêu thương nàng một lần thật tốt. Qua ngày mai, tim của hấn cũng mai táng theo nàng.

Nàng đã hiểu được ý tứ trong lời nói của hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nổi lên ráng hồng. Cánh môi không có huyết sắc, ngây ngô hôn tới môi của hấn. Mặc kệ hấn cởi bỏ xiêm áo của nàng, mỗi một cử động của hấn đều làm thực sự rất chậm. Hấn muốn ghi nhớ thật tốt tất cả chuyện này, điều này cũng là nghị lực sống duy nhất sau này của hấn.

Tại trên da thịt trắng nõn của nàng, khi đường cong kiều mỹ hoàn toàn hiện ra thì cổ nén ngưng ngừng, tự mình hiện ra ở trước mặt hấn, mặc kệ tầm mắt cực nóng của hấn nhìn nàng chăm chú, nàng hi vọng hấn có thể nhớ nàng thật kỹ.

Vốn là con người từ liêm sắt đá tim đập nhất thời cuồng loạn, hương vị của nàng tối hôm qua lập tức đã ăn sâu thấm vào trong đầu óc hấn, hấn biết nàng có bao nhiêu tốt đẹp, vừa nghĩ tới nàng đang thở gấp ở dưới người hấn, thân thể liền sôi trào.

Chậm rãi cởi bỏ xiêm y của mình, bàn tay to chai sần sờ trơn bóng của nàng, làm cho nàng một trận run rẩy: “Nguyệt Nhi.”

Nàng vừa định trốn mất, bên hông tinh tế bị quấn chặt, thân thể nhỏ xinh hoàn toàn bị cơ thể cường tráng của hấn bao trùm.

Khác với tối hôm qua, hấn không vội vàng giữ lấy nàng, bàn tay to nóng nhẹ nhàng vuốt ve một một tác da thịt mềm mịn như tơ gòn của nàng, hấn muốn nàng cảm nhận được sự hoan ái tốt đẹp nhất.

“Sở Hạm...” Nàng than nhẹ như đang nói mơ, thần thể ở dưới bàn tay to của hấn trở nên mẫn cảm, nhanh chóng nóng lên.

“Ta đây...” Hấn ngậm lấy vàng tia đỏ hồng của nàng.

“Sở Hạm... . .”

“Ta đây... . .”

“Sở Hạm... . .”

“Àn, ta đây... . .”

“Sở Hạm... . Yêu ta... . .”

“Hảo... .”

“Ôm chặt ta... .”

“Àn... .”

Hấn hôn thật sâu lên lên đôi môi cánh hoa của nàng, đem tiếng khê gọi cùng nụ hôn đưa vào trong lòng, in dấu thật sâu...

Dục vọng lên đến cực điểm, cũng đau lòng đến cực điểm, vừa nghĩ tới ngày mai phải xa nhau, liền càng thêm muốn lưu lại tất cả để tặng lại chính mình.

Nàng ở trong bàn tay to của hấn, run rẩy bất an, không biết nên hầu hạ hấn như thế nào, chỉ một lần một lần khê gọi tên của hấn. “Sở Hạm...”

Cho đến khi hắn xâm nhập vào trong thân thể nàng, hơi chùn lại phía sau, chuyển thành càng ôm chặt lấy hắn.

Hắn không có giống như tối hôm qua lỗ mãng xông tới, chính là đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, ôn nhu mà mềm nhẹ chuyển động. Mỗi lần chuyển động, đều làm cho nội tâm của hắn đau đớn.

Hắn làm việc này làm cho nàng rõ ràng là ngưỡng ngừng, rồi khát vọng cùng khoái cảm từ trong người như lan tràn, không ý thức được đem chính mình càng áp chặt lại hắn, nghênh hợp (hòa theo) hắn.

Phản ứng của nàng làm hắn mừng rỡ như điên.

Hơi thở cả hai thêm gấp rút, hắn cũng không thể khống chế được sự điên cuồng của chính mình tăng lên, đem khát vọng của một nam tử sắt đá đối với người yêu đẩy lên tới cực điểm.

Nàng cắn bờ vai của hắn, người ngón tay găm chặt sau lưng hắn, vẫn không có cách nào kìm nén mị hoặc cùng rên rỉ. Hết thấy mọi thứ càng làm cho hắn điên cuồng, từng đợt rồi lại từng đợt mừng rỡ rồi cuộc cùng nhau run rẩy dữ dội đạt lên tới đỉnh.

12. Chương 12

Thời điểm linh hồn nàng bay ra khỏi thân thể, say sưa kêu gào tên của hắn, hắn ôm chặt nàng hôn lên mỗi giọt mồ hôi của nàng. Cùng nhau đem đôi phương ôm lấy thật sâu, đồng thời đang nằm trong lòng đối phương thật sâu, lại đau đến không thể nói ra.

Một đêm kia, bọn họ quên mình trong sự điên cuồng của đôi phương, tận đến khi nàng mệt mỏi cực độ ngủ thật say, trên mặt vẫn mang theo sắc đỏ bừng sau khi hoan ái.

Mà hắn đem bản thân mình lưu lại ở trong cơ thể nàng, lẳng lặng nhìn nàng một đêm, nghĩ đến sau hừng đông phải xa nhau, có thể trong chớp lát ngắm nhìn được bao nhiêu càng tốt.

Bàn tay to vung về gạt những sợi tóc tán loạn của nàng sang hai bên, khẽ chạm lên hai gò má trắng mịn non mềm của nàng, chẳng lẽ thật sự không có biện pháp giữ nàng lại sao? Lúc này hắn thà làm hôn quân, nếu như mình là một hôn quân, có thể thoải mái không để ý đến các huynh đệ, không để ý đến quốc gia đại sự, cứ như vậy luôn ở bên cạnh nàng.

Nàng một mực bảo vệ rốt cuộc là ai?

Đêm nay nàng ngủ cũng không an ổn, bàn tay nhỏ bé luôn gắt gao siết chặt phía sau lưng hắn, đem chính mình cố gắng hết sức có thể rúc vào trong lồng ngực của hắn, giống như sợ buông lỏng tay, hắn sẽ biến mất không ở bên nàng.

Bất ngờ khóa chặt mày, thấp giọng khẽ nỉ non: “Sở Hạm... Cái tên hỗn đản nhà người này...”

Cũng không vì chuyển động này của nàng mà làm hắn thay đổi, trong lòng biến thành ngàn vạn nhu tình, chỉ vì nữ nhân nhỏ nhỏ trong ngực này. Khẽ hôn lên trên cánh môi mềm mại của nàng, như thế cũng không thể áp chế lại nội tâm đau đớn của hắn. Hắn biết tâm trí cùng thân thể mình cũng đã không thể rộng mở với nữ nhân khác.

“Người tại sao lại là Tuyên Nguyệt Nhi... Nếu người chỉ là một nữ tử bình thường, hắn là rất tốt, ta sẽ dùng cả cuộc đời luôn ở bên cạnh người.”

Hắn cố gắng suy nghĩ xem có cách gì tìm ra manh mối, cuối cùng vẫn tập trung vào mục tiêu là trên người Cô Quân, nhưng không có bất cứ chứng cứ gì hắn làm sao có thể giải thích khúc mắc trước chúng tướng sĩ, tiêu được oán khí của bọn họ.

Toàn bộ huynh đệ đã chết, đều cùng với bọn họ vào sinh ra tử tới tận bây giờ.

Hắn đi tới phía trước. Thủ hạ đối với Hương Thảo dùng mọi cách tra tấn thẩm vấn, nhưng nàng cứ một mực chắc chắn chính Nguyệt Nhi đưa thuốc cho nàng, cũng không có người khác sai khiến, về sau không chịu nổi hình phạt lại cắn lưỡi tự sát. Việc này đối với Nguyệt Nhi chính là chứng cứ phạm tội chí mạng nhất.

Chẳng lẽ thực sự hoàn toàn không có biện pháp sao? Hấn không cam lòng. . . .

Khi Nguyệt Nhi tỉnh lại, Sở Hạm chẳng biết đã rời đi từ lúc nào. Trên thân thể lưu lại dấu vết cùng hấn tối hôm qua hoan ái, vừa ngứa ngáy, lại ngọt ngào.

Nàng cẩn thận ăn mặc chỉnh tề, búi tóc thật đẹp, cài lên ngực trái hấn tặng mình. Tuy rằng bây giờ mình không thể mặc trang phục tốt nhất, nhưng cũng không muốn quá mức lôi thôi.

Mặc dù đối với hấn hoàn toàn không đành lòng, nhưng tại sao không phải là kết cục kết nhất của hai người?

Màn vén lên, một binh lính vẫn còn dửng dưng đại hải tử thò đầu vào: “Đi ra.” Trong tiếng quát chói tai mang theo oán hận.

Nguyệt Nhi cười nhảy đứng dậy, đến khi thấy đại hải tử kia xô dịch bả vai thì cười khê: “Người hận ta?”

Trong mắt của hấn tóe ra ngọn lửa cừu hận: “Trong số những người bị ngươi hạ độc chết, có ca ca của ta.”

Toàn thân Nguyệt Nhi chấn động, nàng bây giờ chỉ cầu mong được giải thoát bị người khác dùng làm kẻ chịu tội thay, thật sự đúng không? Nếu lần này hơn một trăm mạng người bị giết bằng thuốc độc, vậy có thể còn những lần sau hay không? Nét thành dân hai nước rạn nứt, chắc chắn sẽ xảy ra một hồi giết chóc.

Bình tĩnh nhìn lại hấn: “Ta không có giết ca ca ngươi, nhưng hấn lại vì ta mà chết, ta thật xin lỗi.”

Đại hải tử mặt lạnh băng: “Đi”. Đối với lời nói của nàng nửa phần cũng không tin.

Nàng biết, cũng bởi vì nàng không có cách nào làm người khác tin tưởng mình, cho nên tối hôm qua Sở Hạm mới có thể đau lòng như vậy.

Đi hướng đến chỗ đoạn đầu đại được dừng tạm, chung quanh quan binh đã vây đầy, mà hấn an vị ngồi trên vị trí Đốc Trảm. (chỉ huy chém đầu)

Đi qua bên cạnh hấn, phía sau truyền đến tiếng hỏi thấp đau lòng của hấn: “Thật sự không chịu nói sao?”

Nàng cũng không quay đầu lại, buồn bã cười, nàng căn bản không có cách nào nói được, không chút do dự đi tới đoạn đầu đài. Ở trong đám người, nàng nhìn thấy Cô Quân.

Nàng nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của hấn, trong mắt lóe lên thần sắc phức tạp, là người sao? Là người dùng máu của ta để đạt được mục đích làm thành dân hai nước rạn nứt sao? Khi đó nàng nhìn hấn nhếch khóe môi ánh mắt coi thường, giờ khắc này, nàng đột nhiên có chút hoài nghi lời nói của hấn, thành dân Tuyên Quốc bị Sở Quốc thống trị phải trải qua cuộc sống khốn khổ, nàng thật sự muốn tự mình quay về Tuyên Quốc nhìn xem.

Sở Hạm tay nắm chặt thành hai nắm đấm, nhắm mắt lại không nhìn tới thân hình nhỏ nhắn ngạo nghễ đứng trên đài kia, hấn sợ chính mình nhìn nhìn không được, xông lên đài mang nàng rời đi. Hấn không thể chỉ sống vì mình, hấn còn có quốc gia, tướng sĩ, thành dân, trên vai của hấn gánh vác nhiều lắm... nhiều lắm...

Khi thấy nàng chưa từng quay lại nhìn mình liếc mắt lấy một cái, lại chăm chăm nhìn về phía Cô Quân, trái tim như đang rỉ máu... Vừa đau khổ vừa chua xót. Nếu trong lòng nàng không có hấn, vì sao tối qua lại hiến dâng hoàn toàn như vậy không có giữ lại, hấn vẫn cảm thấy nàng đối với hấn không đành lòng cũng yêu say đắm khắc cốt ghi tâm.

“Cát chảy... Cát chảy...” Cách đó không xa truyền đến thanh âm hỗn loạn hoảng sợ.

Sở Hạm vội vàng nhảy lên mặt bàn phóng tầm mắt nhìn xem, sau đoạn đầu đài không xa, một khoảng đất lớn đang sụt xuống, mấy ngàn tướng sĩ đã từ từ lún xuống, có binh lính hoảng sợ cuống cuống liều mạng giãy giụa, bị lún xuống càng nhanh hơn.

Ở nơi này cũng chưa từng gặp phải cát chảy, cũng không biết ứng đối như thế nào, trong lúc nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

Nguyệt Nhi đứng ở trên đoạn đầu đài, hướng phía Sở Hạm kêu to: “Sở Hạm, muốn giữ mạng sống của họ, người ngay lập tức nhìn mỗi một động tác của ta, dùng miệng nói cho bọn họ biết phải làm như thế nào,

bây giờ bắt bọn họ cố gắng hạn chế hô hấp, đem tứ chi từ từ mở rộng ra.” Nàng lớn lên cùng sa mạc, mặc dù chưa bao giờ tận mắt thấy cát chảy, nhưng nghe thấy cũng không ít.

Nàng đoạt lấy một cái trường thương của binh lính đứng bên cạnh đang sững sờ, nháy xuống đoạn đầu dài, chạy về phía khu vực cát chảy.

“Nguyệt Nhi!” Sở Hạm quát một tiếng chói tai, vội vã nhảy lên đoạn đầu dài, chỉ kịp bắt lấy góc vào của nàng, trong tay lưu lại một mảnh vải bị xé nát. Nhìn thấy cơ thể nàng lọt vào chỗ cát chảy, mắt đỏ ngầu, nháy mắt tỉnh táo lại, chăm chú nhìn nàng đang loay hoay bắt đầu các động tác.

Nguyệt Nhi cố gắng hết dục dằn đem trường thương đặt nằm ngang đứng thân thể, thân thể chậm rãi nằm vật xuống. Đợi cơ thể nằm ngửa, khe khẽ đem trường thương chuyển tới dưới cặp mông, tránh sử dụng sức của bàn chân, sẽ bị lún xuống, đến khi hai chân toàn toàn đưa lên cát xóp, cả người nằm ngang trên mặt đất, bình tĩnh chờ đợi. (Đoạn này ta dịch nôm na, k hiểu ta cũng chịu thôi >”)

Bản thân trải qua trăm trận trăm thắng, hiểu biết rõ ràng hẳn lập tức hiểu được mục đích của nàng, không hề chớp mắt nhìn nàng chăm chú, không buông tha bất kì một động tác nào của nàng, lớn tiếng theo phương pháp của nàng mà truyền thụ, thanh âm vang dội, có thể chui lọt vào trong lỗ tai mỗi tướng sĩ.

Tướng sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh nháy mắt dần xuống nội tâm đang khủng hoảng, bình tâm tĩnh khí hoàn thành sửa sang cử chỉ, ngay khi mọi người trỗi lên mặt đất thì mấy ngàn tướng sĩ bây giờ đã cùng một chỗ.

Một tướng tuân bên cạnh Nguyệt Nhi, nghiêng đầu nhìn nàng, không chút dò dự vươn tay về phía nàng.

Trong khi nàng đem bàn tay nhỏ bé bắt lấy bàn tay thô to kia, bàn tay to nháy mắt thu lại, trên khuôn mặt cương nghị lộ ra mỉm cười. đồng thời lúc này một bàn tay nhỏ bé khác của nàng, bị một binh sĩ bên cạnh cầm chặt chẽ.

Lệ trong khóe mắt Nguyệt Nhi chảy xuống, cho dù nàng là địch nhân của bọn họ, bọn họ cũng không bỏ rơi nàng, đây chính là quân đội của hắn, lính của hắn.

Ánh mắt Sở Hạm sáng quắc lo âu một khắc cũng không rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đang cùng tử thần đấu tranh kia.

Xung quanh gió nhẹ tĩnh lặng, không người nào dám lớn giọng hô to, lặng lẽ đứng ở tình cảm quân đội khi cận kề cái chết – đoàn kết.

Hai canh giờ sau, đất đai lại khôi phục lại rắn chắc, chúng tướng sĩ mỗi một đứng dậy, bỗng chốc biến thành hoan hô. Tử Thần lướt qua bọn họ, lại không thể mang đi một người nào. (*Chỗ trên kia chỉ là đang đứng yên trong cát, h mới lên được*)

Nguyệt Nhi thở dài một hơi, một lần nữa quay về hướng đoạn đầu dài, giống như chuyện vừa rồi chưa từng phát sinh qua, lạnh nhạt nói: “Có thể hành hình.”

Giữa năm tay Sở Hạm nắm chặt tràn ra một tia máu tươi, trong mắt lãnh lẽo tràn đầy tức giận, Nguyệt Nhi a, Nguyệt Nhi, Người vì sao đến tận bây giờ vẫn cố chấp như vậy? Vì sao không chịu cho ta một chút cơ hội.

Dữ tợn quyết tâm xoay người: “Hành hình!”

Binh lính cầm đại đao trong tay chậm chạp không thể nâng lên. Hắn làm sao mà có thể nhẫn tâm chính tay chém đầu nữ tử yếu đuối vừa mới cứu mấy ngàn đại quân của bọn họ chứ?

“Đao hạ lưu tình!” Trong quân truyền đến tiếng hô lớn tiếng.

Hai mắt Sở Hạm nhắm chặt bỗng mở ra, Nguyệt Nhi được cứu rồi!

Hữu tham tướng(*1 vị tướng quan trọng như cánh tay phải*) của hắn đi đến trước đài, một gối quỳ xuống: “Sở Vương, đao hạ lưu tình, ta tin tưởng hơn một trăm mạng người kia, đều không phải do Nguyệt Nhi cô nương gây ra.”

Sở Hạm không nói.

“Nếu Nguyệt Nhi cô nương giết chết hơn một trăm tướng sĩ kia bằng thuốc độc, cũng sẽ không liều chết cứu mấy ngàn tướng sĩ.”

Mấy vạn đại quân đồng loạt quỳ xuống: “Chúng ta tin tưởng Nguyệt Nhi cô nương, Đào hạ lưu tình.”

Sở Hạm hai mắt dần dần đỏ ngầu, nước mắt hiện lên, đột nhiên quay lại, khóc không thành tiếng đem Nguyệt Nhi gắt gao kéo vào trong lòng. Ngay trước mấy vạn tướng sĩ của hắn, đem thân thể nàng nhu nhược như dương liễu trong gió chặt chẽ khóa lại trong lồng ngực rộng lớn của hắn.

Xung quanh gió nhẹ hiu hiu, không có một tiếng cười cợt cùng khinh bỉ, chỉ có rung động cùng vô vàn cảm động, vua của bọn họ có thể chịu được dày vò thống khổ như vậy.

Mặt Nguyệt Nhi nóng ran áp vào trên áo giáp lạnh như băng của hắn, trong nháy mắt tâm thấy thoải mái, tinh thần nhanh chóng thả lỏng ra. Cơ hồ tối hôm qua cả đêm hoan ái đoạt đi hơn phân nửa thể lực của nàng, vừa rồi chiến đấu với cát chảy, lại càng tiêu hao toàn bộ khí lực trong cơ thể nàng, toàn bộ dựa vào một cổ ngạo khí không chịu khuất phục chống đỡ, lúc này bất ngờ trầm tĩnh lại, trước mắt tối sầm liền hôn mê trong lồng ngực của hắn.

Tim của hắn trầm xuống, sợ hãi vô danh.

Nguyệt Nhi, người không thể có chuyện gì.

Ôm lấy nàng bước nhanh tới quân doanh của mình: “Truyền quân y.”

Vẫn là thanh âm bánh xe đơn điệu, thùng xe hơi hơi lay động, trong hơi thở đều nồng đậm mùi thuốc.

“Thế nào?” Sở Hạm thanh âm trầm thấp truyền đến.

“Bẩm báo Sở Vương, Nguyệt Nhi cô nương khí mạch đã vững vàng. . .” Thanh âm một vị lão giả cẩn thận trả lời.

“Vững vàng, vững vàng, cũng đã bốn ngày, như thế nào còn không thấy tỉnh?” Thanh âm của Sở Hạm buồn bã nóng ruột cùng cuồng lên.

Lão giả trầm mặc, qua một lúc lâu mới cố lấy dũng khí: “Thân thể Nguyệt Nhi cô nương không thoải mái là do cảm xúc lên xuống quá khích tạo thành, nghỉ ngơi điều dưỡng năm ngày qua, thân thể đã không còn đáng ngại, sợ dĩ không tỉnh, chỉ sợ do chính nàng ta không chịu tỉnh lại.”

Sở Hạm kinh ngạc, men theo mày rậm nhìn xuống: “Người đi ra ngoài đi.”

Xe ngựa dừng một chút, có tiếng của người xuống xe, xe ngựa lại tiếp tục đi.

Bàn tay kia vỗ về lên toàn thân nàng, vô cùng quen thuộc nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, tiến tới bên môi khẽ hôn. Tâm nàng theo hàng lông mi thật dài nhẹ nhàng run lên, còn không chế. “Nguyệt Nhi...”

Nguyệt Nhi cho dù đang nhắm hai mắt cũng có thể cảm thấy ánh mắt bức người của hắn, không muốn mở to mắt nhìn mặt hắn, sợ bọn họ lại nhớ tới ngày trước như nước với lửa hắn thù nhìn nhau.

Thề cả đời không qua lại với nhau, nhưng mọi chuyện lại chung quy dính dáng cùng một chỗ.

13. Chương 13

“Nguyệt Nhi, ta biết ngươi đã tỉnh. . . . Người thật sự không chịu tha thứ cho ta sao? Cả hai chúng ta cừu hận lẫn nhau tới khi nào?”

Một câu nói của hắn làm tung lên gợn sóng ở chỗ sâu nhất trong nội tâm của nàng, chạm đến đáy lòng chua xót của nàng, yêu hận tình thù rối rắm chung một chỗ, hô hấp theo đó cũng khó khăn cấp bách. Dứt bỏ nợ nước thù nhà, từ khi hắn cho nàng cái hôn lễ vớ vẩn kia tới nay, nàng đều không hề nghĩ muốn cùng hắn ở chung rồi cuộc như thế nào, ngay sau khi đại hôn chấm dứt, ba năm hoàn toàn không có liên lạc biến thành môi lưỡi (ta k hiểu lắm, ghi theo đúng QT dịch) không ngừng, sớm chiều chung đụng giày vò lẫn nhau.

Tất cả những chuyện này, mà lại có thể chỉ dùng một câu tha thứ để an ủi...

Thật có thể chỉ dùng một câu tha thứ đơn giản mà thay tâm đổi mặt, thản nhiên ở chung sao?

Tới trước lúc chết kia, hai người có thể hoàn toàn không giữ lại mà yêu nhau gắn bó, nhưng tất cả đã là quá khứ, rồi lại tiếp tục trở về điểm khởi đầu.

Sở Hạm lẳng lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Nhi càng ngày càng tái nhợt, thật lâu sau, thở dài thật sâu, nhẹ nhàng buông bàn tay nhỏ bé của nàng, đi về phía cửa xe.

Nguyệt Nhi mở mắt nhìn vào bóng lưng đìu hiu tổn thương của hắn, đây là một người quyết tuyệt bá đạo cỡ nào, hắn có thể vì lòng quân mà đưa nàng lên đoạn đầu đài, lúc này hắn cũng không tha thứ cho nàng tức giận. (đoạn này TG viết khó hiểu quá ta chịu luôn... QT cũng phó tay>")

Giật giật môi, cuối cùng một chữ cũng không phát ra, lúc này nàng phát hiện tha thứ đối với nàng mà nói là quá mức nặng nề.

Hắn đứng ở cửa im lặng thật lâu, chờ đợi... cuối cùng không có kết quả mà hắn muốn, vén màn lên nhảy xuống xe ngựa.

Nàng nghiêng đầu, tầm mắt dừng ở trên bàn tay bị hắn nắm đỏ, khúc mắc của nàng với hắn chỉ sợ cả đời này cùng không thể tháo bỏ.

Chờ đến khi hắn xuất hiện thì đã đổi thành lãnh đạm như ngày trước, không bao giờ ... chạm vào nàng nữa, khó được hữu lễ.

Liên giống như bọn họ trong lúc đó chưa từng phát sinh chuyện gì. Nhưng mỗi khi nàng chạm đến con người thâm u của hắn, nàng liền biết rằng hắn không buông tha dễ dàng như vậy, mà là đang chờ đợi, đợi nàng thả lỏng cừu hận trong lòng, thanh thản đón nhận hắn. (*ôi Hạm ca ơi em yêu anh chết đi đi... bỏ Nguyệt Nhi đi ca... em cũng tên có chữ Nguyệt nè *Chớp Chớp**)

Tuy rằng nàng muốn trốn tránh, luôn lui vào trong xe giả vờ ngủ, nhưng thân thể ngày một tốt lên, nắm lâu thân thể cũng bắt đầu đau nhức.

Sở Hm nâng rèm đi vào, nàng vội nhắm mắt giả vờ ngủ, lại chậm một bước đã rơi vào trong mắt của hắn.

Mây kiếm khẽ nhếch, kéo bỏ chăn mỏng trên người nàng, không thêm giải thích, đem nàng ôm lấy, rồi lập tức nhảy ra khỏi thùng xe.

“Đáng chết, Người làn cái gì thế?” Nàng thúc vào hắn, muốn thoát khỏi trói buộc của hắn.

Khóe mắt hắn thoáng hiện vui vẻ: “Mắng chửi người thật mạnh mẽ, xem ra đã bình phục được không ít.”

Nguyệt Nhi quét mắt bốn phía, trong quân doanh đồn trú, có rất nhiều tầm mắt đang nhìn về phía bọn họ, lại càng ngưng ngững. Hạ giọng, vẫn mang theo tức giận, lúc này mới yên tĩnh được vài ngày, hắn lại tới quấy rầy nàng: “Để cho ta trở về.”

“Bị bệnh này hồi lâu, mà vẫn mạnh mẽ như thế, người nằm đã lâu rồi, nên xuống đi lại một chút.” Hắn phụng phịu, nói xong đem nàng đặt trên mặt đất.

Nàng tức giận rời khỏi vòng ôm của hắn, nhưng nằm thật sự đã lâu lắm, lại không thể đứng vững, dưới chân mềm nhũn liền quỵ xuống trên mặt đất.

Hắn đợi đến khi nàng quỳ rạp trên mặt đất mới đỡ nàng dậy, hừ lạnh một tiếng: “Còn tưởng rằng người kiên cường như chùy đồng búa sắt, hóa ra cũng không hơn gì cái này.”

Nguyệt Nhi bị hắn chọc tức càng giận: “Không cần người lo.” Tay lại bắt lấy cẳng tay của hắn không buông, chân nàng thật sự đã tê rần.

Khuôn mặt nghiêm túc của hắn dâng lên vẻ nhu hòa đem nàng ôm vào trong ngực: “Người muốn cùng ta cãi cọ tới khi nào?”

Nàng mỉm cười nói cứng, từ khi nàng tỉnh lại, đây là lần đầu tiên hắn ôm nàng, hơi thở nồng đậm mùi nam tử mãnh liệt mà độc đáo trên người hắn vây quanh, ấm áp mà rắn chắc, làm cho nàng tới bây giờ muốn cự tuyệt nhưng lại mê luyến hương vị này. Không làm ra vẻ thanh cao, không có bất kì mùi thơm hoa cỏ, tất cả đều tự nhiên như vậy, vị ngựa tự nhiên, vị tuyến mồ hôi, hòa lẫn cũng một chỗ, làm cho người ta có một

cảm xúc mãnh liệt, khiến cho nàng mê luyến thật sâu. CƠn gió mát làm cho nàng hơi hơi thoải mái, tham lam hít vào.

Hắn khó có được tâm tình tốt, sai người dắt tới hãn huyết bảo mã, buông Nguyệt Nhi ra, phi thân lên ngựa. Chiến giáp trong ánh chiều tà tỏa ánh sáng bạc chói mắt, thân hình cao lớn uy nghiêm không giận mà uy, từ bản thân lộ ra khí phách, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Hắn nhìn xuống Nguyệt Nhi, hướng nàng vươn tay.

Nguyệt Nhi nhìn bàn tay to đầy vết chai, sưng sốt, ở trong trí nhớ của nàng, mình luôn giống như một món đồ hàng bị hắn ném lên vút xuống.

Hắn mỉm cười, luôn luôn đưa tay chờ đợi.

Nàng chần chừ rồi từ từ đem bàn tay nhỏ bé của chính mình vươn tới cái bàn tay to kia, vừa mới chạm đến lòng bàn tay ấm áp của hắn thì cả bàn tay to nắm lại, lòng bàn tay ôn hòa mạnh mẽ, nhẹ nhàng kéo lên, lập tức đem nàng người vẫn còn như đang ở trong mộng kéo lên trên lưng ngựa.

“Ôm chặt ta.” Thanh âm cũng không lạnh như băng giống bình thường, cũng không chấp nhận nàng có chút phản kháng

Nguyệt Nhi si ngốc nhìn hắn, vươn tay vòng ôm bên hông hắn, đem mặt tựa vào trên ngực giáp lạnh như băng của hắn, giống như có thể nghe được tiếng tim đập liên hồi.

Hắn thúc vào bụng ngựa, hãn huyết vững vàng chạy băng băng như bay. (đoạn này k hiểu sao QT dịch là Mercedes-Benz >)

Nàng không biết hắn muốn mang nàng đi chỗ nào, chính là ngẩng đầu lên thấy khuôn mặt hắn giống như ánh mặt trời chói lọi: “Người không đánh giặc, cũng không cưỡi giáp trụ này ra?”

“Trong khi hành quân chiến sĩ lại có thể cưỡi giáp?” Khóe miệng hắn cong lên, khuôn mặt lãnh liệt trở nên ấm áp.

“Người là Vương.”

“A, hiện tại biết ta là Vương sao?”

Nguyệt Nhi hé miệng mỉm cười.

“Ta cũng là một chiến sĩ.”

“Người bao nhiêu tuổi bắt đầu đánh giặc?”

“Ta mười bốn tuổi bắt đầu ra chiến trường.”

Mười tuổi tuổi... Mười bốn tuổi là tuổi nàng gả cho hắn, từ nay về sau cùng số tuổi của hắn nảy sinh quan hệ khăng khít.

“Khi đó người có sợ không?”

Sở hạm cười haha sang sảng: “Sở Hạm ta, xông trận giết địch chưa bao giờ biết đến chữ sợ.” Đột nhiên con người buồn bã, tay nắm roi ngựa nâng cằm nàng lên: “Ngày đó người chạy tới chỗ cát chảy, nghĩ đến từ nay về sau âm dương cách biệt, ta sợ.” Trong mắt hắn thật sự không có một tia hài hước trêu đùa.

Nguyệt Nhi chấn động toàn thân, đây là hắn đang hướng nàng thổ lộ? Tươi cười chậm rãi nói: “Ta lúc trước khi lên đoạn đầu đài cùng với chạy tới chỗ cát chảy có gì khác nhau?”

Hắn lắc đầu: “Người đang ở trên đoạn đầu đài, ta chờ đợi, chờ đợi cơ hội, nhưng người chạy tới chỗ cát chảy, ta sẽ không còn cơ hội, ta không nghĩ tới người có thể giúp mấy ngàn đại quân của ta thoát khỏi hiểm cảnh, người thật sự là tốt lắm.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Nguyệt Nhi nổi lên đốm ửng, nét mặt tươi cười như hoa: “Hiện tại người đang thổi phồng ta?”

Hắn mỉm cười, ngón tay xẹt qua nàng chỉ một vùng đất mờ màng: “Người xem bên kia.”

Nàng nhìn theo tay hấn về phía xa xa, bọn họ đã đứng ở trên một ngọn núi nhỏ, phóng mắt nhìn lại, là bao la bát ngát cây cối xanh tươi phì nhiêu, xa xa đồi núi nhấp nhô, liên miên không ngừng, đến tận đường chân trời. Liếc mắt nhìn qua một cái, cảnh trí cũng nhảy mắt rộng lớn mênh mông.

Hấn nắm roi ngựa trong tay, trên không trung xẹt qua: “Tất cả đây đều là mười năm nay, ta gây dựng giang sơn, thành dân của ta tại đây đất đai phì nhiêu màu mỡ cuộc sống yên ổn.”

Roi ngựa lại chỉ tới phía xa xa một thành trì mơ hồ: “Chỉ có chỗ ấy, còn đang chịu sự gây rối của kẻ thù bên ngoài, chỉ cần chúng ta thu phục giặc Oa, chúng ta có thể có một cuộc sống thái bình.”

Nguyệt Nhi cả kinh, “Người lại muốn đi đánh giặc?”

Hấn có chút oán tránh liếc nhìn nàng một cái: “Nếu không phải vì người, lúc này chắc chắn đã đến dưới thành.”

Tình cảnh ngày ấy hấn mang binh công thành giữa mưa tên bão đá còn rõ một một trước mắt, sau khi nhớ tới vẫn thấy tức giận. Khuôn mặt đang phớt hồng lại trở nên trắng bệch.

Khóe mắt hấn mang ý cười, hoàn toàn lơ đãng: “Như thế nào? Sợ trong cuộc quyết chiến ta chết...”

Chữ chết vừa mới tới miệng, mặt nàng biến sắc, vội vươn bàn tay nhỏ bé ra, che cái miệng của hấn: “Đừng...”

Hấn giật mình, trên mặt tràn đầy vui mừng, tiểu nữ nhân này lại vì hấn mà lo lắng, cánh tay cường tráng đang ôm bên hông nàng đột nhiên siết chặt lại, cúi đầu xuống, môi mỏng day nhẹ, chạm nhẹ vào vành tai nàng, hơi thở ấm áp phả vào sau gáy nàng, làm cho nàng khe khẽ run lên: “Vì người cùng các thành dân, ta sẽ không để chính mình chết được.”

Nguyệt Nhi cười tới gần hơn đến lồng ngực của hấn, ánh mắt đã ướt ươn, nam nhi nhiệt huyết này, làm ấm lòng của nàng. Giờ khắc này, nàng quả thật muốn quay về Tuyên Quốc nhìn xem, thành dân Tuyên Quốc dưới sự cai trị của hấn sẽ có cuộc sống như thế nào.

Thăng đến khi mặt trời khuất sau núi, hấn mới ôm lấy nàng thúc khê con ngựa, chậm rãi trở về.

Có trinh thám báo lại, bên trong thành nhất định có trà trộn gian tế, quân địch đối với nhất cử nhất động bên trong thành rõ như lòng bàn tay, hơn nữa khó có thể loại bỏ khả năng ẩn nấp trong nữ gia quyến. (*thế thấp của mấy ống quan trong thành á :>>*)

Ngón tay Sở Hạm gõ nhẹ trên mặt bàn, một thành trì rộng lớn, đại địch đóng quân nhiều phía trước, tróc nã gian tế vốn là không dễ, nhưng đối với hấn mà nói, chỉ là chuyện đơn giản, nhưng nữ gia quyến đông đảo, nhất thời trong lúc này cũng không dễ dàng điều tra.

Nguyệt Nhi một bên đứng châm trà, đang cầm siêu tiến lên: “Để ta vào thành điều tra nữ gia quyến.”

“Người?” Trong mắt Sở Hạm hiện lên một tia lạ lùng, lập tức lắc đầu: “Lần này vào thành vô cùng nguy hiểm, người ở lại ngoài thành.”

“Nữ gia quyến này không giống như là nam tử, có thể tùy ý tra tấn thẩm vấn, nếu làm bị thương sai người, ngay tại trước mặt đại địch khó có thể yên ổn lòng quân, không bằng nữ nhân ở chung tới sẽ dễ dàng hơn đó.” Nàng sồn đoàn được hấn sẽ không đồng ý. “Huống hồ ta ở lại bên ngoài thành, làm sao có thể an toàn như ở bên cạnh người?”

“Ta chém giết, sao có thể chú ý tới người?” Trong mắt hấn chứa ngàn vạn nhu tình.

“Ta có thể ở cùng nữ gia quyến, trừ phi thành bị phá, ta làm sao lại có thể gặp nguy hiểm.” Nếu hấn xảy ra chuyện không hay, nàng làm sao có thể sống một mình.

Hấn trầm ngâm một chút: “Được, ta mang người vào thành, nhưng mà tất cả người đều phải nghe ta.”

Nguyệt Nhi mặt lộ vẻ vui mừng, “Việc này là đương nhiên.”

Sở hạm chỉ dẫn theo một tiểu đội nhân mã nhanh chóng vào thành, cố ý bày ra, làm cho quân địch biết việc bọn họ vào thành.

Còn đại quân từ từ yên lặng không một tiếng động áp gần, ở lại ẩn núp trong rừng cách thành năm mươi dặm.

Đi vào bên trong thành, đem toàn bộ quan chức tướng lĩnh tham gia việc quân cơ triệu tập lại một chỗ, đám người đến đông đủ, cũng không bàn bạc việc chiến sự, mà lại để bọn họ ngồi không, mọi người nghi hoặc khó hiểu, không biết hẳn muốn làm cái gì.

Đồng thời Nguyệt Nhi cùng những nữ gia quyến của các tướng lĩnh này tụ lại ở gian ngoài chỉ cách đám quan viên kia một bức rèm, trong ngoài đều nghe thấy được rõ ràng, trên danh nghĩa là bảo hộ các nàng an toàn, trên thực tế cũng là giam lỏng.

Những người này không biết rằng khi bọn họ uống trà nói chuyện phiếm, thủ hạ của Sở Hạm bên trong thành đang bận việc bố trí chiến sự.

Vừa qua bình minh, một đường sấm sét xẹt ngang qua bầu trời xám xịt, mưa to như trút nước, trời trong xanh lập tức xám lại rất nhiều.

Sở Hạm khước miệng nhếch lên, mưa này tới thật tốt, đúng thời điểm. Ánh mắt sắc bén, liên tục quét mắt trên thần sắc của mọi người.

Đúng lúc này, tiếng kèn ngoài thành vang lên, có trinh thám báo lại: “Địch nhân đã đến trước ngọn núi dưới thành.”

Mọi người đang ngồi mặt kinh hãi, vội đứng dậy chuẩn bị tham chiến.

Sắc mặt Sở Hạm không đổi, nâng chung trà lên, khẽ hớp một cái: “Không vội.”

Mọi người bất an ngồi xuống không yên, nhưng nghĩ Sở Vương bách chiến bách thắng, hẳn tự có đạo lý.

Một gã tướng sĩ chiến bào đầm máu, một thân ướt đầm chạy vội tới báo lại: “Bẩm Sở Vương. Quân địch đã áp lại gần, khí thế dũng mãnh.”

Sở Hạm vẫn bình tĩnh không sợ hãi, lạnh lùng hỏi: “Quân địch ước chừng có bao nhiêu nhân mã?”

14. Chương 14

“Ước chừng năm sáu vạn người.”

Người đang hồi hít một hơi lạnh, trong thành này đóng quân cộng lại cũng hơn một vạn người, mà Sở Vương đến cũng chỉ dẫn theo mấy ngàn binh mã, nay địch ta số lượng chênh lệch quá lớn, thành này khó bảo toàn, nếu như không thừa lúc đại quân áp đến dưới thành tiêu diệt tiên phong trước, chỉ sợ càng khó ngăn cản, lại tiếp tục xin chiến.

Trong mắt Sở Hạm mặc dù hàn quang bắn ra bốn phía, lại hoàn toàn không có vẻ lùi bước. “Đợi.”

Nhìn quét trong gian phòng, mọi người sắc mặt lo lắng, chỉ có một hộ vệ ngồi khước mắt thoáng qua một ý cười rồi biến mất.

Trong khoảnh khắc, lại có người nhanh chóng cấp báo: “Bẩm Sở Vương, chủ lực quân địch chỉ cách dưới thành có bốn mươi dặm.”

“Đợi lát nữa.” Sở Hạm mặt vẫn tĩnh như nước, trong mắt lại dâng lên sát khí nồng đậm.

Ở trong gian đang uống trà tiếp khách, Nguyệt Nhi đều có thể cảm thấy bên cạnh hẳn nhưng tụ sát khí nghiêm mật, trong lòng âm âm nhảy loạn. Chúng nữ quyến, lại càng run rẩy rùng mình, chỉ riêng có một người rũ mi mắt thấp xuống, lông mi run lên, khước miệng không thể che giấu hết lộ ra một nét thoáng hiện vui mừng trên sắc mặt.

“Bẩm Sở Vương, chủ lực quân địch đã áp đến dưới thành.”

Một đạo tia chớp xẹt qua trên không trung, trong phòng bỗng nhiên sáng bừng.

Sở Hạm mày rậm khê nhếch, dựng lên như kiếm, vỗ bàn: “Cung nỏ trên tường thành chuẩn bị.” Nhìn sang tham tướng bên người: “Phóng tín hiệu, đại quân xông vào từ hướng nào, chiếu theo cung nỏ chuẩn bị.”

“Dạ.” Tham tướng lĩnh mệnh mà đi.

Mọi người đang ngồi ngạc nhiên vui mừng, không dự đoán được Sở Vương sớm bày ra trận thế, chỉ chờ quân địch tiến vào. Tên hộ vệ kia thần sắc lại luống cuống.

Sở Hạm nhìn thấy trong mắt, âm thầm cười lạnh: “Chúng quân tướng nghe lệnh, lập tức xuất chiến.”

“Dạ.” Mọi người đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Sở Hạm tiến lên một bước, đưa tay đặt lên bả vai tên hộ vệ, lạnh lùng cười: “Người ở lại.”

Người nọ nhất thời rùn chân, cố gắng ổn định bình tĩnh: “Sở Vương còn có gì dặn dò?”

“Trời lại.” Bây giờ đại địch trước mặt, Sở Hạm chẳng lẽ lại nhiều lời cùng hân.

Quân lính trái phải vây đến, không hỏi nguyên do, tên hộ vệ này trời lại chắc chắn.

Hộ vệ này lớn tiếng làm ầm ĩ, thỉnh thoảng lại hướng vào trong rèm liếc mắt quan sát tình hình. Sở Hạm lạnh lùng cười: “Kéo xuống chém đầu.”

“Chuẩn bị ngựa. Xuất chiến.” Nhìn theo thân ảnh cao ngất của hân biến mất, tâm Nguyệt Nhi bất ngờ rút nhanh.

Phụ nhân vừa rời khỏi miệng mang nụ cười, lúc này ôm bụng kêu đau: “Ai nha, ai nha!”

“Người không có chuyện gì chứ?” Nguyệt Nhi khê bữu môi, xem người giả bộ tới khi nào.

“Ta rất đau bụng. Cần... đi ngoài.”

“Ta đi cùng người.” Nguyệt Nhi tiến lên đỡ lấy nàng.

“Không làm phiền tới cô nương, ta tự đi cũng được.” Phụ nhân vội gượng hết sức chối từ.

“Bây giờ bên ngoài đang rối loạn, một mình người đi, có điều gì sơ xuất, ta không có cách nào ăn nói với các tướng quân chiến đấu hăng hái trên chiến trường.” Nguyệt Nhi khẳng khái phải đưa nàng cùng đi.

Phụ nhân bất đắc dĩ, đành phải cùng đi với nàng.

Vừa tới nơi yên tĩnh, lợi dụng lúc ngồi xuống, ôm lấy một tảng đá muốn nện xuống đỉnh đầu Nguyệt Nhi.

Bên cổ đau xót, đã thấy Nguyệt Nhi tựa tiểu phi tiểu (Cười như k cười) nhìn nàng, trong tay nắm lấy một thanh ngọc trâm mang theo lưỡi dao sắc bén đặt lên cổ nàng, mũi dao đã đâm vào da thịt nàng, đau đớn không thôi, nàng ta chỉ cần dùng thêm chút lực trên tay, ngay lập tức có thể đâm thủng cổ họng nàng, tảng đá kia làm sao dám nện xuống, bỏ tảng đá lại cười làm hòa: “Cô nương đây là có ý gì?”

Nguyệt Nhi cười lạnh một tiếng. “Đi” Áp giải nàng đi đằng trước tới chỗ tham tướng.

Tham tướng thấy Nguyệt Nhi đã chế ngự được gian tế, âm thầm bội phục thiếu nữ này có mưu có gan.

Trở lại trong phòng nữ gia quyến, một bên làm yên lòng các nữ quyến, một bên lo lắng chờ đợi, không biết hân hiện đang ở nơi nào, bình an hay không.

Ngoài cửa, tiếng kèn, thanh âm trống trận, tiếng chém giết, tiếng kêu thảm thiết, tiếng binh khí chạm nhau, đâm vào trong tâm Nguyệt Nhi, đáng sợ nhất không phải là giết địch trên tiền tuyến, gặp lại dưới đao máu, mà là lúc này đang lo lắng chờ đợi.

Một tiếng vang thật lớn, tiếng quát nổi lên bốn phía, kinh chấn chín tầng trời.

Nguyệt Nhi vội chạy tới cửa giữ chặt một binh lính đang khuôn vác vật tư: “Tình hình phía trước thế nào? Sở Vương đang ở nơi nào?”

“Quân địch tán loạn, Sở Vương mang theo các tướng sĩ mở cửa thành ra ngoài tập kích.” Nói xong bỏ Nguyệt Nhi lại vội vàng chạy đi.

Trong lòng bàn tay Nguyệt Nhi chảy đầy mồ hôi, nhanh chân quay về phía mà chính.

Một bàn tay ấm áp nhỏ nhắn mềm mại nắm chặt tay của nàng, tham tướng phu nhân đứng ở thành này nhìn nàng cười: “Tin tưởng nam nhân của mình, bọn họ sẽ bình an.”

Nguyệt Nhi trong lòng ấm áp, quay về nhìn nàng mỉm cười.

“Phu quân ta trước khi đóng ở thành này, cũng đã nhiều năm đi theo Sở Vương, Sở Vương có dũng có mưu, nhất định sẽ chiến thắng trở về, tin tưởng hần đi.”

Mặt Nguyệt Nhi nóng hầm hập: “Vì sao phu nhân nói Sở Vương là nam nhân của ta.”

“Chúng ta đều là người từng trải, người sáng suốt, vừa nhìn liền biết, tâm sự của người toàn bộ đều viết ở trong mắt người.” Tham tướng phu nhân kéo tay nàng đi vào nhà lớn.

Nguyệt Nhi nhìn thấy tham tướng phu nhân bình tĩnh, âm thầm xấu hổ, đây mới là một phu nhân tướng quân có khí thế.

“Giành thắng lợi! Sở Vương trở về thành!” Một tiếng hoan hô phá vỡ một tâm lo âu của Nguyệt Nhi.

Rút bàn tay bị tham tướng phu nhân nắm lấy, xắn tay nhấc váy, chạy nhanh tới cửa thành, hậm không thể mọc thêm đôi cánh, Hóa ra chuyện nàng đối với hần đã sâu tới mức này.

Vạt áo lần váy phát phơ, búi tóc rối loạn, tóc dài nhẹ nhàng bay bay, rõ ràng nhìn đường như rất gần, nhưng làm sao chạy mãi không đến.

Xa xa đã thấy cờ chủ soái dật Kim Bàn Long thêu lên chữ Sở màu đen, trong ánh ban mai theo gió bay phấp phới.

Phía dưới, thân ảnh uy nghi lẫm liệt cười trên hân huyết bảo mã đang cùng các tướng sĩ của hần khai hoàn bước vào cửa thành. Tuy rằng trên áo giáp toàn là máu tươi chưa khô, nhưng đáng vẻ tươi cười trong ánh ban mai chứng minh được thắng lợi của hần.

Thành dân đông đúc nhiệt liệt hoan hô, tung hoa tươi, Nguyệt Nhi lại si ngốc ngây ngẩn cả người, chạy vội giống như điên cuồng vừa rồi đã qua đi, đến gần phía trước, ngừng lại cước bộ, chậm rãi lui về phía sau.

Từ lúc hần vào thành nhìn lên liền thấy nàng mặt mày hớn hở, vội vàng chạy đến, lúc này nhìn thấy nàng dần dần lùi bước thì thu lại nụ cười trên mặt, đem tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt đỏ hồng đang muốn chạy trốn của nàng, thúc ngựa tiến lên trước, đứng ở trước mặt nàng, hơi khẽ cúi người, vươn tay.

“Người cực khổ.” Ánh mắt của hần nóng rực, tràn đầy chờ đợi, ngữ khí trầm thấp chân thành tha thiết. “Đưa tay cho ta.”

Bốn phía náo nhiệt nháy mắt ngừng lại, toàn bộ ánh mắt của mọi người đã rơi vào trên thân hai người.

Nguyệt Nhi khấn咒 nắm chặt tay nhỏ, yên lặng nhìn bàn tay mở to kia, giống như đá lớn trong đáy biển trầm ổn như nhau, không có một tia run rẩy.

Nàng biết, nếu lúc này, nàng đưa tay mình ra, cũng có nghĩa giao bản thân mình cho hần suốt đời, ý nguyện của chính mình, cũng sẽ vì hần mà dứt bỏ mối hận thù của mình.

Chần chừ nhìn theo từ bàn tay to của hần lên đến đôi mắt sâu không thấy đáy, trong mắt tự tin cũng chờ đợi áp chế nội tâm mâu thuẫn của nàng.

Tâm mọi người đều đặt lên bàn tay nhỏ bé không chịu chìa ra của nàng, trong không trung tràn ngập không khí khẩn trương.

Thời gian một khắc đã qua, trên mặt hần không có chút gì không kiên nhẫn, vẫn là yên lặng chờ đợi.

Nội tâm mâu thuẫn của nàng rốt cuộc bị đánh tan triệt để, run rẩy từ từ đưa tay hướng lên bàn tay to kia.

Hần đợi cho bàn tay nhỏ bé của nàng hoàn toàn đặt vào lòng bàn tay hần, mới bất ngờ nắm chặt, khoe miệng gợn cong lên mỉm cười chỉ có nàng nhìn thấy, trong mắt là vui mừng không gì sánh nổi. Chỉ có hần tự biết, xung phong giết địch, đao nhọn tẩm máu, hần chưa từng sợ, nhưng thời gian chờ đợi nàng, hần sợ. (Đáng iu quá Hạm ca ui :-*)

Bốn phía nhất mắt tuôn ra tiếng hoan hô nhiệt liệt, cười vui. Hoa tươi như mưa trút về phía bọn họ.

Hắn đem nàng nhấc lên lưng ngựa, ngồi ở trước người hắn, cùng hắn cười chung một con ngựa, đi hướng lên chỗ cao trên tường thành.

“Đây đều là quê hương chúng ta cần bảo vệ.” Hắn tự hào mà kiên định.

Nguyệt Nhi phóng mắt nhìn qua, dân chúng chạy nhanh tới chúc mừng, tiếng hô vang “Bảo vệ Quê hương” như thủy triều liên miên không dứt bên tai, ba quân tướng sĩ lại càng mạnh mẽ giương cao, tiếng hoan hô như sấm, vang vọng chín tầng mây. Điều này nàng chưa từng gặp qua, suy nghĩ bay xa, dân chúng tại Tuyên Quốc có như vậy hay không?

Lần này khao tướng sĩ cùng quân dân liên hoan, Nguyệt Nhi sung sướng nhanh chóng rót rượu cho chúng tướng, thậm chí mang theo kính nể, bọn họ vì dân chúng của mình đem hiến dâng máu tươi cùng sinh mệnh.

Nhưng nàng dù sao cũng à nữ tử, đợi thời gian thích hợp, lui ra khỏi doanh trại, đem phần không gian này nhường lại cho các nam tử đang vui sướng. Đứng dưới một gốc cây lê, ngắm trăng thanh nhẹ.

“Nhớ nhà?” Thanh âm ôn nhu vẫn nhả từ phía sau bay vào trong tai nàng.

Tay Nguyệt Nhi đang ôm cây lê chậm rãi cứng đờ, rũ xuống, quay trở lại, đối với người đến hơi phật ý, liền từ bên cạnh hắn dịch lui ra.

“Nguyệt Nhi. . .”

Nàng khẽ giãy cánh tay bị hắn nắm lấy chặt chẽ: “Cô Quân công tử, xin tự trọng.”

Cô Quân đưa tay cầm thật chặt: “Nàng đang hiểu lầm ta.”

Nàng mỉm cười, việc vậy không quan trọng: “Cô Quân công tử không có gì để cho ta phải hiểu lầm.”

“Hương Thảo kia không phải ta...” Thanh âm của hắn có chút dồn dập, vội giảm thanh âm thấp xuống.

Nguyệt Nhi khẽ cắn cắn môi: “Đều là quá khứ.” Tuy rằng Hương Thảo hãm hại nàng, nhưng chung quy vẫn là một mạng người, còn có hơn một trăm tướng sĩ uống mạng kia luôn đề trong lòng nàng, khiến nàng không thể nhẫn nhịn.

Tầm mắt Cô Quân dừng lại trên mặt nàng rồi cuộc buông xuống nhìn về phía mặt đất: “Nàng bị tù nhốt một đêm, ta nghĩ muốn mang nàng chạy trốn, tới ngoài tường nàng bị giam giữ... Nhìn thấy Sở Hạm đi vào, ta đợi đến hừng đông mới thấy hắn đi ra.”

Đêm đó... Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Nhi đang tái nhợt, nổi lên má hồng, liếc thấy khóe miệng hắn lãnh đạm buồn bã cười, mềm lòng xuống: “Đều là quá khứ.” Thanh âm không hề lạnh cứng giống như vừa rồi.

“Chưa từng là quá khứ, cũng sẽ vĩnh viễn không phải là quá khứ.” Hắn gần như gầm nhẹ. “Nàng không cần phớt lờ chính mình, sống trong cái bóng của Sở Hạm. Hắn đối với nàng không có tình cảm, chỉ muốn lợi dụng nàng để dùng thế lực bắt ép Tuyên Quốc.”

Nguyệt Nhi trầm mặc, nàng cùng với Sở Hạm có những khúc mắc không giải quyết được, nhưng thực tế hắn đối với nàng, nàng đều có thể cảm nhận được hết. Nhưng bao nhiêu đó trong lòng là đủ rồi, bởi vì nàng cũng đối với hắn có tình yêu say đắm, nhưng mỗi một đoạn yêu say đắm này, cũng làm cho nàng hồ thẹn với vong hồn của phụ thân. Nàng tương tự cũng cảm giác được hắn yêu nàng, làm sao từng không không đao kiếm đổ máu. (đoạn này ta chịu a)

Giãy khỏi cánh tay hắn, bước nhanh trở về, nàng không muốn tiếp tục khơi dậy vết sẹo đang khép miệng.

“Người có biết hắn có bao nhiêu oán hận phụ thân người?”

Nàng đột nhiên dừng lại, quay lại. Đây là việc nàng cho tới nay nghi hoặc, chẳng biết tại sao hắn đối với nàng lại có nhiều oán hận như vậy.

“Năm ấy thành trí Sở Quốc bị phá, phụ thân ngươi bắt được hắc cùng mẹ của hắc, dùng việc này uy hiếp phụ thân hắc buông trường kiếm trong tay xuống. Năm đó Sở Vương nghĩ có thể dùng chính mình trao đổi, giữ được tính mạng của vợ con.”

“Về sau thế nào?” Tất cả việc này nàng đều chưa từng nghe người ta nhắc qua tới.

“Nào biết, Tuyên Vương đối với Sở Vương Phi sớm ái mộ đã lâu muốn nàng gả lại cho hắc. Sở Vương Phi đáp ứng, với điều kiện là lưu lại tính mạng của Sở Hạm. Tuyên Vương đồng ý rồi nhưng muốn tìm cách cắt đứt gân chân Sở Hạm.”

Nguyệt Nhi nghe thấy thế, rùng mình một cái. Nàng không tin lời nói kia là phụ thân từ ái của nàng, muốn quay đầu rời đi, nhưng cuối cùng nửa bước cũng không đi được.

15. Chương 15

“Sở Vương Phi giận dữ, rút kiếm đâm Tuyên Vương bị thương rồi tự sát không thành. Tuyên Vương nổi giận, ngay trước mặt Sở Hạm cùng phụ thân hắc, cưỡng bạo Sở Vương Phi.”

“A!” Nguyệt Nhi đưa tay lên che miệng lại, trong mắt dâng lên nước mắt thống khổ, nàng có thể tưởng tượng được Sở Vương phi lúc đó nhục nhã thế nào.

“Sở Vương Phi chịu nhục quá sức, cắn lưỡi tự sát. Sở Vương can đảm tê liệt hung dữ trước nay chưa từng có, giãy trời buộc, cướp lấy đao của binh lính bên người Tuyên Vương, gắng sức cùng các tử tướng (giống tử sĩ) liều mạng, giúp Sở Hạm chạy trốn. Khi hắc đi lên tới tường thành, tự vẫn bỏ mình, khỏi phải rơi vào tay Tuyên Vương tiếp tục chịu nhục nhã.”

Nguyệt Nhi nghe tới đó đã khóc không thành tiếng, nhớ lại ánh mắt căm ghét của hắc đối với nàng, hắc đối diện với nàng, chắc chắn nhớ lại tình cảnh thảm khốc lúc nhỏ.

“Hết thấy những việc sau này hắc làm, đều vì báo thù, hắc hận nàng như thế, làm sao lại sẽ đối xử với nàng thật tình?”

“Ngươi đừng bảo là...” Nguyệt Nhi bưng mặt, xoay người chạy đi, mới vừa được nửa bước chân, bị hắc kéo lấy cánh tay quay trở về, rõ ràng ngã vào trong lòng hắc, ôm chặt lấy.

“Nguyệt Nhi, đây đều là cừu hận một đời, nàng mới mười bảy tuổi, không nên sống trong cừu hận. Theo ta đi, ta sẽ cho nàng hạnh phúc.” Môi mông của hắc dán lên thái dương nàng.

Trong đầu nàng loạn như đay rối, tâm bị xé tan thành từng mảnh. Nàng có thể tưởng tượng được rằng, cừu hận thống khổ tra tấn một đứa trẻ là sự dày vò to lớn đến mức nào. Thù giết cha cùng mối thù hận của hắc, gián tiếp phạm phạm ở trước mắt nàng, nàng nên đối mặt với hắc như thế nào? Vừa mới xây dựng lên lời hứa hẹn kia thì lại bị đánh vỡ.

Một tướng sĩ tìm chỗ đi tiểu, mở to đôi mắt đang say xỉn, thấy hai người ôm nhau, nhất thời lửa giận xông lên, tiến lên hai bước, cuối cùng xoay người trở về đại tướng, muốn bẩm báo với Sở Vương, lại thấy Sở Vương đang cùng các tướng sĩ chè chén hát vang, lại không đành lòng quấy rầy bọn họ đang hào hứng vào lúc này, rầu rĩ không vui ngồi sang một bên.

“Nguyệt Nhi, theo ta đi, ta mang nàng trở về Tuyên Quốc, rời xa cừu hận.” Cô Quân nhẹ vỗ về Nguyệt Nhi xinh đẹp.

“Tuyên Quốc...” Nguyệt Nhi như đang ở trong bóng đêm thấy được một chút ánh sáng.

“Chúng ta đi suốt đêm, sẽ không ai phát hiện ra chúng ta, Chờ ngày mai bọn họ tỉnh rượu, chúng ta đã đi rất xa rồi, thuận tiện cũng không quay đầu trở về.” Nguyệt Nhi thầm nghĩ muốn tự mình rời đi một mình.

“Vì nàng, ta sẽ dứt bỏ tất cả, chỉ cần nàng.”

Nguyệt Nhi lắc đầu. Tâm của nàng đã giao cho Sở Hạm, bất kể là yêu cũng thế, hận cũng vậy, rốt cuộc không thể dung nạp những người khác.

“Nguyệt Nhi... Nàng thật sự không chịu đón nhận ta sao?”

Nàng vẫn chỉ lắc đầu, nàng sẽ nang theo những hồi ức về người kia cả đời.

Cô Quân thở dài: “Ta đưa nàng đi, chờ nàng an toàn, ta sẽ rời đi.”

“Mình ta có thể tự đi.” Nguyệt Nhi đẩy hẳn ra, đứng thẳng người.

Hàn quang chợt lóe, Cô Quân nắm chủy thủ trên tay đâm hướng ngực của chính mình.

Nguyệt Nhi vội vàng kéo lại, kinh hô: “Người làm cái gì thế?”

“Nàng là một nữ tử yếu đuối một mình ra đi, gặp phải nguy hiểm, cũng sẽ để ta áy náy mà chết, không bằng cứ làm rõ ràng như vậy, đỡ phải chịu thống khổ.” Về mặt hẳn quyết đoán.

“Người nói thực, chỉ cần ta thoát khỏi vùng nguy hiểm, lập tức rời đi?”

Cô Quân buồn bã cười: “Chỉ cần người nhất định không cho ta đi theo, ta sẽ rời đi.”

“Đợi ta, ta đi chuẩn bị ngựa.” Cô quân chạy được hai bước, lo lắng quay đầu lại nhìn nàng, lại tiếp tục chạy.

Không đầy một lát sau, hẳn dắt tới hai con tuần mã, phủ thêm cho nàng một món áo cừu của quân sĩ, cùng với mũ giáp của quân sĩ, dấu đi vẻ ngoài là nữ của nàng.

Hai người lên ngựa, lập tức chạy về phía cửa thành.

Thủ thành thấy là Cô Quân mang theo thân binh, chỉ nói là ra khỏi thành làm việc, cũng không gặng hỏi, mở cửa thành, để cho bọn họ ra khỏi thành.

Thành trì phía sau xa dần, tâm Nguyệt Nhi trầm xuống, đây là làm phản phía sau lưng Sở Hạm, vĩnh viễn bước trên một con đường không thể trở về.

Tối ban đêm, xuyên qua một mảnh rừng rậm rạp, bóng cây u ám dưới ánh trăng, quỷ dị giống như mình giới u linh (chắc là thế giới ma quỷ).

Con ngựa vội vã hí vang kinh hoảng quỳ gối xuống, Nguyệt Nhi như con diều bị đứt dây văng ra khỏi lưng ngựa, nàng rơi xuống đất trong nháy mắt thấy dây thừng xoắn lại, tiếp sau đó trước mắt tối sầm, không biết gì nữa.

Cảm thấy không khí ẩm ướt, sàn nhà lạnh như băng, Nguyệt Nhi đưa tay muốn xoa cái đầu đang muốn nứt ra, mới phát hiện hai tay bị trói ngược ra đằng sau người, toàn thân trên dưới, đau đớn một mõi rã rời, yết hầu khô nứt không phát ra được một âm thanh nào.

Liên nhìn lên ánh sáng mờ ảo phía trên, cố gắng có thể thấy được đây là một gian nhà bỏ hoang cũ nát, cửa gỗ nứt ra xuyên qua vào ánh mặt trời, mơ hồ có thể thấy bóng người qua lại chớp lên.

“Tên Sở Hạm kia thực sự có phúc, cô nàng này bộ dạng cũng thật... Sách...Sách... cho tới bây giờ ta chưa thấy qua nữ nhân xinh đẹp như vậy.”

“Như thế nào? Động tâm?”

“Người dám nói là người không động tâm? Lúc người gặp qua nàng, nước miếng đều nhỏ.”

“Đi mẹ người.”

Ngoài cửa truyền tới tiếng trêu đùa của nam nhân.

“Một lát nữa đại vương đến đây, thấy cô nàng này, sẽ như thế nào?”

“Việc này còn phải nói sao?” Tầm thường mà mang theo tiếng cười thềm muốn làm toàn thân Nguyệt Nhi run lên. Ở trong quân Sở Hạm, nàng chưa từng sợ hãi, nhưng bây giờ lại thật sự cảm nhận được sợ hãi.

Bỗng nhiên nhớ tới, không biết Cô Quân đang ở nơi nào, thoát hiểm hay không, có lẽ cũng bị bắt giống như mình.

Hiện tại chắc Sở Hạm cũng biết nàng trốn đi? Hẳn sẽ phản nộ như thế nào?”

Cứ như vậy nghĩ đông rồi lại nghĩ tây ngây ngốc, mệt mỏi kéo tới, chẳng biết lúc nào thiêm thiếp ngủ.

Không biết qua bao lâu, cửa gỗ bị đẩy ra, có người tiến vào đem nạng kéo dây, đưa ra khỏi phòng nhỏ, ném trên nền nhà khô ráo của một gian nhà lớn.

Nằm sấp trên mặt đất, còn chưa kịp ngẩng đầu, đã ngửi được trong phòng nồng nặc mùi thuốc, chua xót khó ngửi.

“Cởi trói.” Một giọng không nóng không lạnh từ phía trên truyền xuống.

Nguyệt Nhi vận động cánh tay tê cứng không có cảm giác, chậm rãi vung vàng đứng lên, ngẩng đầu nhìn nam nhân ngồi dựa ở trên giường.

Là một hán tử trắng kiện để râu quai nón, ngoại bào tùy ý choàng ở trên người, lộ ra bên trong băng quần ngang dọc lung tung, mảnh băng trước ngực một màu đỏ sẫm, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Nàng đánh giá hần, hần cũng trừng mắt nhìn nàng, trong mắt là một nét thoáng hiện vẻ mặt phức tạp. Qua một lúc lâu, đột nhiên ngẩng đưa tay nắm chặt nạng: “Không nghĩ tới người mà bắt được mặt thám chúng ta phải đi lại là một tiểu mỹ nhân yếu điệu như vậy.”

Nguyệt Nhi cả kinh, bứt tay ra lui về phía sau, nhìn hần giận dữ. Trong lòng nàng lại lén hít hơi lạnh vào miệng, hóa ra mình rơi vào trong tay chính quân địch công thành thua trận hôm qua, như vậy, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều. Hai tên gian tế đều bí mật đèn tội, vậy hần từ đâu mà biết được? Trong đó có một người là nàng bắt được? Bóng ma ám ảnh dùng độc hại chết các tướng sĩ lại hiện lên, mơ hồ cảm thấy được đây là một cái bẫy: “Đi cùng ta còn có một người? Hần hiện ở nơi nào?”

“Hần a, ta đã thả hần trở về báo tin. Như thế nào? Nhớ hần?” Hần trêu đùa tiến đến nâng người của nàng.

Nguyệt Nhi khua tay đẩy ra, tiếp tục lui về phía sau, lại bị vệ binh ở phía sau chắn đường lui, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn hần.

“Nhìn không ra, còn rất mạnh mẽ.” Sau khi hần cười lại dâng lên cảm tức: “Nghe nói người là nữ nhân của Sở Hạm, Sở Hạm quả nhiên có con mắt thật tốt.”

Nhắc tới Sở hạm, trong lòng Nguyệt Nhi lại đau xót.

“Nghe nói Sở Hạm thực sự để ý đến người, không biết khi hần gặp lại người trở thành nữ nhân của Long Cơ ta, sẽ như thế nào?” Tầm mắt hần nóng rực không kiêng nể gì chạy trên thân của nàng. Đây sẽ là một bữa ăn ngon.

Oa Vương Long Cơ khiến mọi người nghe thấy đau đầu? Lưng Nguyệt Nhi nổi lên từng đợt lạnh: “Người thật vô sỉ, là đại trượng phu, người không cùng hần trên chiến trường dụng binh tranh tài cao thấp, lại ở chỗ này nhục nhã một người đàn bà con gái, tính là việc nam tử hần nên làm?”

“Ha ha, một nữ nhân mà lại so sánh tiêu chuẩn của đại trượng phu?” Long Cơ chẳng thèm để ý, thân thể hơi nghiêng tới trước, dùng sức giữ kéo nạng lên phía trước, đem nạng kéo ngã vào trong lòng ngực hần: “Không biết người ở đây chiếm bao nhiêu vị trí trong lòng Sở Hạm.”

Nguyệt Nhi đã hiểu rõ ràng, bọn họ bắt nàng tới mục đích chính là muốn Sở Hạm, huy động toàn lực đẩy khỏi ngực hần, cười lạnh: “Người cho là hần sẽ vì một nha hoàn mà một mình mạo hiểm sao? Người vẫn là tâm không hiểu rõ.”

Một tiếng kêu đau đớn, lực kẹp giữ tay nàng đột nhiên buông ra, làm cho nàng ngã xuống đất, thở hổn hển, vết thương trước ngực chảy ra vết máu tươi, tinh thần mệt mỏi rất nhanh.

Nguyệt Nhi Kinh hoàng cùng thấy âm thầm may mắn, lấy thương thế của hần hiện tại xem ra, không thể xuống tay đối với nàng. Về phần Sở Hạm, nàng không muốn hần mạo hiểm đến, rồi lại có chút trông mong hần tới cứu mình.

Một đám đông người vội vàng giúp Long Cơ xử lý miệng vết thương một lần nữa, đem nàng tiếp tục ném vào gian phòng nhỏ kia, cũng không biết có phải đã quên không, lại không đem nạng trói lại.

Sau vài ngày, nàng bị bọn họ cho gọi đi hầu hạ Long Cơ. Bất quá Long Cơ cũng không làm khó nàng, không có gì hơn là muốn nàng làm chuyện châm trà rót nước. Tuy rằng ánh mắt luôn sáng lên chạy trên người

nàng, nhưng cũng không xuống tay đối với nàng, đương nhiên việc này cũng do có liên quan tới vết thương trên người hắn.

Dần dần Nguyệt Nhi phát hiện, tuy rằng hắn nóng nảy tự đại, nhưng không phải hạ lưu vô sỉ như trong những lời đồn đại.

Chỉ có điều vừa nhắc tới Sở Hạm, hắn liền nổi trận lôi đình, trong mắt tràn ngập lửa giận, có thể thấy được một trận chiến bại này với hắn mà nói là một điều sỉ nhục vô cùng to lớn.

Ngày hôn đó, Nguyệt Nhi đang đun nấu thuốc, nhà lớn truyền ra tiếng Long Cơ quát mắng, một binh sĩ bùm mặt đi ra: “Nhanh đi tìm Nguyệt Nhi cô nương, Đại vương tỉnh dậy không thấy Nguyệt Nhi cô nương đang phát cáu đấy.”

Nguyệt Nhi thở dài, đem thang thuốc rót vào trong chén, hiện tại Long Cơ vừa tỉnh dậy lập tức nhất định phải gặp nàng ở trong phòng hắn, tuy rằng không bảo nàng làm chuyện gì, dù cho ngồi xa xa ở góc phòng. Một khi không nhìn thấy nàng ở đó, liền phát cáu, trách mắng binh lính.

Nàng không dám nghĩ, nếu thương thế hắn tốt lên, nàng có thể còn bình yên như vậy hay không. Nghĩ tới trốn, nhưng chung quanh canh gác vô cùng chặt chẽ, căn bản khiến nàng không có cơ hội có thể thừa lúc.

Bưng thuốc đi vào nhà lớn, Long Cơ phụng phịu trừng mắt nhìn nàng.

Nàng đi đến bên cạnh hắn, buông chén thuốc, xoay người tránh ra.

Trên cánh tay đau nhức, bị hắn hung hăng giữ chặt lấy: “Hầu hạ ta, là làm khó người như vậy?”

Nguyệt Nhi mặt lạnh không muốn tìm hiểu.

“Đúng rồi, ta quên, người là Tuyên Quốc công chúa.” Hắn phẩy miệng cười lạnh.

Trong lòng nàng cả kinh, quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn, hắn rốt cuộc biết bao nhiêu chuyện về mình?

Hắn nhìn nàng chằm chằm một lúc lâu, trong mắt dâng lên dục hỏa: “Nghe thiên hạ đồn đại Tuyên Quốc Nguyệt Nhi công chúa là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, quả nhiên không sai.”

Nàng vội dừng tay đang nghịch sợi tóc lại, tránh khỏi ánh mắt áp bách của hắn, lại bị một cánh tay khác của hắn giữ chặt lấy, không cho nàng tránh đi.

Nguyệt Nhi dương tay đẩy tay của hắn, giận dữ mắng mỏ: “Buông tay.”

Thế nhưng hắn lại không tức giận: “Nghe nói khi người gả cho Sở Hạm, lại sống một mình ở Nam Quận ba năm, Sở Hạm lại có thể nhìn đến bây giờ mới đụng vào người?”

16. Chương 16

Vừa nhắc tới Sở Hạm, Nguyệt Nhi liền ghen lại không nói được lời nào nữa, hắn vĩnh viễn là vết thương của nàng, toàn bộ chua xót bất đắc dĩ nảy lên trong lòng.

“Người cũng không cần khó chịu, chờ thương thế của ta tốt lên, thu người vào phòng, giết hắn cho người trút giận.”

“Người đừng hòng!” Nàng trừng mắt nhìn hắn như ánh mắt có thể bắn tóe lửa.

“Ta đừng hòng? Xem ra ta không cần chờ thương thế tốt lên, hiện tại nên thu giữ người.” Hắn nhìn vào trong mắt nàng rõ ràng nhìn thấy nàng giữ gìn cho Sở Hạm, ghen tị đến phát cuồng. Đột nhiên nắm lấy vạt áo nàng dùng tay xé mở.

Nguyệt Nhi cả người run rẩy, cực kì nhanh chóng rút cây trâm trên đầu xuống đâm vào miệng vết thương trước ngực hắn.

Nhưng nàng là một nữ tử yếu đuối, rốt cuộc cũng không phải là đối thủ của kẻ võ phu thân đã trải qua trăm trận chiến, trâm vừa mới đâm vào phía da thịt trước ngực hắn, đã bị hắn nắm chặt trong bàn tay to, tức giận nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Người dám giết ta.”

Nàng biết hôm nay chắc chắn không tránh khỏi xui xẻo, hi vọng tắt ngấm, cắn chặt răng, không một lời, tất cả trên mặt đều là ý khinh thường.

Về mặt khinh thường kia, càng khiến lửa giận của Long Cơ bốc lên tới cực điểm, đoạt ngọc trâm trên tay nàng, một cái tát đem nàng ngã lộn xuống đất. Ngọc trâm mặc dù không lấy mạng của hân, nhưng cũng sâu vào ba phần thịt, hơn nữa vết thương cũ, nhất thời khó có thể chống đỡ.

Ngoài cửa tướng sĩ nghe được tiếng cãi nhau, tiến vào, thấy tay hân che miệng vết thương, giữa khe hở trào máu tươi, cả kinh kêu to: “Quân ỵ.”

Ánh mắt lạnh lẽo đảo qua Nguyệt Nhi quỳ rạp trên mặt đất: “Đại vương, nữ nhân này xử lý như thế nào?”

Long Cơ hung hăng trừng mắt nhìn nàng. Nguyệt Nhi hết thấy đều không sợ hãi quay lên trừng mắt nhìn hân, thầm nghĩ, lần này có lẽ hân sẽ giết nàng, đã thấy hân đột nhiên cười hắc hắc: “Ta thích người mạnh mẽ cương liệt như vậy. Ta nhất định phải để người ngoan ngoãn thuận theo ta.”

Nàng làm mặt lạnh, không nhìn tới hân.

“Dẫn đi, đừng làm khó nàng.” Long Cơ dựa vào trên giường, nhắm mắt lại.

Miệng vết thương cũ của Long Cơ chưa khỏi, lại thêm tổn thương mới, hơn nữa thời tiết nóng bức, miệng vết thương có chút sưng tấy, tới nửa đêm lại sốt cao, ngày hôm sau vẫn không thấy lui cơn sốt. Lúc này, Nguyệt Nhi ngoại trừ đun nấu thuốc, liên suốt ngày bị giam giữ ở trong phòng nhỏ, không ai để ý tới.

Đến khi mặt trời lặn phía tây, mới có người mở cửa gỗ, đưa đồ ăn tới.

Nguyệt Nhi ôm đầu gối, rúc vào góc cũng không để ý tới. Người nọ cũng không giống binh lính đưa cơm ngày trước, buông ra liền đi. Nàng chỉ cảm thấy một đạo ánh mắt lạnh quét tới, rùng mình một cái, ngẩng đầu nhìn lại, chấn động toàn thân, không dám tin trọn to hai mắt, nếu như không phải kịp thời che miệng lại, đã kêu lên thành tiếng.

Đợi đến thật lâu sau khi người nọ ra ngoài, tinh thần cũng chưa phục hồi lại, nhìn thấy đồ ăn để trên mặt đất, lẩm bẩm chắc mình nằm mơ.

Tới nửa đêm, một tiếng: “Cháy nhà!” ngoài cửa thành một đồng hồ hỗn loạn, qua khe cửa mơ hồ nhìn thấy chỗ nhà lớn của Long Cơ phát ra ánh lửa.

“Mau cứu hỏa!”

“Mau cứu Đại vương!”

Tiếng bước chân hỗn độn, chuyển động chạy tới chạy lui.

Cửa gỗ đột nhiên mở ra, một người thân ảnh cao lớn chợt tiến vào, hương vị của nam tử quen thuộc đọng vào hơi thở của Nguyệt Nhi, không đợi tinh thần nàng đang kinh hãi phục hồi lại, túm ngang lấy thắt lưng nàng khiêng lên, đi nhanh ra ngoài. Giống như quỷ mị tránh khỏi các binh lính đang chạy tới chạy lui cứu hỏa, điểm huyết nói của nàng, để sau một đồng hồ.

Nguyệt Nhi thấy hân đến gần một trạm gác, giơ tay lên, không tiếng động bẻ gãy cổ một lính gác, một lính gác vừa tiến lại từ nơi khác, còn chưa kịp quát to thì một đao đã xẹt qua, cắt vỡ yết hầu đối phương.

Quay về cực nhanh, lúc này hân đối mặt với ánh trăng, mắt dài mày rậm, đúng là Sở Hạm, lại khiêng Nguyệt Nhi, bay vọt một đường mà đi.

Nguyệt Nhi nằm trên bả vai hân, không thể động đậy, trong lòng nhảy loạn thật nhanh, hỗn loạn cực kì.

Nàng phản bội hân, thế nhưng hân liều chết tiến đến cứu nàng.

Binh lính bị giết rất nhanh bị phát hiện, phía sau tiếng vó ngựa tiến lại gần.

Hân giải huyết nói cho nàng, huyết sáo một tiếng, hân huyết bảo mã của hân như bay chạy đến. Ôm nàng phi thân lên ngựa, nắm chặt dây cương, áp vào tai nàng, lạnh lùng nói: “Nếu người không muốn chúng ta cùng nhau chết tại nơi này, lập tức ôm chặt ta.”

Tuy rằng ngữ khí của hắn mang theo mùi hỏa dược (Thuốc súng) nồng nặc, nhưng Nguyệt Nhi lại ngoan ngoãn đưa hai tay vòng qua bên hông hắn, áo giáp lạnh lẽo theo hai cánh tay truyền tới toàn thân, làm cho nàng một cảm giác an lòng không tên, đem mặt áp vào trước ngực hắn. Giờ khắc này, hàn khí trong mắt hắn phai nhạt đi một chút.

“Cúi rạp người.” Bỗng nhiên hắn quát khẽ, tiếng vũ khí xé gió, bay thẳng hướng tới chỗ bọn họ, hắn mang theo nàng lặn qua bên cạnh sườn ngựa, mũi tên nhọn xé gió lướt qua mặt họ.

Nguyệt Nhi mồ hôi lạnh thấm ướt xiêm y, hô hấp trở nên dồn dập, lần đầu tiên thật sự cảm nhận được tử thần vừa lướt sát qua bên người.

Bên tai là tiếng hô hấp trấn định không lộn xộn của Sở Hạm: “Nhắm mắt.” Đột nhiên cánh tay bắt lấy, chặt chẽ ôm lấy nàng, hàn quang lạnh liệt (hàn quang sắc bén lạnh lùng) hiện lên, hàn gươm tay chém xuống, chém rớt đầu tên giặc Oa vừa tới trước mặt.

Nguyệt Nhi không nhắm mắt lại, ngược lại đem hai mắt sáng mở càn tròn ra, một mùi máu tanh nồng nặc vấy lên trước mặt, trên mặt một vệt nóng ấm.

Nàng từng ở trên xe chở trống trận xa xa nhìn thấy cảnh giết địch, nhưng giết địch gần thân như vậy, vẫn là lần đầu, trái tim không khỏi nhảy loạn, đem hai má áp vào trước ngực hắn, vẫn không nhúc nhích, rõ ràng nghe tiếng tim hắn đập mạnh mẽ, tâm tình bối rối nháy mắt bình tĩnh lại. Mặc kệ đao quang kiếm ảnh (Hình đao bóng kiếm), gió tanh mưa máu rơi rụng ở trước mắt.

Tiếng ngựa hí, thanh âm binh khí giao chiến, tiếng máu tươi phun tung tóe ào ào, tiếng kêu thảm thiết, lại khiến cho nàng tâm không gọn sóng, nếu hắn có chuyện không hay xảy ra, nàng nhất định đi theo hắn, không để hắn cô đơn một mình trên đường xuống hoàng tuyền.

Một đường sấm sét cùng với tia chớp vạch trên trời cao, trước mặt Sở Hạm đầy máu tươi, nhìn qua cực kì đáng sợ, nhưng chính khuôn mặt như vậy, mới làm cho nàng vô cùng thẹn thùng và an tâm.

Mưa to như trút nước, mặt đất càng thêm tối tăm, đúng lúc này, hắn chêm bay tên giặc Oa chặn đường cuối cùng, thoát khỏi vòng vây, nhưng vượt qua được trở ngại này, truy binh phía sau cũng tiến gần lên.

Đột nhiên cánh tay ôm bên hông nàng hơi chặt, Sở Hạm ôm lấy nàng lặn xuống yên ngựa, che miệng của nàng, nằm sấp ở dưới sườn núi, quay cuồng một lúc, lui vào phía sau một đồng cỏ khô.

Mặt khác, hàn huyết bảo mã vẫn phi nước đại về phía trước, trên lưng không còn sức nặng của hai người, chạy trốn càng thêm nhanh.

Trong nháy mắt truy binh bên cạnh đã nhanh chóng lướt qua, tiếng vó ngựa rối loạn đuổi theo hàn huyết đã không còn, nghe được thanh âm gầm lên giận dữ của Long Cơ: “Giết chết Sở Hạm, bắt được Tuyền Nguyệt Nhi sẽ được trọng thưởng.”

Tâm Nguyệt Nhi kinh hoảng không thôi, tay chân lạnh lẽo, ngừng thở, nắm chặt bàn tay to của hắn.

Sở Hạm vẫn không nhúc nhích, thủy chung đem nàng ôm vào trong ngực, bị nàng nắm bàn tay to, tay ngược lại giữ chặt những ngón tay nhỏ bé của nàng. Đợi khi truy binh đi xa, mới nhìn về phía nàng, trong mắt thoáng hiện một tia trào phúng: “Người cũng biết sợ?”

Nguyệt Nhi tự biết đuối lí, nào dám nói gì. Ngẩng đầu nhìn thấy hắn, tuần nhan đã được mưa tẩy đi máu đen, đối với lời của hắn lại có tai như điếc.(Nghe như không nghe)

Hắn thấy nàng chịu thua, cũng không làm khó nàng, trầm giọng nói: “Đi theo ta.” Kéo nàng chạy gấp trong mưa.

Nàng không biết hắn muốn đi đâu, chính là cứ bước đi theo hắn, không dám có chút kéo dài, sợ tiếp tục chọc giận đến nỗi lửa ở phía trước kia tùy thời điểm đều có thể bùng phát.

Đi được gần nửa canh giờ, tiến vào một mảnh rừng rậm, đột nhiên hắn ôm lấy nàng nhảy lên một gốc cây đại thụ rậm rạp, lên cây mới nhìn thấy, trong nhánh cây dựng lên một gian phòng nhỏ hướng vào trong.

Nguyệt Nhi ngã lặn xuống đất, gió mạnh mang theo nước mưa, lao thẳng vào trong phòng. Trước mắt tối đen một mảnh, nghe được thanh âm hắn đóng cửa phòng lại.

Sở Hạm đánh sáng đồ đánh lửa, cẩn thận kiểm tra cửa sổ, đều đã chắc chắn, bên ngoài sẽ không nhìn thấy ánh lửa, mới tiến vào trong phòng tìm than củi để châm.

Nguyệt Nhi nhìn theo ánh trăng, mới thấy rõ đây là một gian phòng nhỏ cực kì sơ sài, ngoại trừ cỗ khô chất thành đống, không có vật gì khác.

Mặc dù là giữa hè, cũng không phải rét lạnh, nhưng bị nước mưa thấm ướt vào quần áo trên người cực kì không thoải mái, hơn nữa áo tơ hơi mỏng dính trên người, toàn bộ đường cong của thân thể lộ ra. Nguyệt Nhi tiến sát vào đống lửa, chỉ hi vọng sớm hơn khô y phục ẩm ướt.

Nâng mắt nhìn về phía Sở Hạm, thấy nước theo vạt áo lưu ở trên sàn nhà, lại nhìn thấy màu đỏ sậm ghê người. “Người bị thương?” Nàng nhào lên, giữ chặt hắn, ánh mắt chạy trên thân hắn, xem xét vết thương.

“Tránh ra!” Hắn hừ lạnh một tiếng, giận tái mặt đẩy nàng ra, khi thấy nàng cắn môi cố nén lệ, trong mắt lại lộ ra vẻ lo lắng cùng thân thiết thì tâm vừa cứng lại không đành lòng: “Ta không bị thương, toàn bộ là máu của kẻ địch.”

Nguyệt Nhi mặc dù cũng không tiến đến gần hắn chút nữa, nhưng vẫn đem tầm mắt lục soát toàn thân của hắn, quả nhiên không có vết thương, mới an tâm.

Sở Hạm cởi bỏ áo giáp cùng y phục ẩm ướt, cởi trần, ngồi xổm bên lò sưởi bỏ thêm mấy khối than củi.

Nguyệt Nhi nhìn thấy cánh tay trắng kiết của hắn, cơ bắp rõ ràng trên cơ thể, nhất thời cứng lại, vội quay mặt đi không dám nhìn nữa, nhưng trước mắt lại hiện lên vết sẹo ngang dọc lưng tung trên người hắn.

Nàng biết thuốc hay có bao nhiêu linh nghiệm, phía sau lưng nàng trước bị tổn thương khi hắn bôi thuốc cho không lưu lại bất cứ dấu vết gì, mà linh dược kia lại không thể làm cho vết thương của hắn khôi phục bình thường, có thể tưởng tượng tổn thương đó nghiêm trọng cỡ nào.

Giờ khắc này nàng thực sự lo sợ, nam nhân trước mắt này chỉ là một con người, mà không phải thần thánh, hắn cũng sẽ đổ máu, sẽ...

“Dem quần áo cởi!” Âm thanh lạnh như băng phá vỡ suy nghĩ của nàng.

“Cái gì?” Nàng theo bản năng thu chặt lại hai tay, tuy rằng nàng cùng hắn đã có quan hệ da thịt, nhưng nàng vẫn không thể đón nhận kiểu lạnh như băng của hắn.

Hắn quay đầu lại, nhìn thấy nàng lùi bước, trong mắt có chút không kiên nhẫn, cũng có chút hờn giận, sai bước đi nhanh tới, đem nàng kéo tới trước người.

Nguyệt Nhi chỉ cảm thấy trước ngực chột lạnh, vạt áo đã bị hắn kéo xuống, tuột đến dưới vai. “Không cần!” Đột nhiên nàng lấy lại tinh thần, đẩy hắn muốn né ra.

“Không cần cái gì?” Mắt hắn lóe ra lửa giận, lạnh lẽo thấu xương.

“Sở Hạm, Người không nên như vậy.” Nàng kinh sợ giãy giụa, nàng sợ hắn nang theo cừu hận phát tiết trên người nàng.

“Người nghĩ rằng ta còn có thể có hứng thú đối với nữ nhân phản bội ta sao?” Mắt hắn âm trầm, trong mắt rõ ràng dục hỏa đốt lên, song sau đó lại tắt ra, lập tức xé xuống áo lót bên trong của nàng.

Nguyệt Nhi ngây ngốc ngơ ngẩn cả người, da thịt trắng nõn toàn thân không cò che lấy hiện ra trước mắt hắn, nước mắt nhục nhã nháy mắt dâng lên, nàng không muốn làm tù nô của hắn.

Ngay lúc đang ngớ ra, trong mắt của hắn dục vọng lại chuyển sang tức giận, đem nàng để trong đống cỏ, quay lưng lại đi hong khô quần áo này, không bao giờ quay lại nhìn nàng một cái.

Vừa rồi hắn mới nhục nhã nàng, nhưng hắn đối với nàng nhìn mà không thấy, lại làm cho nàng càng thêm đau lòng.

Cuộn thân mình lại, ngồi trong đống cỏ, nhìn bóng dáng hắn, trong lòng nghi hoặc càng lúc càng lớn: “Làm sao người lại một mình tới cứu ta?”

“Người còn muốn có bao nhiêu người đến?” Trong lỗ mũi hắn khinh thường hừ một tiếng.

“Cô Quân đâu?” Long Cơ nói hấn trở về báo tin, nếu không phải hấn, Sở Hạm sẽ không tìm được nàng nhanh như vậy, vừa nghĩ tới Cô Quân còn có rất nhiều điểm đáng nghi... Trừ hấn ra còn ai có thể biết bọn họ ra khỏi thành? Trùng hợp lại bị Long Cơ bố trí mai phục như vậy.

17. Chương 17

Sở Hạm đang kéo quần áo trong tay, bỗng nhiên nắm chặt thành quyền: “ Như thế nào? Không phải là tình lang của người tới cứu người, thất vọng rồi?”

Nguyệt Nhi nháy mắt kinh ngạc, hấn hiểu lầm cái gì, nhưng nàng một mình cũng Cô Quân chạy đi, muốn người khác không hiểu lầm là việc không thể nào: “Ta cùng hấn...”

“Câm miệng!” Hấn giận dữ phần nộ cắt đứt lời của nàng, lập tức âm điệu thay đổi, lãnh đạm nói: “Người nhớ kỹ thân phận của người, người là nha hoàn của ta, chỗ có thể thần phục đối với ta.”

Nguyệt Nhi hít một hơi thật sâu, trong lòng kiêu ngạo lại nảy sinh, ngữ khí cũng đồng thời chuyển thành lạnh nhạt: “ Nếu ta chỉ là một nha hoàn, làm sao dám làm phiền Sở Vương một mình mạo hiểm đến cứu.”

“Ta nghĩ người đã nghĩ sai rồi, ta tới cứu người chỉ vì mặt mũi.” Quần áo trong tay hấn giống như bị hấn bóp nát.

“Mặt mũi?” Lòng của nàng giống như hung hăng bị túm lại một phen.

“Người mặc dù là nha hoàn của ta, nhưng chuyện ta cưới Tuyên Quốc công chúa lại là việc cả thiên hạ đều biết. Người nào mà không biết Tuyên Quốc công chúa ở trong tay ai, dân chúng Tuyên Quốc sẽ ở dưới tay ai.”

Nguyệt Nhi cảm thấy mình như đang bay trên không trung bị rơi bịch trên mặt đất, trong lòng nổi lên từng trận lạnh: “Người thực sự nghĩ như vậy?”

“Người cho rằng ta nên nghĩ như thế nào?” Sau lễ Mừng công, hấn mang theo cảm giác say vội vàng đến phòng ngủ tìm nàng, đợi hấn lại là người đi- nhà trống, theo lời nói của tướng quân dưới quyền càng làm cho hấn giống như ở trong mùa đông bị đổ lên đầu một chậu nước lạnh... Ban ngày nàng còn nghĩ đến đưa tay giao cho hấn, vốn tưởng rằng hai người từ nay có thể hóa giải hiềm khích trước kia, kết quả buổi tối liền cùng người khác bỏ trốn! Hấn nghĩ đến, hận không thể bắt bọn họ trở về xé thành từng mảnh nhỏ. Nhưng hấn không có làm như vậy, hấn không muốn đem nàng cố chấp cứ giữ lấy ở bên người! (đọc đoạn này thương Hạm ca ghê cơ :>)

Ngay khi hấn đang mượn rượu giải sầu, sau một lúc uống một mình đến say khướt, Cô Quân đã quay trở lại, nói nàng bị Long Cơ bắt đi. Hấn chưa kịp chất vấn hấn ta, việc hai người bỏ trốn, liền dẫn thân binh ra khỏi thành.

Hấn không theo tình hình mà Cô Quân cấp báo, mà chính mình lén trà trộn vào trong quân doanh của Long Cơ âm thầm điều tra. Chờ đến khi thân binh phóng hỏa, hấn liền đem nàng rời đi.

Hấn hận nữ nhân này không có lương tâm, nhưng không cách nào quên được nàng không để ý tới.

Nguyệt Nhi bị hấn làm ắc nghẹn một câu cũng không nói nên lời. Sau một lúc lâu kinh ngạc, đứng vậy a, nàng phản bội hấn, làm gì có tư cách muốn tiếp tục được hấn yêu say đắm. Qua một lúc lâu nàng mới khẽ thở dài: “Ta hiểu được, ta sẽ làm tốt công việc của một nha hoàn.”

Nghe nàng nói xong, hấn tức giận không biết nên thoát ra ở chỗ nào, bỗng nhiên xoay người, mắt lạnh trừng trừng nhìn nàng. Nếu nàng hiểu, cũng sẽ không đối xử với hấn như thế.

Nguyệt Nhi bị hấn nhìn chằm chằm thì thấy cũng không được tự nhiên, không biết nên làm thế nào để che dấu đi một ít da thịt, dứt khoát ôm chặt đầu gối, gục đầu xuống không nhìn về phía hấn. Một đồng quần áo trùng điệp rơi trên người nàng, ngẩng đầu nhìn hấn, đã thấy hấn đưa lưng về phía nàng nằm trên đồng cỏ nghiêng người mà ngủ.

Nàng mặc quần áo đã được hơi khô, nằm xuống trên đồng cỏ, trần trọc, thật lâu không thể tiến vào giấc ngủ. Nhìn về phía người bên cạnh một chút cũng không nghe được thanh âm đi vào giấc ngủ của hắn, nghĩ đến chắc cũng không ngủ được.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hắn đột nhiên xoay người, đem nàng áp vào dưới thân thể.

Nàng muốn kinh hô còn chưa kịp thốt ra, đã bị bàn tay to của hắn che lại, sắc mặt ngưng trọng, hai mắt cảnh giác liếc về hướng cửa. Một bàn tay khác đã lặng lẽ không tiếng động chạm vào xuyến đao, đem nàng chặt chẽ bảo vệ dưới thân.

Nguyệt Nhi ngừng thở, lại không nghe thấy bên ngoài có bất kì động tĩnh gì, nhưng mơ hồ cảm thấy không khí khẩn trương.

Sở Hạm đột nhiên thở một hơi thật dài, xoay người đứng lên, thét một tiếng dài. Bên ngoài phòng thức khấc có tiếng thét dài đáp lại, truyền đến thanh âm của hữu tham tướng: “Thuộc hạ tới chậm, làm Sở Vương gặp nạn, tội lớn tày trời.”

Gánh nặng trong lòng Nguyệt Nhi liền được trút bỏ, nhẹ nhàng ngồi dậy.

Sở Hạm tự mình mặc quần áo, mở cửa gỗ ra: “ Có thể bày trận được chứ?”

“Đã an bài thỏa đáng. Chỉ chờ Sở Vương hạ lệnh tróc nã quân địch.”

“Tham tướng!”

“Có thuộc hạ!” Một thanh âm khác truyền đến.

“Dem nữ nhân này nhanh chóng đi suốt đêm đưa trở lại kinh thành.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Sở Hạm nhảy khỏi thụ ốc (*phòng trên cây*) mang theo tướng sĩ rời đi.

Tả tham tướng vội bước tiến lên thụ ốc, hóa ra chính là tướng quân ở giữa đồng cát chảy nắm chặt tay của nàng: “Nguyệt Nhi cô nương, đắc tội.”

Nguyệt Nhi vội đứng dậy hành lễ, “Nhờ tướng quân.”

Nguyệt Nhi trở lại trong cung ở kinh thành, vẫn ở tại phòng nhỏ của Dục Khôn Điện.

Bất ngờ phát hiện có người tiến vào trong viện bên cạnh, khi đi ngang qua cửa Trữ Tĩnh Cung thì thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng nữ tử vui cười.

Nàng mặc dù thấy kì quái, nhưng nhớ rõ thân phận nô tì của chính mình, cũng không dám hỏi nhiều.

Một ngày này, kiểm kê vật phẩm trong Dục Khôn Điện thì thấy đèn nền còn thừa không nhiều lắm, mà bình thường gã sai vặt giúp đỡ xử lí công việc trong Dục Khôn Điện thì không thấy bóng dáng đâu. Dù sao nàng cũng đang lúc rảnh rỗi, tự mình đi đến phòng quản sự nhận đồ.

Đối với trong cung này, khiến cho nàng không hiểu chính là, trong cung này không có thái giám, không giống hậu cung của Tuyên Quốc, nam giới hầu hạ mọi việc ở trong cung đều bị thiếu. (*Ặc Ặc, pó tay Nguyệt nhi tỹ*)

Nhìn thấy trời vẫn còn sớm, cũng không vội vàng đi lấy đèn nền, từ từ bước đi.

Đi qua Minh Hòa Cung nơi Nhã phu nhân ở một thời gian, nói là Minh Hòa Cung, nhưng thật ra là nơi dùng để tiếp đãi khách nước ngoài cùng khạo tướng sĩ có công. Từ sau khi Nhã phu nhân dị đánh đuổi ra khỏi cung, Sở Hạm cũng không bảo người khác đến bổ sung vào chỗ trống này, cho nên cũng bỏ không. Hôm nay đi qua, lại phát hiện bên trong có nhiều tiểu nha hoàn đang bận rộn... quét tước, lau chùi sạch sẽ.

Tuy rằng bình thường cũng có quét tước, nhưng sẽ không thu dọn gọn gàng kĩ lưỡng như vậy.

Đi qua chưa xa, đã thấy Lý ma ma quản sự ở trong cung mang theo một nhóm nữ tử hi hi ha ha đi tới, những cô gái kia đều dung mạo tú lệ, hình dáng phong lưu.

Nguyệt Nhi ở tại trong cung cho tới bây giờ chưa thấy qua nhiều nữ tử xinh đẹp như vậy, không khỏi nhìn đến mấy lần.

Lý ma ma nhận ra Nguyệt Nhi, tuy biết chỉ là nha hoàn, nhưng nữ nhân có bản lĩnh hầu hạ ở Dực Khôn Điện cho tới bây giờ, cũng chỉ có duy nhất một mình nàng, hơn nữa dung nhan khí chất cũng là có một không hai, tuy rằng Sở vương chưa nói, nhưng địa vị có thể suy nghĩ là biết, ai biết tới khi nào sẽ phát lên làm phượng hoàng. Thấy nàng đứng ở rìa đường nhường lối, cũng vội vàng hành lễ vãn an.

Nguyệt Nhi cũng vội đáp lễ, cười nói: “Ma ma đang đi tới chỗ nào?”

Lý ma ma thấy hỏi, cũng thành thật trả lời: “Những vị này đều là tú nữ mới tuyển đến, ta đưa các nàng đến Minh Hòa Cung ổn định trước, đợi Sở Vương về tự mình tuyển chọn.”

Trong lòng Nguyệt Nhi giống như bị người khác hung hăng quất một cái, trong lúc nhất thời không nói lên lời. Bình thường Sở Hạm cùng nàng trăm điều bất hòa, nhưng từ khi mới tới gặp qua Nhã phu nhân, hơn nữa cũng không thấy thị tẩm, tại đây sau này cũng chưa từng thấy bên cạnh hắn có nữ tử khác, mà việc lấy vợ nạp tiếp cũng chưa từng nghĩ tới.

Trong Lòng quy rằng chán động khổ sở, nhưng trên mặt lại cố gắng tỏ vẻ không quan tâm, miễn cưỡng cười cười.

Đám tú nữ này thấy Lý ma ma đối với một nha hoàn khách khí như thế, không cho là đúng, không kiêng nể gì đánh giá Nguyệt Nhi, thấy nàng dung nhan tuyệt sắc, không một người nào trong chính mình có thể sánh bằng, trong mắt lại nổi lên ghen tị.

Lý ma ma cũng nhanh chóng hướng về phía đám tú nữ giới thiệu: “Vị này là Nguyệt Nhi cô nương, chuyên phụ trách việc trong Dực Khôn Điện.”

Đám tú nữ này sao có thể không biết Dực Khôn Điện là tẩm cung của Sở Vương, ngoại trừ chính phi, không ai có thể ngủ lại ở đó. Có thể quản lý Dực Khôn Điện, tuy nói là nha hoàn, nhưng thể diện này so với phi tử bình thường còn lớn hơn. Vội dấu đi vẻ mặt ghen tị, bày ra vẻ mặt nịnh hót, mở miệng nói một tiếng Nguyệt Nhi cô nương, chỉ muốn cùng nàng tạo quan hệ, sau này ở trước mặt Sở Vương tiến cử vài câu, các nàng muốn bay cao càng dễ dàng hơn nhiều.

Nguyệt Nhi tâm tình buồn bã, miễn cưỡng ứng phó rồi liền vội vã rời đi.

Rốt cuộc không thể nhẫn hạ thoái mái như vừa rồi, hẳn cuối cùng vẫn cần phong phi nạp tiếp. Chính mình rõ ràng không thể tiếp nhận hắn, nhưng mà thấy hắn như thế, lại cảm thấy khó có thể dứt bỏ.

Thất thần chán nản đến chỗ quản sự lĩnh đèn nến, xoay người muốn đi.

Ma ma quản sự gọi nàng lại: “Nguyệt Nhi cô nương, nếu không vội có thể giúp lão thân một chút?”

“Ma ma có chuyện gì, cứ việc phân phó.”

Ma ma quản sự lấy ra một cuốn tờ lụa hoa lệ: “Hôm nay ta có nhiều công việc lắm, không tự mình đi được, người giúp ta đem cái này đưa đến Trữ Tĩnh Cung được không?”

“Ta dù sao cũng không có việc gì. Thay ma ma đi một chuyến, lại có điều gì.” Nguyệt Nhi tiếp nhận tờ lụa, cáo từ ma ma quản sự.

Mới vừa rảo bước tiến vào Trữ Tĩnh Cung, liền nghe thấy tiếng vui cười đàn hát, thanh âm có chút quen thuộc, trong lúc nhất thời không thể nhớ ra là ai.

Đi đến hành lang, thấy mấy nữ nhân đang gảy đàn tấu nhạc. Một nữ tử y phục rực rỡ đang khinh vũ phi dương (*chắc là nhảy lên bay múa*). Nàng kia xoay người lại, vừa vận đối mặt với Nguyệt Nhi đang đứng trước cửa. Ý cười trên mặt nàng kia nháy mắt cứng lại, trong mắt hiện lên kinh ngạc, giống như chứng kiến đồ vật không có khả năng xuất hiện bày ra trước mắt. Nhưng vẻ mặt kinh ngạc này rất nhanh được tháo xuống, thay vào đó tùy lúc có thể nặn ra miệng cười.

Nguyệt Nhi cũng hơi sững sờ, tâm lại bị người ta xé rách: “Mỹ Thiên cô nương. Ta giúp quản sự đưa tờ lụa của người lại đây.”

Mỹ Thiện nghĩ đến việc bị nàng ném đi bầu rượu, liền hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nhưng kiêng dè Sở Vương, lại thấy nàng lấy thân phận nô đem tơ lụa tới, gọi mình là cô nương, rõ ràng không xem địa vị của nàng nhìn vào trong mắt, lại càng tức giận, cũng không dám biểu lộ bất mãn trong lòng: “Làm phiền Nguyệt Nhi cô nương.”

Nguyệt Nhi cười nhạt hành lễ trở về, xoay người rời khỏi Trữ Tĩnh Cung. Vừa mới vào trong sân Dực Khôn Điện, tựa trên tảng đá, nước mặt liền không ngừng chảy xuống.

“Nguyệt Nhi!” Bên người truyền đến thanh âm thân thiết.

Nguyệt Nhi vội đứng thẳng người, lau đi nước mắt: “Quyền Quý.”

“Người làm sao?”

Nguyệt Nhi miễn cưỡng cười cười, “Không có gì.”

Quyền Quý nhìn đèn nền trong tay nàng, đi lấy đèn nền hắc là phải về theo cửa khác, chứ không phải về từ cửa sau này. “Người đi đâu thế? Cầm đèn nền này đi nơi nào?”

“Ta đi lĩnh đèn nền đó chứ, nhân tiện giúp ma ma quản sự đem tơ lụa đi đến Trữ Tĩnh Cung.”

Quyền Quý đã nghe rõ, Nguyệt Nhi khổ sở là vì vị ở Trữ Tĩnh Cung kia: “Vương Phi, lần này Sở Vương trở về, ngài nên lập tức thuận theo hắc đi.”

Nguyệt Nhi ngẩn ra, Quyền Quý từ trước tới giờ luôn kêu nàng là Nguyệt Nhi, đột nhiên kêu nàng là Vương Phi, ý trong lời nói kia, là cực kỳ rõ ràng, buồn bã cười nói: “Quyền Quý, ta là Nguyệt Nhi, không phải Vương Phi.”

Nói xong bỏ lại Quyền Quý với vẻ mặt lo lắng rời đi, lưng thẳng tắp, cước bộ cũng không có chút do dự.

Tuy hiện tại nàng là nô tì, nhưng rốt cuộc nàng cũng là Tuyên Quốc công chúa, mang dòng máu hoàng thất, trời sinh kiêu ngạo, muốn nàng vì là thê thiếp của hắc mà tranh thủ tình cảm, chẳng phải là chuyện cười.

Đừng nói trong lòng vàng và hắc còn có vướng mắc, dù cho là không có chuyện gì, nàng cũng không muốn những nữ nhân kia đến vũ nhục nàng.

Khi mẫu thân say rượu từng nói với nàng, thà rằng làm bần thê tử (*vợ nhà nghèo*), cũng không bao giờ làm phú thiếp (*Thiếp nhà giàu*). Đừng nhìn mẫu thân sống trong vinh hoa phú quý mà tưởng là sung sướng, nổi khổ trong đó, nàng đã nhận ra được, nàng tuyệt đối sẽ không đi vào con đường của mẫu thân.

18. Chương 18

Nàng trở lại phòng nhỏ, trần trọc, có lệ theo tóc mai chảy xuống làm ướt gối đầu.

Đến tận đêm khuya, mặc cho không thể đi vào giấc ngủ, trong lòng chua xót càng thêm khó chịu, mở cửa phòng ra, bắt chước Sở Hạm cầm liệt tử lên, điên cuồng uống vài ngụm, hơi rượu nóng bỏng theo yết hầu thiêu đốt trong bụng, mặt hiện ra đỏ hồng, lập tức cảm giác hơi say say, trong lòng lại dâng lên tâm tình khác, nghĩ đến hắc từng nói rằng, người xưa nếu không ở trong thời điểm thương tâm, thì loại rượu lâu năm này, làm sao mà nấu thành. Thực sự có chút lắc lư lão đạo bước vào khóm hoa trong viện. trong cái viện này, vào ban đêm, không ai có thể vào, hắc không trở về, cũng chỉ có một mình nàng, đến cũng không bị ràng buộc.

Đêm khuya tĩnh mịch, trăng sáng nhô lên cao, gió nhẹ vi vu, chỉ nghe tiếng ve kêu trên cây, chợt có đóa hoa bay xuống.

Lại uống thêm hai ngụm rượu, càng say ngà ngà hơn, gỡ sạch trâm xuống, mặc cho tóc dài đen như mực rơi xuống, đá bay hài thêu, khuôn mặt tươi cười ngấm trắng.

Tươi cười chậm rãi thu lại, nàng giống như thấy được phụ thân, mặc kệ phụ thân có tàn bạo như lời bọn họ nói hay không, nhưng vẫn cho nàng cuộc sống lúc nhỏ hạnh phúc nhất. Thân ảnh phụ thân trôi qua, lại thấy mẫu thân rưng rưng nước mắt, gờ bầu rượu lên. “Con gái nhất định không làm phú thiếp, người cứ việc yên tâm.” Nói xong ngẩng đầu lên, đưa lên miệng liền uống.

Chất lỏng nóng bỏng càng làm ắt nàng say lơ mơ ảo, rót tiếp thì lại không vào miệng, đổ đầy lên mặt, ha ha cười: “Người cũng muốn làm khó ta phải không?”

Cuối cùng uống thêm một ngụm rượu, rồi đột nhiên không còn trong tay, bầu rượu đã bị người đoạt đi từ phía sau. “Linh Nhi tỷ tỷ, nâng cốc cùng ta.” Linh Nhi là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ của nàng, hai người từ nhỏ giao tình rất tốt.

Đột nhiên thân mình bay lên không trung, bị người ôm ngang lấy, nàng lại vẫn chìm trong thế giới của chính mình: “Linh Nhi tỷ tỷ, người không cho ta uống rượu, hại ta không biết rượu là đồ tốt như vậy.”

Cánh tay ôm lấy nàng buộc chặt lại. “Sở Hạm, Sở Hạm!” Lệ theo mắt nàng đang nhắm chặt nhào ra. “Người không nên lấy ta!”

Thân thể ôm lấy nàng cứng đờ.

“Thành dân Tuyên Quốc đã yên ổn, mục đích người lấy ta đã đạt tới, người để cho ta đi thôi!”

“Đừng hòng!” Đỉnh đầu truyền đến thanh âm buồn bực găm nhẹ.

“Người thả ta đi. Người cưới thiếu nữ xinh đẹp của người, ta quay về Tuyên Quốc của ta. Xa xôi cách trở như vậy, đều được bình an của riêng mình, sống cùng nhau thống khổ như vậy, không bằng như vậy cả đời không qua lại với nhau...”

“Câm mồm! Những lời tuyệt tình như vậy, người cũng có thể nói ra miệng.” Một tiếng găm lên, làm đôi mắt đang say lơ mơ khép hờ của nàng khẽ mở, trong tay chạm vào thiết giáp lạnh như băng.

Mơ mơ màng màng nhìn thấy người trước mắt, quỵn rũ cười: “Người đã đến rồi. Người đến tiễn ta sao?” Cầm nàng đau xót, bị hấn hung hăng nắm lấy.

Một đôi con ngươi thịnh nộ, người ở dưới ánh trăng hiện ra sáng tỏ, làm cho nàng tỉnh rượu ba phần, cố gắng nhắm mắt lại, tiếp tục mở ra, người trước mắt không có biến mất, trên cằm vẫn cảm thấy đau như cũ.

Hắn dừng lại thật lâu trên nàng, con ngươi ảm đạm nén giận, lộ vẻ đau lòng: “Người lại còn nói ra những lời ân oán nghĩa tuyệt như vậy. Người muốn rời khỏi ta, cả đời này cũng đừng hòng.”

Nàng ho ra rượu, cảm giác say lại dâng lên, trong ánh trăng mơ hồ nghe được hắn nói: “Người đối với ta thực sự không cần?”

Một tiếng nỉ non: “Người làm sao từng để ý đến ta.” Ngay tại trong lồng ngực hắn ngủ thật say.

Hắn cắn chặt răng, hận không thể đem nữ nhân trong lòng xé thành từng mảnh nhỏ, nhìn xem trong lòng nàng rốt cuộc chứa những thứ gì. Hắn không để ý đến nàng, sẽ lại vì nàng mà mấy năm gần đây, chưa từng nạp thêm một thị thiếp?

Hắn không để ý đến nàng, sẽ không tìm mọi cách giúp cho thành dân Sở Quốc và Tuyên Quốc hòa hợp thành một khối?

Hắn không cần nàng, sẽ không ở trước mặt tướng sĩ của mình hướng về phía nàng vươn tay ra? Đó là biểu hiện tâm của một Quân vương giao ột nữ tử.

Hắn không cần nàng, sẽ không khi biết nàng gặp nạn, sợ đại quân tiến đến gần, đối phương sẽ trước tiên tổn thương tính mạng của nàng, mà liều mạng sống chết, một mình đi tới cứu giúp?

Hắn không cần nàng, sẽ không bắt gặp nàng say khướt trong bụi hoa mà đau lòng muốn nứt ra?

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng ánh vào trong mắt hắn, vô cùng tịch mịch, một quân vương đội trời đạp đất, lại với một tiểu nữ nhân ở trong lòng không có biện pháp gì.

“Người đâu! Múc nước!” Ôm nàng đi vào tắm cung, đặt trên giường lớn.

Gã sai vật bưng chậu nước tiến vào trong, liếc mắt thấy trên long sàng là Nguyệt Nhi người đầy hơi rượu: “Sở Vương, nô tài đi gọi nha hoàn tới hầu hạ ngài.”

“Không cần!” Hắn tự mình vịn khăn ngồi vào bên giường. “Người đi ra ngoài!”

Sau khi gã sai vặt rời khỏi đây, Sở Hạm thở dài, cởi bỏ quần áo toàn mùi rượu bị đánh đổ trên người Nguyệt Nhi, cau mày ném lên mặt đất, cẩn thận lau đi vết rượu trên người nàng.

Chính hẳn vốn là người uống rượu rất tốt, nhưng thấy Nguyệt Nhi say sướt, cũng vô cùng đau lòng.

Ngón tay lau qua trên da thịt mịn màng trơn nhẵn của nàng, dục hỏa trong cơ thể nháy mắt bốc lên, vội thở dài, kéo chăn mỏng phủ lên nàng. “Người đâu!”

Gã sai vặt đứng ở bên ngoài vội tiến vào.

“Đem những y phục bốc mùi này, mang ra ngoài đi.”

Gã sai vặt vội nhặt trên mặt đất đồng ý phục tràn đầy mùi rượu kia, nhân tiện mang chậu nước ra, suốt đêm đem quần áo vội vàng đưa đến a ma tẩy y (Giặt đồ).

Ngày hôm sau, trong cung lén truyền rằng Sở Vương tự mình hầu hạ Nguyệt Nhi cô nương say rượu.

Nhóm tiểu nha hoàn trong cung, âm thầm hâm mộ, hi vọng một ngày kia, mình có thể gặp được một lang quân ôn nhu chăm sóc như vậy. Còn đối với những người có ý đồ riêng với Sở Hạm lập tức ghen tị điên cuồng.

Sở hạm đỡ ngân giá xuống, quay đi, tắm gội bằng nước lạnh để áp chế dục hỏa bị khơi dậy.

Trở lại trước giường, đứng yên nhìn chăm chú ngọc nhan say rượu trên gối, tươi đẹp dị thường, khóe miệng lại mang theo một nét thoáng hiện ý cười buồn bã, cho dù đang ở trong mộng cũng khó tiêu tan đi.

Thở thật dài, cúi người xuống, hôn lên cánh môi nóng bỏng mềm mại.

Hai môi vừa mới chạm, bên môi đỏ thắm khẽ mở: “Sở hạm, nếu người chỉ là dân chúng bình thường, ta làm bần thê tử của người có phải tốt biết bao.”

Trong lòng hắn rung động, vẻ u sầu chuyển sang lòng tràn đầy vui sướng, hóa ra trong lòng nàng cũng không có người khác.

Nằm nghiêng bên người nàng, để nàng gối tại trên vai mình, gắt gao ôm vào trong ngực. “Đứa ngốc, mặc kệ ta có phải là quân vương hay không, ta làm sao mà còn có thể quan tâm đến những nữ nhân khác? Vì sao người không thể hiểu được lòng ta. Ta đã không còn suy nghĩ đến ân oán của tổ tiên, người phải như thế nào mới có thể bằng lòng buông cừ hận của gia tộc, thành kiến ở trong lòng?”

Nguyệt Nhi tỉnh lại xoa xoa đầu đau muốn nứt ra, mặt trời đã lên cao ba thước.

Rượu này quả nhiên là thứ tốt, có thể mơ thấy cùng người nọ ôm nhau, nghĩ vậy, vành tai chợt đỏ lên.

Tuy tỉnh rượu nhưng lại thấy khó chịu, tay mềm lau trán hạ xuống, chạm vào giường lớn mềm mại, mới giật mình thấy mình lại có thể ngủ ở giường lớn của Sở Hạm, âm thầm cảm thấy may mắn là hắn xuất chinh chưa về, nếu không nửa đêm leo lên trên giường của hắn, thật đúng là dọa cho người ta mất mặt.

Ngồi dậy, chăn mỏng trượt xuống, toàn thân nàng trên dưới không một mảnh vải, hoảng sợ kêu một tiếng, cực nhanh kéo chăn mỏng lên, đỡ lấy đầu nặng ngàn cân, thật sự không nhớ nổi, làm sao lại cởi bỏ quần áo toàn thân.

“Nguyệt Nhi cô nương, người đã tỉnh?”

Nguyệt Nhi nhìn phải bên giường, một tiểu nha hoàn đang đứng tâm mười lăm mười sáu tuổi — Tiểu Uyển. Nàng là nha hoàn phụ trách hàng hóa của Nguyệt Nhi, thời điểm ở Dục Khôn Điện còn việc bận rộn, Quyền Quý cũng cần đến nàng hỗ trợ. Lúc này trong tay nàng đang cầm một bộ quần áo sạch sẽ: “Xiêm y cũ của Nguyệt Nhi cô nương bị rượu làn ướt, đã đưa a ma tẩy y, có lẽ Quyền Quý phát hiện ra nàng say rượu, kêu Tiểu Uyển đến đây giúp đỡ. Hơn phân nửa xiêm y trên người cô nương là Tiểu Uyển bỏ đi.”

“Dục Khôn Điện, hôm nay ta đã thu dọn qua, cô nương vừa mới tỉnh rượu, nghĩ đến chắc cũng không thực sự thoải mái, mau uống hết cái này đi.” Tiểu Uyển đi đến bên bàn bưng lên một bát canh giải rượu đưa cho nàng.

Nguyệt Nhi cảm thấy cảm động: “Làm sao lại để cho người tới chiều cố ta?”

Tiểu Uyển cười nhẹ nhàng: “Nguyệt Nhi cô nương bình thường chăm sóc ta không ít, hầu hạ cô nương một chút cũng là đương nhiên.”

Có người nói chuyện cùng, tâm tình Nguyệt Nhi buồn rầu, cũng tốt lên rất nhiều, cười đem bát canh giải rượu uống hết.

Tiểu Uyển đợi nàng uống xong, mới nhận lại bát rời đi.

Nguyệt Nhi lúc này mới tắm lại thay quần áo.

Chờ mọi việc dọn dẹp thỏa đáng, Tiểu Uyển lại đưa bữa trưa tối, tất cả đều là món ăn ưa thích của nàng.

Kéo tiểu Uyển lại dùng cơm, nàng cũng không từ chối, cùng nàng ăn cơm trưa thật vui vẻ.

Chuyện phiền lòng hôm qua, cũng phai nhạt dần.

Chở sau khi Tiểu Uyển rời đi, mới nhớ ra chuyện bình thường cần phải làm, quả nhiên đều đã được Tiểu Uyển làm xong, thay vào đó nhân rồi có thể nói chuyện phiếm, không biết thời gian này nên làm việc gì. Mới nhớ tới, đã từ lâu, nhờ người đi Nam Quận mang thất huyền cầm là của hồi môn của nàng tới đây.

Trở về phòng lấy đàn, để ở bàn đá dưới cây đại thụ trong viện, điều chỉnh dây đàn rồi gảy.

Rất nhiều người chỉ biết Nguyệt Nhi công chúa Tuyên Quốc dung nhan tuyệt sắc thiên hạ, lại không biết rằng kĩ thuật đánh đàn của nàng ở Tuyên Quốc cũng đứng vào hàng nhất nhì.

Ngón tay ngọc nhỏ thon dài tinh tế lướt trên dây đàn, một chuỗi tiếng đàn cực kì uyển chuyển du dương theo đầu ngón tay lan tỏa ra không trung, như cây liễu đung đưa trong gió nhẹ, từ từ chuyển dạng thành tuyết bay giữa mùa đông, như tiếng mẹ ru con trong đêm, khóa tâm hồn người.

Sở Hạm bãi triều, trở lại Dục Khôn Điện, xa xa nghe được tiếng đàn truyền đến ưu tú chưa từng nghe qua, thả nhe cước bộ, đi tới cửa, tức thì ngây dại, đối với cảnh tượng trước mắt chỉ có thể lấy từ “kinh diễm” (Kinh ngạc vì vẻ diễm lệ) để hình dung.

Trăm hoa bay xuống lay động theo gió, cùng hòa quyện vào tiếng đàn uyển chuyển. Nguyệt Nhi đang chuyên chú vào trong tiếng đàn lại càng xinh đẹp như mộng như ảo.

Hắn đứng yên ở cửa, không dám động dấy nhúc nhích, sợ làm cảnh đẹp trước mắt biến mất.

Đến tận khúc cuối, Nguyệt Nhi chậm rãi nhấc ngón tay lên, ngẩng đầu nhìn lên mới thấy Sở Hạm đứng ở cửa.

Bất ngờ cả kinh, hắn đã trở lại. Đứng dậy, lui qua một bên, gục đầu xuống, ngoài mặt trấn định áp chế không được trái tim đang đập cuồn cuộn.

Sở Hạm tiếc nuối, sự yên tĩnh lúc này đã bị phá tan quá nhanh.

Lập tức đi vào thư phòng, hướng về phía Nguyệt Nhi vẫn đang sững sờ kia bỏ lại một câu: “Mùi mực cho ta.”

Hắn đi ra ngoài một thời gian, trên mặt bàn tấu chương sớm đã xếp thành một đồng núi nhỏ.

Hắn mặt nhăn mày nhú lập tức ngồi xuống phía sau bàn.

Nguyệt Nhi vội xắn ống tay áo tiến lên mài mực, chẳng biết lúc nào, nàng đã ưa thích mài mực giúp hắn hơn.

Chờ mài tan nước mực, chuẩn bị lui ra thì Sở Hạm đã lấy ra một đồng tấu chương đưa cho nàng: “Người sửa sang lại chỗ này đi.”

Ngàng nhất thời mếu máo, lần trước sau khi ở trên xe giúp hắn sửa sang lại tấu chương, hắn có vẻ thích, cuối cùng lại đưa đồng tấu chương này cho nàng. “Ta còn phải quét sân.” Nàng tìm cớ từ chối, cố gắng giảm bớt thời gian ở chung với hắn, vừa nghĩ tới việc hắn sắp nạp thiếp, trong lòng tức thì chua xót khó chịu.

“Bảo gã sai vặt đi quét tước, nếu người làm không đủ, kêu Quyền Quý tăng thêm nhiều người đến.” Ánh mắt hắn không rời khỏi tấu chương, thản nhiên nói: “Sau này ngươi không có việc gì nhân tiện phụ trách sửa sang lại tấu chương.”

“Việc quốc gia đại sự này, sao có thể để một tiểu nữ tử như ta làm được?” Nàng không muốn bị hắn trói buộc ở thư phòng, mỗi ngày đối diện cùng hắn.

“Bảo người làm thì liền làm, tại sao lại nhiều lời như thế?” Hắn liếc nàng trừng mắt một cái, nhìn xem nàng vừa có ý muốn phản bác, trừng mắt nhìn trở về.

Nàng tuy rằng vòng vo một hồi, nhưng lại không thể tránh được, đành phải đến rìa bên cạnh án thư ngồi xuống.

19. Chương 19

Ngoài cửa có người hỏi dò xem Sở Vương có trở về hay không, một hồi nói nhỏ giọng, tiếng bước chân tiến đến đứng cạnh cửa.

“Sở Vương, Lý ma ma phụ trách tuyển tú cầu kiến!” Ngoài thư phòng truyền đến tiếng chuyển lời.

Trong lòng Nguyệt Nhi đột nhiên đau xót, bút Tiểu Khải trong tay dừng ở trên giấy Tuyên Thành.

Sở Hạm đang bộn bề công chuyện, nghe thấy hai chữ tú nữ, có chút không kiên nhẫn, đang muốn đưa tay bảo lui, bỗng nhiên thấy Nguyệt Nhi rũ mắt xuống, rõ ràng đang có tâm sự, nhảy bèn khẽ nghĩ: “Kêu nàng tiến vào.” (đẩy lại ngược tâm nhau rồi đẩy, lại hành hạ ta rồi đẩy >)

Nguyệt Nhi đứng dậy: “Nô tì xin được cáo lui trước.”

“Ngươi cứ làm chuyện của ngươi.” Sở Hạm dùng ánh mắt quái gở đem nàng đè ép trở lại.

Lý ma ma rũ thấp mi mắt xuống sau khi tiến vào cúi lạy, thấy Nguyệt Nhi ngồi ngay ngắn bên cạnh Sở Vương, địa vị của nàng ở trong lòng của Sở Vương chỉ hơi suy nghĩ cũng biết. Âm thầm may mắn biết được công việc này của mình ngày hôm qua không va chạm khi gặp nàng.

“Sở Vương cưới Tuyên Quốc công chúa làm vợ đã gần được bốn năm, đến bây giờ vẫn chưa có con nối dõi...” Lý ma ma cẩn thận dừng lại, không dám ngắt đầu, chuyện Sở Vương không thân mật với Tuyên Quốc vương phi sớm đã không phải là bí mật gì.

Sở Hạm liếc mắt qua Nguyệt Nhi, môi mỏng khẽ mím lại, tựa tiểu phi tiểu, sau đó tựa đầu quay sang một bên.

Lý ma ma thấy Sở Vương không giận, mới can đảm nói tiếp: “Quản sự trong cung sợ làm cản trở việc nối dõi tông đường của Sở Vương, lệnh cho lão nô tìm tỉ mỉ lựa chọn trong dân gian mười tám nữ tử có thanh danh mỹ mạo làm tú nữ, đã vào ở trong cung, chỉ chờ Sở Vương đích thân tuyển chọn...”

“Thật sự là hoàng thượng không vội, thái giám đã gấp, ta cũng chưa lo lắng không có con cháu, các người lại vội vã như thế.” Sở Hạm đã có tâm tư nói đùa. “Bất quá cũng làm khó cho các người một phen hao tổn tâm tư.”

Lý ma ma thấy Sở Vương tâm tình không tệ, thừa dịp tiến tới: “Lão nô nên thông báo cho các tú nữ kia lúc nào đợi Sở Vương tới?”

Sở Hạm chỉ nhìn chằm chằm Nguyệt Nhi, thản nhiên nói: “Bây giờ.”

Tay nhỏ bé của Nguyệt Nhi cầm bút khẽ run lên, một giọt mực theo ngòi bút nhỏ xuống, loang trên tờ giấy.

Lý ma ma mừng rỡ, vội đứng dậy cung kính chờ đợi.

Sở Hạm đứng dậy, Nguyệt Nhi vẫn còn đang sững sờ, lại không chú ý đến hắn đã đứng dậy phải đứng dậy đưa tiễn.

“Ta đi trước, ngươi cứ đem những tấu chương này sửa sang lại rồi đi sau.” Hắn hơi chỉnh lại vạt áo.

Nguyệt Nhi nhìn đồng tấu chương giống như một ngón núi nhỏ, cau chặt mày, trong lòng lại càng chua xót, hần đi chơi bởi trăng hoa, lại muốn nàng sửa sang một chút, vừa nghĩ tới chơi bởi trăng hoa, tâm liền trường trợn run rẩy nổi lên.

Hần thấy nàng không đáp, trường mắt nhìn nàng.

Trong tâm nàng mặc dù không muốn, vẫn quay về trường mắt nhìn lại hắn, lạnh lùng nói: “Đã biết.”

Lúc này Sở Hạm mới vừa lòng đi trước dẫn đầu.

Lý ma ma trộm liếc mắt nhìn sắc mặt Nguyệt Nhi không tốt, nha hoàn này xem ra được Sở Vương nuông chiều, lại nuông chiều đến thế, mà Sở Vương hoàn toàn không có ý trách cứ, cơn lạnh từ lòng bàn chân thoáng dâng lên. Ở trước mặt nàng nói chuyện tú nữ, không biết có thích hợp hay không. Nếu nàng âm thầm tức giận, tùy tiện ở trước mặt Sở Vương thổi phồng một cái gì đó, cái mạng xui xẻo của mình cũng sớm chấm dứt.

Nguyệt Nhi chờ cho thân ảnh của Sở Hạm biến mất ở ngoài cửa, mới thẳng lưng bước xuống, khe khẽ thở dài, khi nào mới có thể rời khỏi đây.

Nghe được tiếng hắn đứng ở cửa gọi Quyền Quý.

Sở Hạm đi ra khỏi Dực Khôn Điện, nghĩ đến vẻ mặt ngu ngơ kia của Nguyệt Nhi, âm thầm đắc ý. Sai Quyền Quý lập tức đi gọi những tướng sĩ lần này tham gia giữ thành công lao lớn nhất vào cung, hần đến Minh Hòa cung trước.

Lý ma ma mặc dù đối với việc Sở Vương mang theo tướng lĩnh đi tuyển chọn tú nữ vô cùng khó hiểu, nhưng làm sao dám hỏi. (*Anh Hạm thâm ghê *Cười gian**)

Sau khi đến bữa tối Sở Hạm mới trở lại Dực Khôn Điện, thấy Nguyệt Nhi vẫn đang ngồi bên cạnh án thư. Khẽ lau trán, tâm sinh cảm giác ấm áp, trước mắt biến thành cảnh hần cùng nàng nắm tay bên nhau trọn đời đến già.

Ho nhẹ một tiếng. Nguyệt Nhi ngẩng đầu lên thấy hần từ bên ngoài chậm rãi đến gần. vội đứng dậy lui qua một bên.

Sở Hạm cầm lấy tẩy chương đã sửa sang lại tốt nhìn kỹ, vẫn theo lẽ thông thường, sửa sang lại cũng cực kì chăm chú tỉ mỉ, cũng không bởi vì tâm tình không tốt, mà có sơ sót. Mặc dù ở ngoài hần không tỏ vẻ, nhưng trong lòng cũng âm thầm khâm phục.

“Sở Vương, Mỹ Thiên cô nương cầu kiến.”

Nguyệt Nhi hạ mí mắt xuống, che dấu nội tâm chua xót, lần này hần trở về, không bao giờ... giống như trước kia nữa, hoa thơm bên người nhiều như mây, tiếp đón không xuể.

Trong mắt Sở Hạm hơi lộ ra ý lạnh: “Chẳng lẽ không ai nói cho nàng biết, Dực Khôn Điện nếu không phải ta cho phép, ngoại trừ Vương Phi, những mỹ nhân khác không thể tiến vào hay sao?”

Nguyệt Nhi hơi ngẩn ra, lúc này mới biết Dực Khôn Điện có một điều quy định như vậy.

“Vừa rồi đã nói với Mỹ Thiên cô nương, nói nàng nên quay trở về Trữ Tĩnh Cung.”

“Vậy đi xuống đi.”

Người được phái đến cũng không đi: “Mỹ Thiên cô nương bảo nô tài nhất định phải bẩm báo với Sở Vương...”

Sở Hạm liếc người kia từ đầu đến chân: “Nói.”

“Mỹ Thiên cô nương nói, ở Trữ Tĩnh Cung đã chuẩn bị ca múa rượu ngon, vì tiếp đón Sở Vương, chúc mừng Sở Vương chiến thắng trở về.”

Sở Hạm buông tấu chương, tầm mắt đảo qua Nguyệt Nhi: “Người cũng mệt mỗi cả ngày, cũng đúng lúc có thể nhân cơ hội này mà thả lỏng nghỉ ngơi.” Quay đầu về phía gã sai vặt nói: “Ta lập tức sẽ qua.”

Gã sai vặt vội đứng dậy lui ra ngoài.

Sở Hạm đi được hai bước, quay đầu nhìn Nguyệt Nhi vẫn đứng im một chỗ nói: “Vì sao không đi?”

“Người muốn ta cùng đi với người tới Trữ Tình Cung?” Nguyệt Nhi sau khi sững sốt, ngực nhất thời nghẹn lại, ý của Mỹ Thiên lại có thể không hiểu ra, nàng đi theo, không phải là tự chuốc lấy nhục nhã?

“Người là nha hoàn bên người của ta, tự nhiên phải luôn luôn đi theo hầu hạ bên cạnh ta.”

Nguyệt Nhi nắm chặt nắm tay giấu trong tay áo, đi theo sau hần.

Trữ Tình Cung vừa múa vừa hát, thấy Sở Hạm tiến đến, vội quỳ xuống đất đón chào.

Mỹ Thiên nhìn thấy Sở Hạm thay đổi mặc thường phục còn có khí chất hiên ngang hơn cả mặc áo khoác giáp bạc, không tự chủ được âm thầm ái mộ.

Lại nhìn thấy Nguyệt Nhi phía sau hần, trong mắt hiện lên thần sắc phức tạp.

“Miễn lễ, đứng lên đi.” Sở Hạm khê đỡ Mỹ Thiên, nàng dựa thể đứng dậy, tóc mai và vành tai cùng nhau chạm vào hần, cùng hần đi lên phía trên bữa tiệc.

Nguyệt Nhi nhìn chằm chằm bóng dáng hai người phía trước, ngọn lửa phun ra trong mắt có thể đem hai người thiêu đốt chung một chỗ, cảm thấy bốn phía có ánh mắt quét tới, cảm thấy bối rối, vội làm mặt lạnh.

Bước chân liền rối loạn, một chân bước lên trên vạt áo sa mỏng buông trên mặt đất của Mỹ Thiên.

Mỹ Thiên thét một tiếng kinh hãi, châu thoa rung loạn, hướng trên mặt đất ngã xuống.

Cánh tay Sở Hạm nằm ở bên eo nhỏ nhắn của nàng, ở bên tai nàng cười khê: “Cẩn thận.”

Mỹ Thiên khê cúi mắt cảm ơn, thân thể áp vào trong lòng ngực của hần, thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình, thiên kiều bách mị (*Trăm ngàn quyến rũ*)

Vốn là chật vật lại hóa thành cảnh xuân nhu tình.

Mặt Nguyệt Nhi nháy mắt tái nhợt, hơi thở cứng lại, ngực giống như bị đè nén, bịt bằng một khối đồng lạnh. Rõ ràng là lúc trước nàng phản bội hần, bây giờ hần dùng lại chiêu phản bội này thì quả đáng nàng khó có thể nuốt xuống. (*đáng đời ai bảo hống nghe lời >:P*)

Như cây gỗ chờ bọn họ ngồi xuống, đứng ở phía bên phải hần.

Mỹ Thiên thấy Sở Hạm không giống ngày xưa mặt lạnh mặt hàn, càng đông đưa, lời nói mê hoặc liên miên.

Nguyệt Nhi quay mặt sang một bên, không nhìn hai người phía trước. Nhưng nàng lại không cách nào che lấp tai lại, ngăn cản tiếng cười của bọn họ truyền đến, như đứng trên thảm đĩnh.

Mỹ Thiên rót rượu ngon, đưa đến bên môi hần, hần cũng không từ chối, đưa tay đón lấy. Mỹ Thiên không chấp nhận, nhẹ nhàng né qua, mi nhãn đưa lên: “Lập tức uống trên tay Mỹ Thiên, lại càng không tăng thêm hương vị?”

Sở Hạm cười ha ha: “Người quả thật là người biết được tính tình người khác.”

Mỹ Thiên hé miệng cười khê, lại đưa chén ngọc đến bên môi hần. Hần ngoái đầu nhìn lại, thấy Nguyệt Nhi chờ sẵn nhìn lên xà nhà khắc hoa, toàn bộ không để ý tới hần, trong lòng ngấm bực, cũng liền nhìn lên chén trong tay Mỹ Thiên lạnh nhạt hớp một cái. Mỹ Thiên mừng đến ngã lăn vào trong lòng ngực hần: “Sở Vương, rượu này có ngon miệng không?”

Sở Hạm nâng cằm nàng lên: “Nói vậy người trong lòng ngon miệng hơn.” Làm cho Mỹ Thiên một hồi cười lớn.

Mặc dù Nguyệt Nhi nhìn không chớp mắt lên xà nhà, trong mắt cũng ngoan cường không mang theo sắc thái gì, nhưng trong tâm lại nhỏ máu tươi.

“Đêm đẹp như thế. Mà lại không có ca múa trợ hứng?” Sở Hạm thấy tay nàng không an phận, không lộ dấu vết chuyển sang hướng khác.

Mỹ Thiên vội đứng dậy: “Sở Vương chưa từng nghe ta gảy đàn, không bằng ta đàn tặng Sở Vương một khúc, cũng tăng thêm nhã hứng.”

“Rất tốt!”

Mỹ Thiên khoan thai đi đến bên cạnh một cây thất huyền cầm ngồi xuống, nàng có ý khoe khoang, tất nhiên là thi triển hết tài nghệ gia truyền, “Phượng nhãn lưu phán gian” (*Mắt phượng đảo qua nhân gian*) quả nhiên là một khúc nhạc tuyệt đẹp, coi như cũng ít thấy.

Khúc dừng, Sở Hạm khẽ vỗ tay, cười khẽ: “Hảo khúc, nhưng mà so với một người, còn kém rất nhiều.”

Mỹ Thiên sững sốt, nàng tự nhận mình kỹ thuật đánh đàn tuyệt hảo, không ngờ Sở Vương nói so với người khác kém rất nhiều, cảm thấy không phục, trên mặt lại nũng nịu cười nói: “Sở Vương đang nói đến người nào?”

“Nha hoàn này của ta — Nguyệt Nhi!” Một khúc nhạc của Nguyệt Nhi bắt lấy hồn phách của hân mang đi, lưu luyến không thôi.

Mỹ Thiên dung nhan cứng đờ, rất nhanh lại tiếp tục cười duyên, ngồi vào bên người Sở Hạm làm nũng: “Ta không tin.”

Sở Hạm uống rượu không nói.

“Nếu không, ngài bảo nàng đàn cho chúng ta nghe qua một khúc, để Mỹ Thiên được mở rộng lỗ tai, thua cũng tâm phục khẩu phục. Nếu đúng như theo lời nói của Sở Vương, ta cũng cố học tốt một ít, say này mới có thể hầu hạ Sở Vương thật tốt.”

Sở Hạm hơi chần chừ.

“Chắc chắn Sở Vương nói lung tung để trêu đùa ta, ta không tin trong thiên hạ này có người kỹ thuật gảy đàn cao như vậy.” Mỹ Thiên không tin một nha hoàn có thể bắn ra một khúc nhạc ra hồn.

Sở Hạm cười xé gió: “Còn có thể không tin ta.” Quay đầu nhìn Nguyệt Nhi nói: “Người liền đàn một khúc, làm cho nàng tâm phục khẩu phục.”

Nguyệt Nhi đem tầm mắt từ trên xà nhà rơi xuống trên người Sở Hạm, trong mắt tràn đầy lãnh đạm cùng vẻ khinh thường: “Ta là một nô tì làm sao dám ở trước mặt mỹ nhân phô ra cái vẻ kém cỏi vụng về.”

Lửa giận trong lòng Sở Hạm nháy mắt bị vẻ lãnh đạm cùng khinh thường của nàng châm lên, trong lòng nàng mức độ nặng nhẹ của hân không đáng như vậy: “Người không cần khiêm tốn. cứ việc đàn đi.”

“Ta không có thói quen dùng đàn của người khác.” Thanh âm của Nguyệt Nhi lạnh tới cực điểm.

Sở Hạm cũng tức giận tới cực điểm, rồi đột nhiên giận tái mặt: “Chuyện nào có đáng gì, gọi người mang đàn đến cho người là được chứ gì. Người đâu!”

“Sở Vương thật sự muốn ta đàn?” Tâm Nguyệt Nhi cũng lạnh tới cực điểm.

Sở Hạm trừng nhanh qua nàng, không thể thả lỏng, nữ nhân này bao giờ mới đem tôn nghiêm của hân để vào trong mắt.

“Một khi đã như vậy, chính mình đi lấy, không dám làm phiền người khác.” Nguyệt Nhi kiên quyết rời khỏi Trữ Tĩnh Cung.

Sở Hạm nắm chặt nắm tay, cảm tức nhìn bóng dáng nhỏ xinh của nàng đi ra ngoài.

Mỹ Thiên thấy không khí bất thường, vội rót rượu, đưa lên: “Sở Vương, không cần vì một nha hoàn mà tức giận.”

Sở Hạm tiếp nhận chén rượu uống một hơi cạn sạch, Nguyệt Nhi vừa rời khỏi, hân tự nhiên cũng không có tâm tình cùng Mỹ Thiên trêu đùa.

Nguyệt Nhi tay ôm trường cầm, đi tới trước chiếc bàn con, ngồi thẳng đối diện với Sở Hạm, lạnh lẽo cùng phần nộ giao chiến giữa không trung, nàng lạnh lùng cười, hay tay cầm lấy một mặt trường cầm, giơ lên cao quá mức, giữa tiếng kinh hô của mọi người, đem trường cầm từ nhỏ đã đi theo nàng, hung hăng đánh tới mấy chiếc bàn nhỏ bên cạnh, một tiếng, trường cầm gãy làm đôi.

Con người lãnh liệt của Sở Hạm không ngừng biến ảo, chứa đầy thần sắc phức tạp.

Mỹ Thiên bị biến đổi đột nhiên tới sợ ngây người, sau đó lấy lại tinh thần, lại càng tức giận Nguyệt Nhi miệt thị đối với nàng, nàng là một nô tì dựa vào cái gì dám khinh bỉ nàng, lúc này đồng thời cũng âm thầm vui mừng.

20. Chương 20

Nguyệt Nhi kiên cường mà đứng, nhìn thẳng vào Sở Hạm: “Nguyệt Nhi yêu đàn, nhưng cũng không dùng đàn để lấy lòng bất cứ kẻ nào, cho dù là cha ta cũng chưa từng muốn ta vì người mà gãy đàn trợ hứng. Sở Vương muốn ta đánh đàn lấy lòng một vũ cơ, ta thà như chiếc đàn này.” Dứt lời chỉ tay vào cây đàn đứt dây.

Vẻ đoạn tuyệt trên mặt nàng làm cho Sở Hạm chấn động toàn thân, con người thâm thúy trầm xuống, chén rượu nằm trong lòng bàn tay bị bóp vỡ thành từng mảnh, cắt qua lòng bàn tay, máu tươi tràn ra, cũng không cảm thấy gì.

Mỹ Thiên thét một tiếng kinh hãi: “Ai nha, Sở Vương, ngài chảy máu.” Quay thẳng ra phía ngoài cửa kêu lên: “Mau gọi thái y.”

Sở Hạm đối với lời nàng nói lại có tai như điếc, cứ đứng ở Nguyệt Nhi, tâm chậm rãi trầm xuống. Lần này, hẳn thật sự sai lầm rồi, ý định ban đầu của hắn là làm cho nàng trở hết tài nghệ, kỹ áp quần phượng (tài năng trấn áp người khác), cũng là áp chế về kiêu căng của Mỹ Thiên lại. Nhưng mà lại không để ý đến, nàng vốn là Tuyên Quốc công chúa, trời sinh kiêu ngạo, hắn bắt buộc nàng cùng một vũ cơ hèn mọn quyết tranh hơn thua, là vũ nhục tôn nghiêm đối với nàng. Lấy tính cách mạnh mẽ của nàng, thà làm ngọc vỡ, cũng không làm ngói lành.

Nguyệt Nhi mặt không chút biểu cảm, không hề nhìn hắn, như băng sơn tuyết liên (ý là rất lạnh), không mang theo chút hơi ấm nào. Lòng của nàng đối với hắn đã chết, yên lặng chờ đợi.

Thời gian giống như bị đóng băng.

Không khí cùng với hai người giằng co mà khẩn trương, xung quanh vũ cơ thị nữ quỳ đầy đất, cúi gục đầu, không dám thở mạnh.

Thái y tới rồi, cẩn thận đứng sang một bên, cũng không dám đi lên lật xem lòng bàn tay hắn bị thương.

Mỹ Thiên quỳ sát ở dưới chân Sở Hạm, rừ mí mắt xuống cực thấp cố gắng che dấu ý nghĩ vui mừng đang hiện lên, nàng xem ra, lần này Nguyệt Nhi khó thoát khỏi tội chết.

Qua hồi lâu, Sở Hạm rốt cuộc cử động, quay về phía thái y mở bàn tay máu chảy đầm đìa ra. Máu tươi đang được lau đi kia dừng ở trong khe mắt của Nguyệt Nhi. Nàng chấn động toàn thân, trong lòng mơ hồ đau đớn.

Nàng từng thấy hắn phóng ngựa trên chiến trường, đao quang huyết ảnh, cũng từng nhìn thấy hàng loạt vết sẹo trên người hắn, nhưng lúc này tận mắt thấy thân thể của hắn đang chảy máu tươi, trong lòng vẫn khó có thể bình tĩnh.

Nàng nhìn thấy máu tươi trên tay hắn, thân thể trong nháy mắt sụp xuống đất, đã rơi vào trong mắt Sở Hạm, mày đang nhíu chặt giãn ra, tầm mắt nhìn lên phía Nguyệt Nhi cũng không tiếp tục lãnh liệt: “Người trước tiên trở về Dục Khôn Điện.”

Nguyệt Nhi bất ngờ vì như thế mà hắn không truy cứu, cắn chặt cánh môi, ngậm ngẫn nhìn thái y đang bận rộn cầm máu trên bàn tay.

“Còn không đi?” Thanh âm thản nhiên, khiến nàng thu suy nghĩ lại, vừa chạm vào con người âm u của đối phương, quay người chạy thật nhanh ra ngoài.

Sở Hạm nhìn nàng rời đi, cũng không sai bảo những người xung quanh, tự rót chén rượu, từ từ uống hết.

Nguyệt Nhi trở lại Dục Khôn Điện, trong lòng rối loạn, dáng vẻ kiêu ngạo vừa rồi như ánh lửa nháy mắt bị dập tắt. Nàng càng ngày càng không thể hiểu nổi Sở Hạm.

Người mặc dù trở về Dục Khôn Điện, nhưng tâm lại ở Trữ Tĩnh Cung. Trong đầu hiện lên Mỹ Thiên dùng mọi cách hầu hạ hắn. Mỗi một cái liếc mắt, mỗi một tiếng cười của nàng ta đều giống như nọc rắn độc cắn lên tâm của nàng. Cảm giác so với lúc mới gặp Nhã phu nhân hoàn toàn không giống nhau.

Khi đó nàng cảm thấy nhục nhã, tức giận còn bây giờ lại cảm thấy chua xót, đau lòng, nhiều hơn nữa là ghen tị. Nàng không biết từ khi nào mình trở nên đố kỵ như vậy, nhưng nàng không cách nào quản lý được lòng mình.

Quanh quần đi đi lại lại ở cửa, không ngừng nhìn về phía ngoài cửa, tận đến bình minh, hắn vẫn chưa trở về.

Đây là lần đầu tiên trong kinh thành hắn ngủ lại ở ngoài!

Trông mong biến thành thất vọng, cuối cùng là tuyệt vọng, kéo hai chân nặng nề trở lại phòng nhỏ, ngã vật xuống giường, mở to mắt, ngây ngốc nhìn góc tường, nước mắt không tiếng động chảy xuống, làm ướt gối đầu.

Qua mấy ngày, Sở Hạm không trở lại Dục Khôn Điện, Nguyệt Nhi cũng không ra khỏi cửa viện nửa bước. Nàng sợ ra khỏi cánh cửa này, nghe được tin Sở Hạm ngủ lại ở nơi nào.

Một ngày không ngừng quét tước sân vườn, người khác nhìn vào thấy nàng hết lòng chăm chỉ làm việc.

Rốt cuộc là vì chính mình tê dại, dùng công việc bận rộn lấp đầy tâm trống rỗng, chỉ có nàng tự biết.

Nàng không biết nên vượt qua nhưng ngày này như thế nào, hốt hoảng, đảo mắt qua đã hơn một tháng, hắn rốt cuộc vẫn không bước vào Dục Khôn Điện một bước. Mặc dù mỗi ngày vẫn có gã sai vặt lui tới, nàng cũng không dám hỏi, sợ phải hỏi.

“Nguyệt Nhi cô nương, làm sao người vẫn còn ngây ngẩn ở nơi này?” Tiểu Uyển mang theo một nhóm tiểu nha hoàn từ ngoài cửa bước vào, trong tay đang cầm rất nhiều đèn lồng trang trí.

Nguyệt Nhi ném bỏ đám lá trong tay, miễn cưỡng bày ra miệng cười: “Người cầm mấy thứ này làm gì?”

“Tất nhiên là treo lên trang trí, bây giờ trong ngoài cung đều giăng đèn kết hoa, chỉ có Dục Khôn Điện này là không có động tĩnh gì.” Tiểu Uyển dặn dò tiểu nha hoàn bày trí vật phẩm.

“Là có việc vui gì hay sao?” Nguyệt Nhi nghĩ không ra gần đây có ngày lễ mừng gì, chỉ thấy Tiểu Uyển tròn mắt, nhìn nàng như không thể tưởng tượng nổi.

Nàng luôn luôn ở trong này, hơn một tháng, chuyện gì cũng không quan tâm, hoàn toàn không liên lạc tin tức với bên ngoài.

“Ba ngày tới, Sở Vương nạp phi, chuyện lớn như vậy, người lại có thể nào không biết, cái này cũng khó trách vì sao Dục Khôn Điện không có động tĩnh gì... Nguyệt Nhi cô nương...” Tiểu Uyển giữ chặt Nguyệt Nhi muốn ngã xuống: “Người làm sao vậy?”

Nguyệt Nhi chỉ cảm thấy thoáng cái, khí huyết dâng lên, trước mắt từ từ biến thành một màu đen, một tay được Tiểu Uyển đỡ lấy, một tay chống lên thân cây bên cạnh, mới đứng vững thân hình. Qua một hồi lâu, mới bình phục lại: “Ta đột nhiên cảm thấy không thoải mái.”

“Ta đỡ người về phòng nghỉ ngơi.”

“Ta tự mình đi, sẽ tốt lên thôi.” Nguyệt Nhi mặt trắng như tờ giấy, kiên cường tự mình giả bộ như không có việc gì, vừa đi được hai bước, dưới chân mềm nhũn.

Tiểu Uyển đi lên phía trước đỡ lấy, đem nàng đưa về phòng, đắp chăn mỏng lên cho nàng, muốn nói lại thôi, cuối cùng quay trở lại bên giường: “Nguyệt Nhi cô nương...”

Nguyệt Nhi mở mắt ra, cố giấu nước mắt nói: “Người cứ việc nói đi.”

Tiểu Uyển do dự chốc lát cuối cùng cũng mở miệng: “Có thể được chủ nhân ân sủng chính là cái phúc của nô tài chúng ta, nhưng nếu có tình đối với chủ nhân, cũng không phải là phúc, mà là khổ sở.”

Nguyệt Nhi khẽ cầm tay Tiểu Uyển, mỉm cười: “Cảm ơn người, Tiểu Uyển, ta không sao.”

Tiểu Uyển kéo lại góc chăn giúp nàng: “Chuyện trong viện, liền giao cho ta đi, người không cần quan tâm.”

Nguyệt Nhi cười nhẹ gật đầu.

Sau khi cửa gỗ đóng lại, tươi cười ngưng lại, trôi đi.

Lại có thể đối với hần vô tình? Nhắm mắt lại, lệ theo khóe mắt tuôn trào, sờ tay vào ngực lấy ra một cái túi màu vàng kim đã ố cũ, đây là di vật cuối cùng của mẫu thân trước khi chết giao lại cho nàng.

Bên trong chứa hai chiếc bình nhỏ, một lọ kên Vong ưu (quên ưu sầu), có thể để người ta quên đi thống khổ, trong lòng càng đau khổ, sẽ càng quên hết sạch. Một lọ khác kên Mộng hồn (hồn chìm vào giấc mộng), bên trong có chứa rượu mộng hồn, uống xong chỉ cần nằm ngủ, lập tức sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Trước khi ra đi mẫu thân nắm chặt tay nàng: “Nguyệt Nhi, chờ sau này người lớn lên, nếu quả thật thấy quá khổ sở thì hãy uống Vong Ưu, nếu sống cảm thấy quá mệt mỏi thì uống Mộng hồn.”

Nguyệt Nhi nhẹ vỗ về bình ngọc, có thể vong ưu cùng mộng hồn sao?

Nguyệt Nhi lại bước ra cửa phòng thì trong viện đã được trang trí tạo thành không khí vui mừng, Mặt trăng sáng tỏ, từ từ trốn vào trong tầng mây.

Nhắc đến chú chim nhỏ gặp nạn trong bụi hoa, thả chim bay đi. Từ ngày hần nạp phi trở đi, chính mình cũng không còn cách nào bay lên trời cao.

Đi ra khỏi Dục Khôn Điện, phân hoa phát liễu (k hiểu), tới trước cửa Trữ Tĩnh Cung mới phát hiện tại sao mình lại đi đến nơi này.

Tự cười giễu, chuyện cho tới bây giờ vẫn không thể buông hần xuống.

Quay đầu, chậm rãi đi về phía hồ sen bên cạnh, nàng rất thích hồ sen kia. Tìm đến sau núi giả ngồi yên lặng, hương thơm ngan ngát của lá sen mơn trớn tâm nàng, lông mi hạ xuống nhìn ánh trăng đang trôi nổi trên sóng nước.

Tiếng bước chân khe khẽ từ từ đến gần.

Nguyệt Nhi không muốn bị người khác bắt gặp nàng lúc này đang một mình rơi lệ, vội làm cho hô hấp trở lại bình thường, không dám có một chút động tĩnh.

“Người lúc này tới tìm ta, không sợ bị người khác phát hiện sao?” Mỹ Thiên cẩn thận hạ giọng.

“Chỉ sợ sau khi người đại hôn, không muốn gặp lại ta.” Nam tử cười khẽ.

Nguyệt Nhi nghe thấy thanh âm này, thân thể nháy mắt đóng băng. Từ khi bị Long Cơ bắt đi, cũng chưa nhìn thấy Cô Quân, không ngờ ở chỗ này lại nghe được thanh âm của hần. Mà lời của hần càng làm cho tâm Nguyệt Nhi như bị giày vò, quả nhiên người Sở Hạm muốn phong làm phi tử là nàng.

“Ta làm sao lại không muốn gặp người, không phải ta sợ bị người khác bắt gặp, đối với người sẽ bắt lợi sao?” Âm điệu Mỹ Thiê đột ngột thay đổi, mềm mại đáng yêu.

Nguyệt Nhi chứng kiến thấy bóng của Mỹ Thiên trên mặt đất áp vào lòng của một cái bóng khác.

“Ta tới đây nói cho người biết, đại ca Long Cơ của người đã bị Sở Hạm chém chết dưới ngựa.”

“Cái gì?” Mỹ Thiên kinh hô đứng thẳng dậy, lập tức đè thấp thanh âm xuống: “Người nói cái gì?”

“Lợi dụng Nguyệt Nhi dụ dỗ Sở Hạm vào bẫy thất bại, đêm đó Long Cơ bị Sở Hạm chém chết dưới ngựa.”

Thân mình Mỹ Thiên hơi lắc lư một cái, được Cô Quân đỡ lấy.

Mười ngón tay của Nguyệt Nhi càng lúc càng lạnh, quả nhiên là Cô Quân dụ nàng ra khỏi thành, hai tay dâng lên Long Cơ. Như thế xem ra, nàng phản bội sau lưng Sở Hạm lại thật nực cười, nếu đêm đó Sở Hạm hơi có chút sai lầm, đầu người rơi xuống đất lập tức không phải là Long Cơ, mà là Sở Hạm hần.

Một trận chiến đấu, hấn mất mạng, thành trì hai nước Sở Tuyên tất rơi vào tay Long Cơ, có thể tưởng tượng thấy một hồi chém giết như thế nào? Rốt cuộc nàng đã làm những gì? Luôn mồm nói là vì thành dân Tuyên Quốc, chính mình rốt cuộc đã vì bọn họ mà làm được cái gì? Tức thì đau đớn, mất hết can đảm.

Mà Mỹ Thiên chính là muội muội của Long Cơ, việc giết hơn một trăm mạng tướng sĩ bằng thuốc độc kia, cũng có đáp án.

“Mà còn một tin tức khác nói cho người biết, ta cùng với nhị ca người đánh lên Huệ Thành thất bại, nhị ca của người đã bỏ mạng trên sa trường.”

Mỹ Thiên ngây dại một lúc lâu, cuối cùng khóc ròng.

“Người nghĩ rằng ta lại không biết, người coi trọng Sở Hạm, muốn ngồi trên phượng ý (ghế phượng) của hấn.” Cô Quân dừng một chút: “Có điều người thực cho rằng Sở Hạm để mặc cho người lừa bịp sao? Thân phận của người sớm muộn gì cũng bị hấn vạch trần. Người làm như vậy không cảm thấy có lỗi với hai thân ca ca của người chết thảm? Chẳng lẽ người không muốn vì bọn họ báo thù sao?”

“Đừng nói nữa, người muốn ta làm cái gì?” Mỹ Thiên ngừng khóc, nàng hiểu rõ Cô Quân, tuyệt đối sẽ không đến chỉ vì đơn thuần nói cho nàng biết tin ca ca nàng đã chết.

Cô Quân lấy ra một viên thuốc nho nhỏ, đưa vào trong tay nàng, “Trong đêm động phòng hoa chúc, người đem viên thuốc này giấu ở trong miệng, lúc cùng hấn thân thiết thì cắn vỡ viên thuốc, hấn hấn sẽ chết mà không thể nghi ngờ.”

Nguyệt Nhi cả kinh, chẳng biết từ lúc nào ngón tay bấm vào núi giả đã lọt vào khe đá.

Mỹ Thiên lui về phía sau từng bước, thân mình tập tễnh, thoa châu lung lay rơi xuống. “Ta đây cũng sẽ như vậy...”

Con người Cô Quân khê ảm đạm: “Ta sẽ chiếu cố tốt cha mẹ cùng ấu đệ của người.”

Mỹ Thiên nhào lên trước, nắm chặt vạt áo của hấn: “Ta không thể chết như vậy, ta đang mang thai hài tử của người?”

“Là của ta, hay của hấn?” Cô Quân khước miệng cười khẩy, ánh mắt hờ hững.

Mặt Mỹ Thiên trắng bệch: “Là người, hấn chưa từng để ta thị tẩm qua.”

Trong lòng Nguyệt Nhi nổi lên từng đợt sóng, đợt sau mạnh hơn đợt trước. Hấn không cho nàng thị tẩm, từ khi nàng rời khỏi Trữ Tình Cung tới nay, hấn nghỉ đêm ở nơi nào? Nghĩ lại, có lẽ đây chỉ là Mỹ Thiên lừa gạt. Cô Quân chần chờ từ trong lòng lấy ra một cái bình ngọc: “Đây là thuốc giải, người trước hết hãy uống thuốc giải vào.”

21. Chương 21

Chờ cho hai người rời đi, Nguyệt Nhi chạy khắp xung quanh, gặp người nào cũng liền hỏi: “Sở Vương đang ở nơi nào?” Nhưng lại không ai biết hấn hiện đang ở nơi nào.

Lòng nàng nóng như lửa đốt, thẳng đến lúc một tiếng gà gáy vạch giữa không trung, cuối cùng cũng không thể tìm thấy hấn.

Chân bước đi đã muốn mềm nhũn ra, búi tóc sớm tung ra tán loạn, rối tung ở sau người, trở lại Dục Khôn Điện, khê tiếng thì thào: “Sở Hạm, người ở nơi nào?”

Từ từ đi vào tẩm cung của hấn. đây là hi vọng cuối cùng của nàng, có lẽ trước khi hấn đại hôn sẽ trở lại nhìn nàng một cái.

Đi qua màn lụa, thân ảnh quen thuộc ngồi phía sau án thư, đang cầm quyển sách chăm chú đọc.

“Sở Hạm!” Nàng kinh hỉ lẫn lộn. vội bỏ nhào tới, nắm sắp trên đầu gối hấn, nước mắt liền trào ra: “Người đã trở lại.”

Hấn chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái: “Có chuyện gì sao?”

Hắn xa cách, như một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, nàng từ từ quỳ thẳng người: “Người không thể lấy Mỹ Thiên.”

“Vì cái gì mà không thể?” Hắn chỉ chăm chú đọc trang sách.

“Nàng thông đồng cùng Cô Quân, muốn giết người bằng thuốc độc.” Nàng cố nén lại trong lòng mắt mát, cố gắng khiến cho những lời nói của mình bình tĩnh cùng tin cậy.

“Cô Quân là đường đệ (em họ) của ta, mà Mỹ Thiên sau khi được phong phi, một thân ngàn vạn sủng ái, bọn họ sao lại hại ta.” Hắn cười khinh thường, tất cả đều không cho là đúng, cũng không đem lời của nàng nói để ở trong lòng.

“Cô Quân nhắm đến ngôi vị hoàng đế. Mỹ Thiên là muội muội của Long Cơ.” Hắn không tin tưởng làm cho trong lòng nàng như bị bịt kín, ngữ khí cũng có chút dồn dập.

Hắn nở nụ cười, lạ lùng nhìn nàng: “Người muốn quấy nhiễu ta nạp phi, cũng không cần bịa ra lí do hoang đường như vậy.”

Mặt nàng càng lúc càng trắng, nhưng việc này quan hệ đến tính mạng của hắn, không thể hành động theo cảm tính: “Tin tưởng ta. Tất cả những điều ta nói đều là sự thật.”

Hắn quay sang nhìn thẳng nàng chằm chằm. Qua một lúc lâu, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, bỗng nhiên ngừng cười, hừ lạnh một tiếng: “Ta đã từng tin tưởng người, nhưng bây giờ người có cái gì để cho ta tin tưởng người?”

Nàng ngồi ngầy như tượng gỗ, mặt xám như tro.

Đúng vậy a, một nữ nhân phản bội của hắn, còn có thể làm gì để cho hắn tin tưởng?

Tự tay nàng đã xé bỏ sự tín nhiệm của hắn đối với nàng.

“Nếu không có chuyện gì khác, người có thể đi ra ngoài.” Hắn cầm lấy quyển sách vừa rơi xuống đất, không hề nhìn nàng.

Trong mắt nàng dâng lên sương mù, hít một hơi thật sâu, cố nén lệ trào ra trong hốc mắt, không còn ngao khí ngày xưa: “Xem như chúng ta đã từng thành thân qua, người có thể đáp ứng ta hai điều kiện hay không?”

Trong mắt hắn đột nhiên sáng ngời, nhưng chỉ xẹt qua trong nháy mắt, tựa tiểu phi tiểu lúc nhìn nàng: “Người coi như nhớ rõ chúng ta đã từng thành thân qua.” Đến bây giờ hắn không thể nào quên, lời phủ nhận của nàng. Nàng căn bản không có gả cho hắn, mà chỉ gả ột bộ hỉ phục nam.

Nàng dừng lại trong mắt nhìn xem khuôn mặt nàng ngày đêm nhung nhớ. Trong mắt hắn nháy mắt xẹt qua một tia biến hóa, làm cho nàng nhìn thấy một tia hi vọng, có lẽ hắn chịu nghe lời nàng.

“Người nói đi, hai điều kiện như thế nào?”

“Thứ nhất, đêm mai động phòng hoa chúc...” Nàng khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, cuối cùng đem những lời khó nói kia nói ra: “Không thể hôn miệng của nàng... trong miệng nàng có giấu độc dược!”

Khóe miệng hắn nhếch nhẹ, nhưng lại lộ ra vẻ không cười. Nàng nhìn xem điệu cười của hắn đối với nàng là sự trào phúng, chẳng qua việc này bây giờ không quan trọng, vội gấp chờ hắn trả lời.

“Ta đồng ý với người.” Cuối cùng môi mỏng của hắn khẽ động mặc dù vẫn nói thản nhiên mà lại không làm cho người ta có chút hoài nghi.

Nàng thở hắt ra, hắn nói là làm, chắc chắn sẽ làm được.

“Điều kiện thứ hai là gì đây?”

Nàng hạ mí mắt xuống, khuôn mặt tuyệt mỹ trắng bệch nổi lên ráng hồng, toát ra vẻ thẹn thùng của thiếu nữ. Hắn hơi kinh ngạc, trong lòng rung động, khuôn mặt lạnh giá cũng thêm chút dịu dàng.

“Người từng nói qua muốn cùng ta uống rượu kết thành phu thê, có thể uống cùng ta một chén?” Nàng che dấu nội tâm đau đớn, si ngốc nhìn hắn chằm chằm.

Rốt cuộc hắn không giữ được vẻ mặt cứng rắn, trong mắt một mảnh ôn nhu như nước: “Người có biết ta chỉ uống liệ tửu.”

Nguyệt Nhi chưa sót cười, lui ra ngoài, chuẩn bị vì hắn, nhưng vẫn không đến chỗ liệ tửu, chỉ giả bộ lấy một hũ. Lấy ra cái túi dệt vàng kim, mở nút niêm phong bình nhỏ chứa mộng hồn, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, lại đem Vong ưu đổ vào bầu rượu, nhẹ nhàng lắc đều.

Ánh nắng ban mai hòa cùng nước mắt, mơ màng thê lương. Có quên ưu này, cho dù hắn có phát hiện ra nàng đã qua đời đi nữa, cũng sẽ không thương tâm khổ sở. Lau qua nước mắt trên mặt, cố giả bộ tươi cười, nâng đồ để uống rượu đi vào trong phòng.

Thâm tình tha thiết đem rượu quên ưu đưa tới bên môi hắn, hắn chỉ nhìn nàng, tiếp nhận một chén uống cạn.

Mỗi một chén rượu hắn uống, nụ cười trên khóe miệng nàng càng sâu sắc thêm một phần, hắn nhìn ánh mắt của nàng như muốn thiêu đốt người khác: “Vì sao người không uống?”

Nàng mỉm cười, bưng chén rượu của mình lên, đang muốn uống, một phát bị hắn bắt lấy cổ tay, đem nàng kéo vào trong lòng, rượu trong chén đều văng hết ra ngoài.

Nàng còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì hắn đã nâng bình lên, lập tức đưa bình lên uống một ngụm lớn, cúi đầu, để lên cánh môi hơi tái nhợt của nàng. Liệ tửu chưa cay trong nháy mắt hơi nóng hai má của nàng, ý cười trong mắt càng thêm mơ màng.

Ngón tay hắn lau đi vết rượu trên khóe miệng nàng, con ngươi sâu không thấy đáy tràn đầy tình yêu, giống như lần đầu tiên hắn ép nàng uống rượu vậy: “Hương vị rượu này có còn tinh khiết?”

Nàng ôm lấy cổ hắn, chỉ cười, trong chốc lát nữa thôi hắn sẽ cười phi tử, mà nàng lại say nằm trong bụi hoa, từ nay về sau không bao giờ tỉnh lại nữa.

Trong mắt hắn dâng lên tình cảm nồng đậm, đem nàng nhanh ôm lấy, cúi đầu xuống hôn nàng.

“Sở Vương, ngày lành tháng tốt đã tới!” Ngoài cửa truyền tới thanh âm của Quyền Quý.

Sắc mặt hắn khẽ biến đổi, hơi lắc đầu: “Đáng tiếc!” Buông nàng ra. Đứng dậy rời khỏi.

Nhìn theo thân ảnh hắn biến mất, ý cười trong mắt nàng chậm rãi thu lại, dọn dẹp đồ uống rượu trên bàn, chôn vùi ở dưới cây đại thụ trong sân. Trở về phòng cởi quần áo nha hoàn, tắm rửa sạch sẽ, đổi lại thành xiêm y lúc trước khi lấy chồng. Cả quá trình, nàng đều làm rất chậm, thực sự cẩn thận, nàng không muốn để cho chính mình nàng theo một vết bẩn rời khỏi thế giới này.

Chậm rãi đi đến trước gương.

Người trong gương, váy lưới bằng sa mỏng, thanh nhã thoát tục.

Tóc mây, làn da tuyết trắng, mặc dù hơi gầy hơn so với trước kia, hơi nước lan tràn trong con ngươi đen không thấy đáy, lại hiển nhiên khó mà phân biệt được đồ vật này nọ. So sánh với trước kia đẹp đơn thuần, lại càng làm cho người ta nhận thức được rõ ràng.

Ở lỗ tai đã lâu rồi chưa từng đeo thêm châu hoa, giờ đeo lên lại làm cho khuôn mặt hơi thiếu huyết sắc thêm phần diễm lệ.

Đây là cách ăn mặc của công chúa trước đây, chính Sở hạm cũng chưa từng gặp qua.

“Làm sao người còn ở nơi này? Ta tìm người khắp nơi...” Tiểu Uyển đột nhiên đẩy cửa ra, gặp bộ dạng của nàng sợ ngây người, không thể tin được đây là Nguyệt Nhi cô nương ngày xưa từng gặp.

“Tìm ta có việc?” Nguyệt Nhi mỉm cười.

Tiểu Uyển rốt cuộc phục hồi tinh thần lại: “Người thật đẹp... Sở Vương muốn người đi hầu hạ.”

Nguyệt Nhi nháy mắt kinh ngạc, tính thời gian đã xong nghi thức nạp phi rồi, lúc này nên là lúc động phòng hoa chúc.

Tiểu Uyển không để cho nàng có thời gian nghỉ nhiều, đã vội vàng kéo nàng ra khỏi Dực Khôn Điện, đi thẳng đến Trữ Tĩnh Cung.

Trữ Tĩnh Cung, đèn phủ gấm hồng, đèn lồng lớn màu đỏ, một mảnh không khí vui mừng.

Tiểu Uyển nhìn vào trong viện yên lặng chờ đợi tỳ nữ, ma ma, cũng đã muốn đóng cửa khắc hoa lại, nghe giọng: “Ai nha!” một tiếng, lập tức quay sang hỏi hỉ bà: “Đã đi vào rồi.”

Hỉ bà gật gật đầu.

Tiểu Uyển vội vàng đến độ đôi mắt đều đỏ: “Cái này phải từ từ, Sở Vương ngàn vạn lần dặn dò, muốn Nguyệt Nhi cô nương tiến đến hầu hạ. Ta thật vất vả mới tìm được người, cuối cùng lại chậm.”

Nguyệt Nhi nhìn cảnh cửa đóng chặt, tim như bị dao cắt. Những lời Tiểu Uyển nói, một câu nghe cũng không lọt.

Hỉ bà đánh giá Nguyệt Nhi.”Đây là Nguyệt Nhi cô nương?”

Tiểu Uyển rưng rưng nước mắt gật đầu.

“Nguyệt Nhi cô nương, Sở Vương muốn người đi đến đợi ở cửa động phòng.” Hỉ bà hướng về phía nô tì đứng ở cửa khắc hoa hô lên.

Nguyệt Nhi bàng hoàng sững sờ, ngực đau như xé, đến tận thời điểm này hẳn còn không buông tha cho nàng, hay chân giống như bị đóng đinh trên mặt đất, không làm sao chuyển động được nửa phần.

“Nguyệt Nhi cô nương, Sở Vương ra lệnh rất lạnh lùng, nếu người không chịu nghe lệnh. Toàn bộ người chúng ta cùng chết với người.” Hỉ bà bất an lên tiếng, mồ hôi lạnh từ trên trán chạy xuống mặt.

Nguyệt Nhi thở dài, thôi thôi, dù sao cũng sắp là người chết, có thể làm hại người vô tội chịu liên lụy.

Tiểu Uyển khổ sở trong lòng, nàng hiểu được chuyện của Nguyệt Nhi đối với Sở Vương đã sâu đậm, Sở Vương dùng biện pháp này đã thương tâm của nàng quá mức, cái miệng nhỏ nhắn giật giật, muốn gọi nàng trở lại, nhưng cũng không dám.

Nguyệt Nhi khẽ nắm tay nàng, mỉm cười, từ từ đi lên bậc thềm, đứng yên ở trước cửa.

Trong cửa tiếng thở gấp dồn dập, tiếng rên rỉ mê hoặc từ cửa sổ truyền vào lỗ tai nàng, có thể tưởng tượng được bên trong tình hình chiến đấu kịch liệt cỡ nào.

Nguyệt Nhi vận nhanh ngón tay, cúi thấp đầu, từng giọt lệ chảy tràn xuống bên chân tỏa ra như đóa hoa mai.

Đồng thời quả đắng của việc phản bội cắn đứt lòng của nàng, nàng mới biết được, trong lòng nàng không cách nào dứt bỏ được hẳn, cái gì mà gia cừu quốc hận, tất cả chuyện này đều chém không đứt tình cảm của nàng đối với hắn.

Khát vọng cùng được yêu say đắm, nếu có thể được lựa chọn một lần nữa... có thể nếu không có...

Ngón tay bị vận nhanh, đã muốn trắng ra, lại không cảm thấy đau đớn, tâm lại đau đến mức không cách nào ổn định.

Một hồi tiếng thanh âm cúi lạy: “Sở Vương!”

Nguyệt Nhi có tai như điếc, đến khi một mảnh vạt áo màu trắng dừng lại ở dưới mí mắt nàng, mới làm cho nàng đột nhiên bừng tỉnh. Nhìn lên trên theo vạt áo, hiện ra thân thể thon dài, chìm sâu vào trong con người đen không thấy đáy, tiếp tục đắm chìm trong đó, không có cách nào dời đi.

Khóe miệng hắn gợi lên nụ cười ôn nhu, nâng lên cánh tay ở phía sau lưng, khẽ lau lệ trên mặt nàng: “Người cũng thật thích khóc.”

Nàng cũng không nhìn được nữa, mặc kệ con mắt mọi người đang trừng trừng nhìn tới lao vào trong lồng ngực hắn, đem mặt vùi vào bộ ngực hắn, mặc cho nước mắt ướt nhẹp vạt áo trước ngực hắn, tay nhỏ bé gắt gao ôm chặt phía sau lưng hắn, sợ nếu buông lỏng ra, hắn sẽ tan biến vào trong không khí.

Hắn ôm nàng thật nhanh cười khê: “Người ta đang động phòng, người đứng khóc ở bên ngoài, dường như có vẻ không thỏa đáng.”

Động phòng, Nguyệt Nhi hơi sững sờ, thanh âm triền miên bên trong cánh cửa vẫn không ngừng truyền ra. Vốn dĩ người lúc này nên nấp phi lại đang đem nàng ôm vào trong ngực, vậy người trong phòng kia là ai? Nghi hoặc nhìn về phía Sở Hạm.

Trong mắt Sở Hạm hiện lên vẻ hài hước, cúi xuống bên tai nàng, cười khê: “Sáng sớm nay chúng ta còn có chuyện chưa làm xong.”

Trên mặt Nguyệt Nhi nóng bừng, hồng như con tôm luộc: “Người vẫn còn nhớ rõ ta?”

Hắn đem nàng xoay ngang ôm lấy, vừa hôn xuống môi nàng, ý cười trong mắt càng đậm: “Vì sao ta lại không nhớ người?”

Nàng nhất thời cảm thấy buồn bã, chẳng lẽ muốn nàng đứng trước mặt rất nhiều hạ nhân, nói mình cho hắn uống thuốc vong ưu?

Sở Hạm không hề nói thêm, lập tức rời khỏi Trữ Tĩnh Cung, trở lại Dực Khôn Điện, vừa mới tiến vào sân, đột nhiên hôn nàng cuồng nhiệt, từ thái dương, đến vành tai, đến trên mắt, hai má, không quên một chỗ... cuối cùng dừng lại trên môi, thật lâu không rời đi.

Chẳng biết từ lúc nào, cửa viện đã bị người khác đóng lại.

22. Chương 22

Đem nàng để ở dưới cây hoa lê, cành hoa nhẹ lay động, từng cánh hoa rơi rụng. Trong mắt của hắn chỉ có mỹ nhân trong lòng, chân tình nồng đậm làm cho hắn hoàn toàn bị hút vào.

Kéo vạt áo của nàng ra, bàn tay thô to môn trớn theo đường cong trên sống lưng trơn bóng của nàng, trượt dọc một đường, cho đến nơi tròn trịa gồ lên, chặt chẽ áp vào bản thân mình, làm cho nàng dán chặt lấy chính mình đã cương cứng hưng phấn từ lâu.

“Người làm ta hiểu được thật khó.” Thanh âm ứ át khàn khàn, hơi thở khê vượt qua cổ tới sau gáy của nàng, làm nàng khe khẽ run lên, nơi nào đó trên cơ thể dâng lên cảm giác khác thường.

“Sở Hạm!”

Tiếng kêu khe khẽ của nàng bị đôi môi của hắn mạnh mẽ ngăn chặn, tất cả oán trách trên đầu lưỡi giảm đi, chỉ có tình ái hòa cùng với nhau càng ngày càng nóng rực.

Quần áo rườm rà trên người nàng, rớt xuống theo cánh hoa tung bay, chất đồng bên cạnh đôi chân trắng nõn thon dài.

Bọn họ thở dốc, vừa tách ra, hít một hơi thật sâu, tăng thêm dưỡng khí vào trong phổi, cực nhanh lại hòa cùng một chỗ, điên cuồng nhắm nháp môi lưỡi đối phương triền miên.

Khê hôn lên lớp da phấn trên cổ thon dài của nàng, trượt xuống dưới, chụp lên trước ngực mềm mại của nàng.

Nàng tươi đẹp như hoa, da thịt nổi lên một màu hồng phấn.

Hòa vào nhau thở hổn hển, quần chặt lấy nhau.

Nàng ở trong sự điên cuồng của hắn, lời lẽ bá đạo rồi lại triền miên tuyệt hảo, toàn thân mềm yếu, nhu nhược vô lực, trong lòng dục hỏa lại đốt lên ngàn ngọn.

Tháo bỏ đai lưng của hắn, nôn nóng cởi quần áo của hắn ra, cánh môi mềm mại dán lên bộ ngực to lớn rắn chắc của hắn, nhẹ cắn lên mỗi một chỗ da thịt mẫn cảm của hắn.

Hắn khoan khoái nhắm mắt lại, mặc cho nàng mang đến cảm giác mãnh liệt trước nay chưa bao giờ có. Cơ thể rắn chắc ở trên cơ thể trắng mịn của nàng trùng xuống, lại tiếp tục thả lỏng, bộ ngực dồn dập đập phập phồng.

Khi hần rốt cục cũng không cách nào chịu đựng nổi lực hấp dẫn này, nàng ôm lấy cổ hần, đem kiều khu (???) nóng bỏng của chính mình nhanh chóng áp về phía hần, giữ các ngón chân, rướn lên cắn nhẹ lên đôi môi phát sáng như ngọc của hần.

“Nguyệt Nhi!” Hần khẽ gọi, ánh mắt mơ màng, hai cánh tay đột nhiên siết chặt, ôm nàng ngã lăn trên bụi hoa, đem chính mình cứng cáp thật sâu thâm nhập vào cơ thể mềm mại của nàng.

Cảm xúc trong khi triền miên hoàn toàn phóng thích ra ngoài, không ngừng làm cho chính mình sung sướng mà dốc sức làm cho đối phương cũng cảm giác, dục vọng khoái cảm nháy mắt tỏa ra mọi chỗ, truyền khắp toàn thân. (Đoạn này khó hiểu lắm a, ta dịch đại ý >”)

Thân thể hoàn toàn không có trói buộc, mang theo cánh hoa cùng dây dưa quay cuồng. (*chịu chả hiểu mang hoa làm gì*)

Hần thở nặng nề mang theo thỏa mãn trước nay bị đè nén găm nhẹ, cùng tiếng kêu khẽ thở gấp của nàng khi lên khi xuống, cả vườn tràn ngập cảnh xuân.

Nhiệt độ không khí tiếp tục bị kéo lên. Mặt nàng đỏ bừng, khẽ cắn môi, muốn chịu đựng một đợt khoái cảm nữa đang kêu gào đòi dâng trào, lại không cách nào nhịn được, cuối cùng biến thành tiếng rên rỉ cực kì quỵên rũ.

Từng tiếng rên rỉ thỏa mãn làm cho hần thân là nam tử cảm thấy tự hào, kích thích mỗi một tế bào thần kinh của hần, càng làm cho thân thể cùng tâm trí được thỏa mãn.

Ngay lúc khoái cảm trong thân thể nàng lên tới đỉnh điểm, đột nhiên hần nâng chặt cái mông của nàng, dùng sức áp chặt lấy chính mình, cùng hần đồng thời liên tục tiến vào hòa cùng nơi sâu nhất, giằng co thật lâu. Mồ hôi trượt từ trên trán hần cuống chớp mũi, nhỏ lên trán nàng, tiếp theo chảy xuống bụi hoa.

Qua một lúc lâu, mới khẽ mở đôi mắt, nhìn nàng mỉm cười, là nụ cười khi tâm hồn và thể xác cùng đồng thời đạt đến sự thỏa mãn cực điểm. Khẽ cúi người hôn lên môi của nàng, nằm sấp ở bên tai nàng, từ từ thở gấp.

Thân thể hoàn toàn thả lỏng, sức nặng toàn thân đặt trên thân thể nhỏ xinh của nàng.

Khi thân thể hần thả lỏng trọng lượng trên người, Nguyệt Nhi cảm thấy có chút khó thở, nhưng nàng lại bị cuốn hút vào cảm giác thân mật khăng khít này. Tay nhỏ bé vòng lên sau lưng rắn chắc của hần, nhẹ nhàng vỗ về an ủi.

Một hồi kéo tới, làm cho nàng hết sức sợ hãi, nàng không nên ngủ gật, nếu bây giờ nằm ngủ sẽ không bao giờ nhìn thấy hần nữa.

Nhưng bất luận dù nàng cố gắng chống chịu không nhắm mắt lại, vẫn là nằm dưới người hần ngủ thật say.

Nguyệt Nhi mở mắt ra, vẫn là tấm màn mình la quen thuộc, dưới thân vẫn là chiếc giường lớn nàng mỗi ngày đều tự mình sửa sang lại, trên người vẫn là chiếc chăn mỏng mang theo hương vị của người kia.

Nhẹ nhàng giật giật tay, chạm vào trên da thịt chính mình, cảnh hoan ái trước khi chìm vào giấc ngủ hiện lên trong óc, trên mặt lại tiếp tục nóng hâm hấp, đau nhức trên người lập tức truyền đến.

Chẳng lẽ người đã chết, vẫn sẽ cảm thấy đau?

Tấm màn, bị một cánh tay nhẹ nhàng nâng lên.

“Vương Phi, người đã tỉnh?” Dung nhan xinh đẹp của Tiểu Uyển xuất hiện ở trước giường

Tiểu Uyển vì sao lại biết... “Ta đã chết rồi sao?”

“Vương Phi, mau phải đi, những lời không may như vậy, làm sao có thể nói.” Tiểu Uyển mặt đầy lo âu.

“Không may? Chẳng lẽ ta còn sống?” Mộng hồn cũng Vong ưu là được vật chỉ có hoàng thất Tuyên Quốc mới có thể có được, không một người nào uống mộng hồn mà còn sống, chính mình tại sao lại là ngoại lệ? Mặc dù cảm thấy hoài nghi, còn đang ở trong chấn hưng hăng hái cầu véo mình một phen... Đau quá... (*buồn cười quá =*))

“Vương Phi đương nhiên còn sống.” Tiểu Uyển che miệng cười khê. “Sở Vương phân phó, sau khi Vương Phi tỉnh lại thì đi đến đại điện.”

Nguyệt Nhi vẫn đang thất thần, Tiểu Uyển bưng đến áo váy màu vàng sáng của chính phi, tuy rằng long trọng, nhưng vẫn không mất đi vẻ thanh lịch, rất hợp tâm ý của Nguyệt Nhi.

Khoác áo thêu lên trên người nàng, cổ trắng xinh đẹp thon dài, đai lưng buộc vào eo thon, thướt tha váy áo, đem khí chất hoàng tộc cao quý trong lòng nàng tỏa ra tinh tế.

Búi tóc mây cao cao nhẹ lay động, trong tiếng ngọc bội đung leng keng, sóng mắt lưu luyến.

“Vương Phi... Ngài thường ngày giả dạng, Tiểu Uyển cũng không nhận ra người.” Tiểu Uyển ngáy ngẩn nửa ngày, mới hồi phục lại tinh thần.

Nguyệt Nhi hài lòng, vui vẻ hé miệng cười khê: “Đi thôi.”

Chân rảo bước tiến lên tấm thảm đỏ dẫn đến cửa lớn Kim Điện.

Sở Hạm ngồi ở trên ghế rồng cuối tấm thảm khuôn mặt lạnh lẽo bỗng trở nên dịu dàng.

Văn võ bá quan hai bên đồng loạt quỳ xuống: “Cung nghênh Vương Phi!”

Nguyệt Nhi kinh ngạc trong khoảnh khắc, nhìn về phía Sở Hạm đang mỉm cười đánh giá nàng, trong mắt tràn ngập kinh ngạc cùng ái mộ. Lúc chạm đến ánh mắt cầu cứu của nàng thì nhướng mày, cho nàng một nụ cười khẳng định.

Nàng vội nhắc nhẹ tay ngọc: “Miễn lễ.” Nàng biết đây là hấn hướng về phía toàn bộ thần dân tuyên bố thân phận của nàng. Từ nay về sau nàng không còn là một tiểu nha hoàn bên cạnh hấn, mà tiếp tục trở lại là Sở Quốc Vương Phi, mà lần này không còn như bốn năm trước là một Vương Phi hữu danh vô thực.

“Vương phi, lại đây.” Hấn vươn tay hướng về phía nàng, hấn cũng đã từng đưa tay ra cho nàng như vậy, nàng không thể nào cầm cho tốt. Lần này, nàng không thể tiếp tục bỏ qua nữa.

Đem tay nhỏ bé đặt vào trong tay hấn, thế nhưng hấn lại không nắm chặt bàn tay lại giống như lúc trước, dừng tại nàng: “Lần này còn có thể chạy trốn hay không?”

Nguyệt Nhi nhìn thẳng vào hấn, trong mắt hiện lên một tia không chịu lùi bước: “Tay của người có thể chỉ nắm tay của Tuyên Nguyệt Nhi hay không?”

Lời của nàng làm cho quần thần trên điện lén hít vào một hơi, nơi nơi xôn xao.

Sở Hạm dừng ở nàng thật lâu, thu miệng cười lại: “Từ nay về sau, Sở Hạm ta ngoại trừ Tuyên Nguyệt Nhi, sẽ không còn có nữ nhân nào khác.” Thanh âm không lớn, nhưng đủ để mọi người trên điện nghe thấy.

Trong mắt Nguyệt Nhi ánh lên nước mắt, nhìn vào đôi mắt thâm tình của hấn: “Tuyên Nguyệt Nhi ta từ hôm nay trở đi sống chết cũng đi theo Sở Vương, vĩnh viễn không bao giờ rời khỏi.” (ta thích đoạn này nè ^^)

Khóe miệng Sở Hạm cong lên, lộ ra nụ cười thỏa mãn, bàn tay to thu lại, cầm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, kéo nàng ngồi lên bên người.

“Dẫn tới.” Sở Hạm nhìn về phía dưới điện, tuần nhan lại chuyển lãnh.

Trong khoảnh khắc, có vài người được áp giải lên. Ngoại trừ Cô Quân và Mỹ Thiên, còn có một tướng sĩ thân tín của Sở Hạm.

“Các người còn có lời gì để nói?”

Cô Quân cố tỏ ra bình tĩnh: “Người dựa vào cái gì mà nói ta âm mưu tạo phản?”

“Người cho là người giả trang, ở tại kinh thành, ta sẽ không nhận ra người sao?”

“Ta lúc nào ở tại kinh thành?”

“Chỉ bằng ở trên vai người lưu lại vết trúnng tên của ta.”

Cô Quân đang giả vờ bình tĩnh bắt đầu tan ra: “Là người bắn? Người thiện xạ như vậy, lại sẽ thất thủ?” Sở Hạm bắn tên muốn giết người không ai sống sót, nhưng ý nghĩ trong đầu lại chuyển, mặt xám như tro: “Người cố ý, người cố ý...”

“Người không trở lại, ta làm sao mà bắt được tên phản tặc này?” Mặt Sở Hạm vẫn không lộ chút cảm xúc.

Sở Hạm giơ tay lên, những người liên can đã bị người đưa xuống, chỉ lưu lại một mình Mỹ Thiên.

Mỹ Thiên đầu tóc tán loạn, quần áo nhàu nát, hai mắt vô thần, tuyệt đối không giống bộ dáng mới từ Trữ Tĩnh Cung ra. Nàng từ từ ngẩng đầu, nhìn thấy Nguyệt Nhi ngồi bên người Sở Hạm, đột nhiên cả kinh.

23. Chương 23: End

“Người cùng Cô Quân sai khiến tỷ nữ Hương Thảo của người, giết hơn một trăm binh sĩ của ta bằng thuốc độc, hãm hại Vương phi, còn có lời gì để nói?” Lần đó đưa Nguyệt Nhi lên đoạn đầu đài nguy hiểm đến thế nào, làm cho hân hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vương Phi?”

“Người là muội muội của Long Cơ, chắc không phải chưa từng nghe nói qua bốn năm trước ta cưới đệ nhất công chúa Tuyên Quốc Tuyên Nguyệt Nhi.”

“Nàng chính là Tuyên Nguyệt Nhi...” Mỹ Thiên sững sờ nhìn Nguyệt Nhi, nàng nghe nói sau khi Sở Hạm cùng Tuyên Nguyệt Nhi đại hôn, lập tức để Tuyên Nguyệt Nhi cô đơn ở Nam Quận, cả đời không qua lại với nhau. Lại không dễ dàng nghĩ đến, tiểu nha hoàn gọi Nguyệt Nhi bên cạnh hân này lại là Vương phi Tuyên Nguyệt Nhi hữu danh vô thực kia. Nếu biết sớm là nàng, nàng làm sao mà khinh địch như thế, đem chính mình đặt ở ngoài ánh sáng, mà Cô Quân không có khả năng không biết, lại dấu giếm nàng. Vẫn cho rằng hân đối với nàng tình thâm nghĩa trọng nhưng lột bỏ lớp mặt nạ lại là người vô tình như thế. Trong lúc này nhất thời mất hết can đảm, trống rỗng yếu ớt ngồi ngay đó: “Ta chỉ cầu xin được chết toàn thây.”

Ngay buổi trưa hôm đó, đám người Cô Quân bị chém ở ngoài Ngọ Môn, Mỹ Thiên được một giải khăn trắng hương tan ngọc nát.

Nguyệt Nhi âm thầm nghĩ tới Mỹ Thiên, thai nhi trong bụng khó sống, chưa xuất thể, lập tức đã đi theo mẫu thân. Nhưng nhìn vào chuyện này, làm sao lại có thể có lòng dạ đàn bà, cũng chỉ có thể thở dài trong lòng, không dám biểu lộ ra ngoài.

Sở Hạm nắm tay Nguyệt Nhi bước xuống bậc thềm, chậm rãi đi tới hoa viên.

Hân đứng lại, cúi đầu nhìn nàng, con người đen như mực lại sáng như sao, tựa tiểu phi tiểu: “Vì sao lại không hỏi ta đây trong hơn một tháng đã ở nơi nào?”

“Ở đây chàng là Vương, đương nhiên công chuyện bận rộn...” Nói đến đây lập tức cứng lại không nói được nữa, nhìn lưu luyến bụi hoa không biết đang nghĩ gì. (Đổi cách xưng hô thôi, chấp nhận nhau rồi mờ :>)

Sở Hạm khước miệng khẽ động lại cười: “Đây không giống với nàng.”

Nguyệt Nhi ngẩng đầu lên, cười nhìn hân: “Nam nhân không phải đều thích nữ nhân nịnh hót sao?”

Hân há mồm cười to, cười mở mà hào sảng làm cho nàng ngẫm chờ đợi. Ngón tay đảo qua môi nàng: “Ta thích con người ngực của nàng, không thích nàng giả bộ.”

Nàng nhẹ nhún mào: “Vậy chàng ở nơi nào chứ?”

“Chuyện ở Trữ Tĩnh Cung ngày ấy, sau khi nàng đập vỡ đàn rồi rời đi, ta ngay trong đêm rời khỏi kinh thành. Đều không phải giống suy nghĩ của nàng, ngủ lại Trữ Tĩnh Cung.”

Ngày trước theo như lời Mỹ Thiên, Sở Hạm chưa từng để nàng thị tẩm, hóa ra đều không phải là lừa gạt Cô Quân. Cô Quân biết thái độ làm người của Sở Hạm, hơn nữa cũng biết việc hân xuất chinh, cho nên cũng không nghi ngờ. Trái lại là nàng đa nghi, tỏ ra lòng dạ hẹp hòi, trên mặt có chút không nén được giận.

“Nguyên lai mọi chuyện Cô Quân làm, đều ở trong lòng bàn tay chàng. Việc tú nữ chàng tính xử trí như thế nào?”

“Các nàng sớm đã không ở trong cung.” Hấn không để ý đến nàng đang ghen ghét, chính bởi vì yêu, mới có thể để ý hấn có nữ tử khác. Cũng như khi hấn bắt gặp nàng cùng Cô Quân ở cùng một chỗ, ghen tị như điên cuồng.

Quả thật làm cho nàng bất ngờ.

“Ngày ấy ta dẫn tướng sĩ đi theo, đã đem các nàng thưởng cho các tướng sĩ vào cung.”

Nàng hé miệng cười khê, hóa ra tất cả cũng chỉ là chính nàng tự tìm tức giận, ôm vòng lấy bên hông hấn, tựa vào trong lòng ngực hấn.

“Nàng thiếu ta một lời giải thích.” Hấn quay người, làm cho nàng nhìn thẳng vào hấn.

“Cái gì?”

“Vong ưu cùng mộng hồn!”

Đây cũng là điều nghi hoặc trong nội tâm của nàng: “Chàng cũng biết?”

“Vì sao phải làm như vậy?”

“Ta ở trên Kim Điện đã nói ra vấn đề, đáp án chính là ta.” Nàng không thể chia sẻ hấn cùng một nữ nhân khác.

Hấn cười cúi người xuống, hôn nhẹ lên môi nàng một chút: “Sau này không được dùng nữa.”

“Vì sao lại có thể mất đi hiệu lực?” Nếu không sao sáng nay nàng đã tỉnh lại, mà hấn cũng không có quên nàng.

“Từ lúc nàng say rượu ở trong bụi hoa kia, ta đã đổi đi thuốc trong bình.” Đêm đó sau khi gã sai vặt nhặt quần áo lên, quay lại rất nhanh, đưa một cái túi dệt màu vàng kim giao cho hấn.

Hả?

Nàng sững sốt, đêm đó say rượu, cảm thấy có người ôm nàng, vẫn cho rằng đang nằm mơ, không ngờ... Như vậy xiêm y trên người nàng cũng không phải Tiểu Uyển... Mặc dù lúc này đã cùng hấn trở thành vợ chồng, nhưng vẫn ngỡ ngàng. “Làm sao chàng biết đó là Mộng hồn cùng Vong ưu?”

Hấn cười nhưng không đáp.

“Chàng cũng thiếu ta một lời giải thích.” Nguyệt Nhi nhẹ nhàng một chút: “Chuyện Trữ Tĩnh Cung...”

“Chúng ta cùng đi xem xem.” Hấn nắm lấy eo nàng, mặc cho nàng nghi hoặc cũng không muốn đã đi đến Trữ Tĩnh Cung.

Trữ Tĩnh Cung...

Nguyệt Nhi nhìn thấy một đôi bích nhân (*hai người đẹp đôi*) quỳ rạp trên mặt đất, đối với việc vì sao Sở Hạm biết về Vong ưu cùng Mộng hồn liền rõ ràng, mặt khác lại có nghi hoặc: “Linh Nhi tỷ tỷ, người vì sao lại ở đây? Vì sao lại cùng Tả tham tướng?”

“Vấn đề này, để ta trả lời là tốt nhất.” Sở Hạm nâng Tả tham tướng cùng Linh Nhi dậy.

“Từ bốn năm trước khi tiến vào Tuyên Thành, Tả tham tướng cùng Linh Nhi công chúa vừa gặp đã yêu, nhưng bất hạnh khi trong mấy năm qua, chiến tranh không ngừng, hai người rốt cuộc không thể ở cùng một chỗ. Hiện giờ loạn lạc đã bình ổn, ta liền phái người đi Tuyên Thành đón Linh Nhi công chúa đến đây, hoàn thành giấc mộng của Tả tham tướng. Bởi vì mấy năm nay Tả tham tướng ở ngoài quanh năm, phủ đệ chưa xây xong, ta liền lo liệu hôn lễ cho bọn họ ở trong cung.”

Nguyệt Nhi mân mê cái miệng nhỏ nhắn: “Việc này vì sao lại gạt ta nói là nạp phi?”

“Ta lừa gạt nàng lúc nào, Ta tham tướng chiến công hiển hách, phong làm Nam Quận Vương, hân cưới vợ, chẳng nhẽ lại không phải là nạp phi?” Nghĩ đến cơ hội này, lừa Nguyệt Nhi gạt bỏ khúc mắc, vẻ mặt hiện rõ vô cùng đắc ý. (*éc Hạm ca đĩu quá... ha ha*)

Nguyệt Nhi khẽ cầu hân, trong lòng lại ngọt ngào, sau này có Linh Nhi làm bạn, lại càng vui mừng nhường này.

Xuân qua đông tới, năm cũ qua đi năm mới đến...

Sở Hạm tuy rằng quyết liệt, nhưng đích thực là một minh quân, liêm khiết mà cần cù, dùng người lại vô cùng thích hợp, quốc gia yên ổn cường thịnh.

Tuy rằng vẫn bất chợt có chinh chiến nhưng coi như cũng thái bình, cả thành dân rớt cuộc cùng không phân ra như thế nào là Tuyên Quốc, như thế nào là Sở Quốc.

Sửa sang lại tấu chương là một chuyện Nguyệt Nhi muốn làm, từ bị động chuyển sang chủ động, thậm nghĩ đa phần là vì hân mà gánh vác công việc đó.

Nhưng nàng có một chút canh cánh trong lòng, chính là ba năm qua, chưa từng sinh hạ lấy một đứa con.

Các đại thần nhìn vào, trong lòng nghĩ hoàng thất lại có thể không có hậu duệ? Nhiều lần khổ sở khuyên nhủ, muốn Sở Hạm nạp thiếp, hân đều cười trừ.

Nàng biết hân vì lời thề đối với nàng.

Còn đối với hân mà nói, lại không có việc gì. Nữ tử có thể chạm vào trái tim của hân, cho dù không có lời thề kia, hân cũng chỉ có một mình Nguyệt Nhi. Hân không nạp thiếp, nhu cầu đối với nàng lại càng tăng thường xuyên, mà nàng cũng không kiềm chế khát vọng của mình đối với hân, bất luận là trong cung hay ngoài cung, đều có dấu vết ân ái của bọn họ... Nhưng không có con rớt cuộc cũng làm trong lòng nàng đau đớn. (*ăc nghe mà thấy biến thái quá >*)

Sở Hạm nắm chặt tay nàng, vuốt lên hàng lông mày cau chặt của nàng, ôn nhu nhìn nhau: “Ta một đời sát phạt, tay đầy máu tươi, nếu như không có hậu nhân, đó là trên trời phạt ta, nàng không cần phải tự trách?” (*iú Hạm ca quá >*)

Nàng mặc dù cười qua, nhưng rớt cuộc cũng không thể tiêu tan trong lòng.

Một ngày, đang cùng Linh Nhi trêu đùa người con thứ hai của nàng ta, tiểu tử kia cười đến bị sặc, lại nôn ra sữa, vị sữa xông lên, làm nàng cảm thấy buồn nôn, vội che miệng đứng dậy chạy ra ngoài, không muốn đứng nhìn chỗ bị sặc đó. Trước mắt tối sầm lại, ngất đi, cũng may Linh Nhi giữ chặt đúng lúc, mới không ngã nhào xuống đất.

Rõ ràng lúc tỉnh, hít thấy cả gian phòng đều là hương thơm nồng nàn của thảo dược.

Ghé mắt, thấy Sở Hạm ngồi ở bên giường, nắm tay nàng, áp sát vào hai má hân, đôi mắt lo âu đỏ đậm không rời khỏi mặt nàng: “Nguyệt Nhi, nàng rớt cuộc đã tỉnh.” Thanh âm lại có chút nghẹn ngào.

Phía sau hân một loạt thái y đang quỳ.

Nàng đột nhiên cả kinh, chẳng lẽ mình đã xảy ra chuyện gì? Bị cái bệnh gì không trị được?

Không đợi nàng nghĩ nhiều.

“Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi của ta...” Lúc hân ở trước mặt mọi người, thật cẩn thận ôm lấy nàng, trong mắt có thần sắc phức tạp nàng nhìn không hiểu được, mơ màng, hân cuồng nhiệt hôn khắp trán, hai má cùng môi của nàng: “Chúng ta có hài tử.” Hốc mắt hân đã ướt ướt.

Trong lúc nàng vẫn chìm trong kinh ngạc nhìn về thái y phía sau hân, nhóm thái y cùng kêu lên chúc mừng: “Chúc mừng Sở Vương, chúc mừng Vương Phi!”

Nàng rớt cuộc khắc chế không được trong lòng mừng như điên, ôm cổ của hân, hôn thật sâu lên môi hân, hân cũng nhiệt liệt đáp lại nàng.

Thái y cùng nô tì biết điều lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Không đầy một lát, tin tức này liền truyền ra, người đến chúc mừng muốn phá tung cả cửa. Thói quen không thích phô trương của hắn có ngoại lệ khi con trai đầy tháng tổ chức phung phí.

Nguyệt Nhi ôm nhi tử nở nụ cười, nàng có thể cảm nhận được qua cảm giác sung sướng của người làm cha như hắn. Ở điểm này, hắn cùng một người làm cha bình thường hoàn toàn không khác nhau.

Sau khi ở nơi này, hắn lại càng thêm chuyên tâm với công việc tạo người (*là gì thì mọi người tự hiểu a*).
Mấy năm trôi qua, nàng lại vì hắn mà sinh thêm một nam một nữ.

Mỗi lần nàng thụ thai lại sinh ra đủ loại phản ứng đủ loại tính tình còn nói sau này không bao giờ... sinh thêm nữa. Hắn luôn đem nàng ôm vào trong ngực mặc cho nàng trách mắng, nhưng nói đến chuyện không sinh thêm nữa, cũng chỉ trêu đùa nàng, tuyệt đối không đáp ứng.

Nàng nóng nảy làm huyên náo, hắn liền hôn khắp toàn thân nàng, đến tận khi ánh mắt nàng mê ly, vô lực mềm nhũn ở dưới người hắn mới thôi.a

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-hoan-hao-kho-choi>